

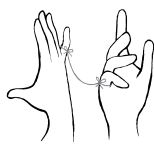
攻玉

ยุทธ
รัตติกาล
แห่งนางอัน

1

หิ๊งหล่ง 凝陇 เขียน
เจินจูไห่อา เปล
พิมพ์ครั้งที่ 1

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แฉ่่มใสขอสั่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

จาก 'บุปผารัตติกาลแห่งฉางอัน' สู่ 'หยกรัตติกาลแห่งฉางอัน' ในครั้งนี้ หนังสือ ผู้เขียน และเจินจุไห่ฉา ผู้แปล ได้พาพวกเรากลับมาโลดแล่นในนวนิยายอีกครั้งหนึ่ง กับเรื่องราวครั้งใหม่และตัวละครใหม่ที่นำติดตาม รวมถึงอาจจะมีโอกาสได้พบกับตัวละครที่ทุกคนสนใจคิดถึงด้วยนะคะ

มันคงเป็นเรื่องน่าเศร้าอย่างมากหากเกิดเรื่องร้ายแรงขึ้นกับผู้คนที่เรารัก ถ้าหากทุกคนมีโอกาสที่จะแก้ไขได้อีกครั้งหนึ่งจะเลือกอย่างไรกันดีคะ แต่สำหรับ 'เถิงอวี่อวี่' แน่หนอนว่านางเลือกกลับมาแก้ไขพันล้านเปอร์เซ็นต์อยู่แล้วไม่ว่าอุปสรรคจะเป็น 'ใคร' หรือ 'สิ่งใด' ก็ตาม นางไม่หวั่นพร้อมบุกตะลุยไปข้างหน้าอย่างแน่วหนอน แฮ่อ...แต่อุปสรรคที่หนักหนาและยากเย็นขนาดนี้ แม้ตัวเถิงอวี่เองจะเป็นหญิงแกร่ง ใจสู้ และเข้มแข็งอย่างไร แต่ตัวคนเดียวจะไปสู้ไหวหรือ ถ้าเกิดพลังพลาดจัดการอะไรไม่ทันท่วงที ก็อาจจะส่งผลอันตรายถึงชีวิต

จะมี 'ใคร' ยื่นมือเข้ามาช่วยสาวน้อยของเราไหมนะ อยากรู้ใช่ไหมล่ะคะ ถ้าอยากรู้แล้วก็เชิญนักอ่านทุกท่านพลิกหน้ากระดาษไปตามหาคำตอบด้วยตัวเองได้ในนิยายเรื่อง 'หยกรัตติกาลแห่งฉางอัน' เล่ม 1 ได้เลย

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

•

ลื่นเจิงโยวกลับไม่มีโทสะ เอาแต่ยิ้มแล้วบอกว่า 'พูดมาเถอะ ใครทำให้เจ้าไม่พอใจ ข้าผู้นี้รู้จักตอบแทนบุญคุณ เมื่อครู่เจ้าเพิ่งช่วยชีวิตข้าไว้ ข้าช่วยเจ้าระบายอารมณ์แทนได้'

เด็กหญิงตัวน้อยยังคงไม่ยอมบิปรักพูด ลื่นเจิงโยวมองสำรวจนาง 'ตึกตาผ้าในอ้อมแขนเจ้าสกปรกถึงเพียงนี้เชียว ไฉนไม่ให้ท่านแม่เจ้าเย็บใหม่ให้อีกตัวเล่า'

เด็กหญิงร้องไห้โอดงขึ้นมา

ลื่นเจิงโยวตกใจทำอะไรไม่ถูก พลันหยิบถุงหอมตรงข้างเธอออกมาอย่างร้อนรน 'อย่าร้องสิ นี่เป็นลูกกวาดดอกสาลี่ที่แม่ครัวในจวนของพวกเราทำเอง อร่อยมากเชียวนะ น้องสาวข้าชอบกินยิ่งนัก ลูกกวาดยังไม่เปียกน้ำ เจ้าลองชิมดูสิ'

เด็กหญิงหยิบลูกกวาดใส่ปากเคี้ยวช้าๆ ลื่นเจิงโยวเห็นว่านางชอบ จึงยกให้นางไปทั้งห่อเสียเลย 'น้องสาวข้ายังเดินไม่เป็น มิเช่นนั้นนางก็มาเล่นกับเจ้าได้แล้ว นางชื่อว่าอาจื่อ เจ้าชื่อว่าอะไรเล่า'

เด็กหญิงเคี้ยวลูกกวาดไปลักพัก ในที่สุดก็ยอมเอ่ยปากแล้ว 'ข้าชื่ออาว'

•

แนะนำตัวละคร

* ตู๋ถึงหลัน

คุณหนูใหญ่สกุลตู๋ ญาติผู้พี่ของเจิงอวี้ อี้ นิสัยอ่อนหวานนุ่มนวล กตัญญู สุขุม มีความเด็ดขาดในการตัดสินใจ

* เจิงอวี้

บุตรสาวแม่ทัพสกุลเจิงแห่งหยางโจว ขาญฉลาด มีไหวพริบ รักครอบครัวโดยเฉพาะญาติผู้พี่ของนาง

* ลิ่นเจิงโย่ว

เจิงอวี้พี่สาว รูปร่าง ฉลาดเฉลียว เจ้าเล่ห์ มีความสามารถด้านวิชาอาคมแต่ในการปราบปีศาจที่ร้ายกาจ

* ฮูหยินอันกั๋วกวง

ภรรยาคนที่สองของอันกั๋วกวง งดงามเฉิดฉาย ภิริยาชดช้อย ดุลิกลับน่าค้นหา

* ต้วนหนิงหย่วน

คุณชายใหญ่แห่งจวนเจิ้นกั๋วกวง ฉายานามแม่ทัพน้อย มีความยึดมั่นถือมั่นในความคิดของตนเองเป็นที่สุด

* ต่งเอ๋อร์เหนียง

คุณหนูรองสกุลต่งแห่งจวนนายอำเภอวันเหนียนแห่งฉางอัน งดงามบอบบางน่าทะนุถนอม กตัญญูรู้คุณบิดามารดา...ในสายตาคนทั่วไป

7

ตู้ถึงหลันทอดสายตามองออกไปนอกหน้าต่าง ตอนนี้อยู่เวลาว่างเลย
 มากแล้ว หงหนูก็ไปตั้งหลายชั่วยาม* เต็มที่ เพราะเหตุใดถึงยังไม่กลับมา
 ไม่รู้ว่าสาวใช้ผู้นี้ได้พบกับหลูจ้าวอันหรือไม่ งานเลี้ยงของเหล่าบัณฑิต
 จิ้นชื่อ** ไกลจะเริ่มขึ้นในอีกไม่ช้า ถ้าขึ้นมั่วรีรอต่อไปมิต้องเอยถึงการชักถาม
 แม้กระทั่งโอกาสจะพบกันสักครั้งก็เลิกฝันไปได้เลย

พอคิดถึงหลูจ้าวอันขึ้นมาหัวใจของตู้ถึงหลันทก็ร้อนรนพาน
 กระทะทอดน้ำมันกระนั้น กว่าครึ่งเดือนมานี้เขาหลบเลี่ยงไม่ยอมพบหน้า
 พานทำให้นางกลัดกลุ้มจนแทบจะล้มป่วย ต่อให้เขาต้องการทรมาน

* ชั่วยาม เป็นหน่วยเวลาของจีนโบราณ โดยหนึ่งชั่วยามเท่ากับสองชั่วโมง

** จิ้นชื่อ เป็นคำเรียกบัณฑิตที่สอบรับราชการผ่านในระดับหน้าพระที่นั่ง โดยการสอบขุนนางในสมัยโบราณ
 ของจีน (เคอจิว) จะสอบเลื่อนทีละระดับขึ้น เริ่มจากระดับท้องถิ่น (อำเภอหรือจังหวัด) เรียกว่าการสอบตงชื่อ
 ผู้สอบผ่านได้เป็นชีวไฉ มีสิทธิ์เข้าร่วมสอบชิงชื่อในระดับมณฑล หากสอบผ่านจะได้เป็นจิวเหริน ซึ่งต้อง
 เข้ามาสอบระดับผู้ชื่อที่เมืองหลวงเพื่อขึ้นเป็นจิ้นชื่อและได้บรรจุเข้ารับราชการ เมื่อผ่านการสอบทั้งสามระดับ
 จะได้เข้าสอบหน้าพระที่นั่ง คือการสอบเตียนชื่อ เพื่อคัดเป็นบัณฑิตเอกสามชั้น ซึ่งบัณฑิตเอกชั้นหนึ่งมีสามคน
 เรียงตามลำดับคะแนนจากมากที่สุด ได้แก่ จ้วงหยวน (จอหงวน) ปังเหยียน และทั้นฮวา

คำสาบาน อย่างไรก็ตามก็ต้องมาพูดคุยกับนางซึ่งทำให้รู้เรื่อง

ตู่เถิงหลันไม่อาจเฝ้ารออยู่เฉยๆ ได้อีกต่อไปจึงลุกขึ้นมองสำรวจรอบกาย ท่ามกลางความเงียบงัน มารดาชมการแสดงศิลปะและกายกรรมอยู่ที่ลานการแสดงในสวนฝั่งตะวันตก สมาชิกครอบครัวที่เป็นสตรีต่างไปชมดอกไม้ในสวนกันหมด บริเวณนี้ไม่มีผู้ใดอยู่เลยสักคน เป็นโอกาสเหมาะให้หลบออกจากอารามพอดี

ตู่เถิงหลันขบกัดริมฝีปาก ขณะจะวางกรรไกรเย็บปักในมือลง จู่ๆ ก็มีเสียงหัวเราะพูดคุยดังมาจากกระเบื้องทางเดิน

"ปี๋วิชาหมิงจึงมีคนสอบผ่านร้อยละคน ส่วนวิชาจิ้นชื่อกลับมีคนผ่านน้อยนิดแค่อีสิบคน* อายุก็มากกันแล้วทั้งนั้น เกินกว่าครึ่งล้วนแต่งงานกันหมด ได้ยินมาว่าอายุมากที่สุดปาเข้าไปห้าสิบกว่าปี บุตรชายบุตรสาวที่อยู่ข้างกายอายุมากกว่าอาหว่านด้วยซ้ำ" สุหยินผู้หนึ่งกล่าว

"ก็ใช่ะสิ" สุหยินอีกคนหัวเราะเบาๆ "คิดไม่ถึงว่าสกุลหวังจะหันมาองบุรุษอายุมากเพื่อเลือกเฟ้นชายขวัญให้บุตรสาวเช่นนี้"

"ความจริงก็ไม่แปลกนักที่ปีนี้สกุลหวังจะให้ความสนใจเป็นพิเศษหลายวันก่อนพวกเจ้าอยู่เมืองลั่วหยาง ไม่รู้ข่าวว่าผู้คว่ำอันดับหนึ่งในการสอบวิชาจิ้นชื่อครั้งนี้เป็นคุณชายอายุอีสิบต้นๆ คนผู้นี้ชื่อหลู่จ้าวอัน นอกจากเขียนบทกวีได้ยอดเยี่ยม หน้าต่ายังหล่อเหลามีสง่าราศี ใ่ว่าจะมีแค่สกุลหวังที่สนใจอยากได้เป็นบุตรชาย ชุนนางใหญ่มากอำนาจตระกูลอื่นจำนวนหนึ่งก็สืบทอดของหลู่จิ้นชื่อผู้นี้อยู่"

ชื่อ 'หลู่จ้าวอัน' สามคำที่ได้ยินผ่านมานี้ไม่ผูกช่วงระคายหูหาใดเปรียบ

* วิชาหมิงจิ้นกับวิชาจิ้นชื่อ เป็นสองวิชาของการสอบแบบนางเคอหรือการสอบวิชาความรู้ทั่วไปในการสอบขุนนางสมัยราชวงศ์ถัง โดยหมิงจิ้นเป็นวิชาความรู้เกี่ยวกับคัมภีร์ต่างๆ ของลัทธิขงจื๊อ (ขงจื๊อ) ส่วนจิ้นชื่อเป็นวิชาของบัณฑิตชั้นสูงซึ่งถือว่ายากที่สุด

หัวใจของตู้ถึงหลังราวกับเกิดเกลียวคลื่นโหมพัดสาดจนลึบไปเสียสนิทเลยว่
ยังกำกรรไกรเย็บปักเอาไว้ในมือ

"แต่เมื่อคืนข้าไ้ยินเจ้ารองบ้านข้าบอกว่าในวันประกาศผลสอบ
มุขมนตรีเจ้แห่งสำนักบริหารไ้ยืนยันว่าหล้าจ้าวอันคว่ำนับหนึ่งมาครอง
ก็รีบเรียกตัวเขามาซักถามประวัติ ถ้ามีไล่เลียงตั้งแต่รุ่นบรรพบุรุษสกุลหล
ลงมา คงหมายมั่นจะยกบุตรสาวให้แต่งงานด้วยนั่นละ ถ้าหากคุณชายหล
ยังไม่ได้แต่งงานมีภรรยาที่เมืองหยางโจว เป็นไปได้มากกว่ามุขมนตรีเจ้
จะตกลงเรื่องการทาบทามสู่ขอแล้ว"

คำพูดประโยคนี้สร้างความตื่นตกใจไม่น้อยเลยทีเดียว สุหยินอีกคน
กล่าวขึ้นว่า "คุณชายหลประสบความสำเร็จในการสอบจนเป็นที่รู้จักไปทั่วหล้า
ส่วนสกุลเจ้แห่งเมืองสิงหยางก็เป็นถึงตระกูลใหญ่ที่มีชื่อเสียงบารมีดังสมมา
นับร้อยปี จะว่าไปแล้วก็มีวาสนาเหมาะสมกัน ในเมื่อขุนนางระดับสูงเช่นนั้น
มาถามด้วยตนเอง คุณชายหลตอบกลับไปเช่นไรเล่า"

"คุณชายหลบอกว่าเขายังไม่ได้แต่งงาน"

ใบหน้าตู้ถึงหลังซีดเผือดไปในพริบตา การคาดเดาเป็นเรื่องหนึ่ง ทว่า
การไ้ยินกับหูตนเองก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง เวลาเพียงแค่นี้ก็ไ้เดือนเท่านั้น
คนผู้นี้กลับลึมนางไปจนหมดสิ้น

คำสาบานภายใต้ดวงอาทิตย์สว่างเจิดจ้าคล้ายดังก้องในโสตประสาท
ตอนแรกทำให้นางเคลิบเคลิ้มหลงใหลอย่างห้ามไม่อยู่เช่นไร ตอนนี
กลับเสียดสีไ้เจ็บแสบเป็นเท่าทวี

เงาร่างคนนอกมานไข่มุกปรากฏเลื่อนราง พอเห็นว่าจะมีใครเดินเข้ามา
ตู้ถึงหลังก็ฝืนเท้าแขนเตรียมลุกขึ้นยืน แต่ทันใดนั้นเองก็รู้สึกถึงความร้อนขึ้น
ตรงกลางฝ่ามือ พอกำมือชะระลงถึงเห็นว่าโดนกรรไกรกรีดเป็นแผล หยดเลือด

ไหลรินไม่ขาดสาย สีแดงสดบาดตาสะท้านหัวใจ

ตู่ถึงหันมองภาพสีแดงฉานอันพรำมัวราวกับวิญญาณหลุดออกจากร่าง วันนี้ได้แต่นึกเสียใจว่าในอดีตเหตุใดถึงต้องดิ้นจะไปเดินเล่นรับฤดูใบไม้ผลิ* แถบชานเมืองหยางโจว ถ้าหากไม่มีการพบกันโดยบังเอิญกลางป่าดอกท้อครั้งนั้น ไหนเลยจะมีความอัปยศในวันนี้

"คุณหนู!" มีคนผู้หนึ่งใช้ผ้าเช็ดหน้ากดปากแผลเอาไว้แน่น ตู่ถึงหันเงยหน้ามองอย่างเหม่อลอยก็เห็นหงหนูมองนางด้วยแววตาตื่นตระหนกเมื่อครู่นางเฝ้ารอให้สาวใช้ผู้นี้นำคำพูดของนางไปบอกหลูจ้าวอัน ตอนนี้อนึกถึงคนผู้นั้นขึ้นมาก็รู้สึกคลื่นไส้แล้ว

หงหนูรีบร้อนตรวจดูบาดแผลเสร็จ ก็หยิบซองสิ่งหนึ่งออกมาพร้อมกระซิบบอกว่า "คุณชายหลูให้ช้าน้อยนำกระดาสีแผ่นนี้มาให้คุณหนู บอกว่าต้องการให้ท่านไปพบเขาที่ป่าไผ่นอกหอเยวี่เต็งเจ้าค่ะ"

ตู่ถึงหันหัวเราะเย้ยหยันคำหนึ่งพลางแยงกระดาสีไฉ่เซิง** นั้นมาตั้งใจจะฉีกเป็นชิ้นๆ ทว่าจนปัญญาที่นิ้วมือสั่นระริก ลองจิกทิ้งรอบหนึ่งแล้วก็ยังไม่ขาด กลับทำให้บาดแผลกลางฝ่ามือเปิดกว้างอีกครั้ง

เถิงอวี้อี้เลิกม่านแล้วย่างเท้าเข้ามาในห้องพร้อมอุทานอย่างประหลาดใจว่า "เอ๊ะ! ญาติผู้พี่ไม่ได้อยู่ที่นั่นหรือหรือ"

สามเณรน้อยก็พลอยตกใจไปด้วย ก่อนหน้านั้นเหล่าสตรีสูงศักดิ์ต่างไปชมการแสดงศิลปะและกายกรรมที่ลานการแสดงในสวนฝั่งตะวันตก

* เดินเล่นรับฤดูใบไม้ผลิ หรือทำซิง แปลตรงตัวว่าเหยียบลงสู่พื้นสีเขียว เป็นหนึ่งในกิจกรรมประจำเทศกาลซิงหมิง (เซ็งเม้ง) เนื่องจากเทศกาลนี้อยู่ในช่วงฤดูใบไม้ผลิ ต้นหญ้าเริ่มออกเป็นสีเขียว จึงถือว่าเป็นการออกไปเที่ยวชมธรรมชาติ

** ไฉ่เซิง คือกระดาสีแดงที่ตัดเป็นรูปคนหรือดอกไม้แล้วประดับด้วยแผ่นเงินแผ่นทองคำเปลว นิยมนำมาแปบนฉากบังลมหรือเป็นเครื่องประดับศีรษะเพื่อเฉลิมฉลองการถือกำเนิดมนุษย์ของเทพหนึ่งว่า

คุณหนูตัวรับอาสาอยู่ใต้กระดานไผ่ซึ่งเอง บนโต๊ะน้ำชาว่างแผ่นทองคำเปลว
ที่ตัดเสร็จเรียบร้อยไว้หลายแผ่น แต่ยามนี้นางกลับหายตัวไปแล้ว

ทว่าก็ไม่ใช่ว่าเรื่องน่าแปลกใจอะไร วันนี้เป็นวันเทศกาลซ่งชื้อ* ชาวบ้าน
ส่วนใหญ่ออกนอกเมืองมาทำพิธีผู้ชี** เนื่องจากอารามจิ้งผู่ของพวกนาง
อยู่ติดกับสระฉวีเจียงจึงมีรถม้าจอดแน่นเต็มหน้าประตูตั้งแต่เช้าตรู่แล้ว
ภายในอารามพื้นที่กว้างขวางเช่นนี้จะดูแลให้ทั่วถึงทุกซอกทุกมุมได้อย่างไร

"ข้าก็ไม่ว่าสักการบูชาอยู่ที่ใดเช่นกัน แต่ด้านหน้าพวกชาวหู*** เริ่ม
การแสดงแล้ว ไม่นานสักการบูชาจะไปที่ลานการแสดงแล้วก็ได้ สักการบูชา
จะให้ชำนานทางท่านหรือไม่"

สามเนรีน้อยกล่าวพลางมองสำรวจถึงอวิ๊ สตรีตรงหน้า
สวมหมวกม่านแพร**** มองเห็นข้อมือขาวผุดผ่องดังหยกภายใต้ผ้าคลุม
เนื้อโปร่ง แม้จะมองเห็นรูปโฉมไม่ชัดเจน แต่อกักปิริยานุ่มนวลแลดูมีเสน่ห์
เพียงพิศมองก็รู้ว่าต้องเป็นโฉมสะคราญนางหนึ่งแน่ วันนี้ในอารามมีสตรี
จากครอบครัวตระกูลขุนนางอยู่มากมาย สำหรับสตรีที่มีความโดดเด่น
ถึงเพียงนี้พบเห็นน้อยนัก ได้ยินว่าเป็นญาติฝ่ายมารดากับตู่ถึงหลันผู้นั้น
ไม่ว่าจะมีเรื่องด่วนอะไร พอเข้าอารามมาก็ถามหาคนสกุลตู่

สามเนรีน้อยได้ยินถึงอวิ๊อึ้งด้วยเสียงกลัวหัวเราะ "ไม่ต้องหอรอก
ญาติผู้ใหญ่ของข้าไม่ชอบดูกายกรรม บางทีอาจจะชมดอกไม้อยู่ในสวน

* เทศกาลซ่งชื้อ หรือเทศกาลหญิงสาว ตรงกับวันที่ 3 เดือน 3 ตามปฏิทินจันทรคติของจีน เป็นเทศกาล
แสดงถึงการโตเป็นสาวของเด็กหญิงสาวอื่น พวกนางจะอาบน้ำต้มกล้วยไม้เพื่อขจัดสิ่งอัปมงคล แต่งกายงดงาม
ร้องรำทำเพลงริมแม่น้ำ เทียวชมวิวดูใบไม้ผลิ และอธิษฐานให้มีความสุขตลอดชีวิต

** พิธีผู้ชี ในสมัยโบราณชาวจีนจะเดินทางไปประกอบพิธีผู้ชี (被褻) หรือพิธีเสนไหว้เพื่อชำระสิ่งอัปมงคลรึมน้ำ
ในวันที่ 3 เดือน 3 ตามปฏิทินจีน โดยมีการประพรมน้ำเล็กน้อยให้กันคล้ายเทศกาลสงกรานต์ของไทย

*** ชาวหู เป็นคำที่คนจีนในสมัยโบราณใช้เรียกชนเผ่าต่างๆ ในแถบมองโกเลีย

**** หมวกม่านแพร เป็นหมวกที่ใช้สวมใส่เพื่อปิดบังอำพรางรูปโฉม โดยจะมีผ้าเนื้อบางโปร่งแสงห้อยลงมาจาก
ปีกหมวก อาจะยาวคลุมครึ่งตัวหรือปกคลุมทั้งร่างกาย

เมื่อเดินไปได้สองก้าวถึงอรัญญิ์พินหันกลับมาแล้วชี้ไปทางโต๊ะน้ำชา

"ญาติผู้พี่ของข้าตักกระดาศไฉ่เชิงพวกนี้เอาไว้หรือ"

“ข้าจะไปหาญาติผู้พี่พอดี ท่านจะให้ข้าเอากะดาศไฉ่ชิงพวกนี้
ไปได้หรือไม่”

ในตอนนี้อเองก็มีสามเณรอีกรูปหนึ่งเดินตรงเข้ามา "ฝ่าบาท จะเสด็จทอดพระเนตรงานเลี้ยง คืนนี้เมื่อจางอันไม่มีภูหามอกนอกเรือน ยามวิกาล งานเลี้ยงของเหล่าบัณฑิตจันชื่อที่หอเยี่ยเตงตรงริมน้ำจะเริ่มแล้ว ท่านเจ้าอารามสั่งให้คอยดูแลเหล่าภิกษุณีให้ดี ไม่อนุญาตให้เข้าไปใกล้ หอเยี่ยเตง"

"ทราบแล้ว" พอหันกลับไปถึงพบว่าเจิ้งอวี้ก็เก็บกระดาดไข่ชิงจากไปเรียบร้อยแล้ว

ถึงอวี้อี้เดินไปพลางมองสำรวจหอยวีย์เต็งที่อยู่ไม่ไกลไปพลาง
อาคารสูงสีแดงชาด กระเบื้องหลังคาสีเขียวมรกตหุหรงดงาม อำพรางตัวอยู่
ท่ามกลางสีฉันทามพลบค่ำอันเลือนราง ได้มุมชายคายกโค้งจุดโคมแก้ว
ส่องแสงสว่างไสว

ในชาติก่อนญาติผู้พี่แช่ตู้จิบชีวิตลงในคำคืนเทศกาลซึ่งชื่อตัวเองสาวใช้ชื่อหงหนูก็โดนสังหารอย่างเหี้ยมโหดเช่นกัน คราแรกก็ติดตามท่านป้าเข้าไปไหว้พระในอารามจึงได้อยู่ดีๆ ไม่รู้ว่าเพราะเหตุใดถึงลอบออกจากอารามไปตามอำเภอใจ กว่าจะมาตามหาพวกนางพบนายป่าวุ่นนี้ก็กลายเป็นศพอยู่กลางป่าไผ่ไม่ไกลจากหอเยี่ยเตียงเสียแล้ว

ตอนเกิดเรื่องถึงอวี่อ้อยยังอยู่ที่เมืองหยางโจว นางก็รู้เช่นกันว่าญาติผู้พี่ตายอย่างน่าพิศวง

ญาติผู้พี่เป็นคนกตัญญูและสุชุมเยือกเย็นมาตลอด ต่อให้ไม่ชื่นชอบความสนุกสนานรื่นเริง ก็จะไม่คอยดูแลปรนนิบัติข้างกายท่านป้า เพราะเหตุใดกันท่านป้าไปชมการแสดงในสวนฝั่งตะวันตกแล้ว ญาติผู้พี่กลับรั้งอยู่ในห้องโถงอันเงียบสงบ

กระดาศไฉ่ซึ่งพวกนี้ยังน่าแปลกใจเข้าไปใหญ่ วันนี้มีโช 'วันกำเนิดมนุษย์'* เสียหน่อย เหตุใดจู่ๆ ญาติผู้พี่นี่ก็อยากตัดพวกมันขึ้นมาได้ ถ้าหากนางมีเจตนาหาโอกาสอยู่ตามลำพัง แล้วตัดกระดาศไฉ่ซึ่งเพื่อสงขาวให้ผู้ใดกัน

ถึงอวี่อ้อพลิกดูแผ่นทองคำในมืออย่างรวดเร็ว ค้นหาอยู่พักใหญ่ก็ยังหาข้อความอะไรไม่เจอสักคำ นางไม่รู้สักประหลาดใจแต่อย่างใด แม้ญาติผู้พี่มีอุปนิสัยนุ่มนวล ทว่าเมื่อลงมือทำสิ่งใดขึ้นมาแล้วกลับรอบคอบรัดกุมอย่างยิ่ง ชาติก่อนท่านลุงเขยกับท่านป้าตรวจสอบเรื่องนี้อยู่นาน จนแล้วจนรอดก็ยังตามหาไม่เจอว่าคนที่ล่อลวงญาติผู้พี่ออกไปพบนอกอารามเป็นใคร

พอนึกถึงสภาพน่าเวทนาในอดีตของญาติผู้พี่หลังโดนรัดคอจนสิ้นใจ

* วันกำเนิดมนุษย์ ตรงกับวันที่ 7 เดือน 1 ตามปฏิทินจีน เป็นเทศกาลที่จัดขึ้นเพื่อเฉลิมฉลองการถือกำเนิดของมนุษย์จากการปั้นดินของเทพนี้ว่าในวันที่เจ็ดของการสร้างสรรพชีวิตบนโลก

ถึงอวี้อีกก็ยกหน้ามองดูท้องฟ้าอย่างซิงซัง ตอนนี้อยากมากแล้ว เดิมที
อยากไปตามหาญาติผู้พี่พร้อมกับท่านป้า แต่เกรงว่าซึกซ้าจะไม่ทันการณ์

"ป้าแล้ว เจ้ากับซิงก็รีบไปหาท่านป้าที่สวนฝั่งตะวันตก ข้าจะพาไปซื้อ
ไปตีป่าไผ่นอกอาราม ถ้าหากท่านป้ามาแล้วข้ากับญาติผู้พี่ยังไม่กลับมา
ก็ให้นางพาคนไปตามหาพวกเราในป่าไผ่นอกหอเยวี่เต็ง จำไว้ว่าต้องเร่งมือ"

ป้าแล้วกับซิงก็กล่าวรับคำ ถึงอวี้อี้อุ้มคลำเทียบเชิงในแขนเสื้อ
แผ่นนั้น โชคดีที่ก่อนมานางเตรียมการไว้พร้อมสรรพแล้ว

หน้าประตูอารามเงียบเหงากว่าก่อนหน้าไม่น้อย ผู้คนที่ออกมา
ท่องเที่ยวต่างหลีกไปชมการแสดงในสวนฝั่งตะวันตก บนแท่นการแสดง
ยกพื้นสูงชาวทู๋นั้บถือศาสนาพราหมณ์กำลังแสดงการใช้เวทมนตร์ ทันทีที่
เสียงดนตรีเปลี่ยนไปสตรีชาวทูจากแคว้นคังก็เริ่มบิดเอวรำรำระบำจ้อจ้อ*
แสนยั่วยวน

เสียงเครื่องดนตรีหลากหลายชนิดลอยมาเข้าหู ถึงอวี้อี้นั่งอยู่บนรถม้า
ขนาดเล็ก แหวกผ้าม่านมองออกไปภายนอก เพราะเดิมนี่ก็เป็นเทศกาลซังซื่อ
ยิ่งไปกว่านั้นไม่มีกฎหมายออกนอกเรือนยามวิกาล สามัญชนคนธรรมดา
ไม่ต้องเอ่ยถึง แม้แต่บุตรหลานขุนนางชั้นสูงก็มาหาความสำราญที่นี่ด้วย

ระหว่างลัดเลาะริมน้ำมุ่งหน้าสู่หอเยวี่เต็งจะมองเห็นคุณชายกับ
หญิงงามสวมเสื้อผ้าอาภรณ์หรูหราแพงระยับได้ตลอดทาง

ถึงอวี้อี้อีกกับไปจ้อสวดสองสายตามองไปทั่วทิศแต่ก็ยังตามหาผู้ถึงหลัน
ท่ามกลางฝูงชนไม่พบ

เมื่อมาได้ไกลราวครึ่งทางรถม้าก็หยุดชะงักกะทันหัน บ่าวชาย
ชื่อตวนผู้มาขวางหน้ารถไว้

* ระบำจ้อจ้อ เป็นระบำพื้นเมืองจากทางดินแดนตะวันตกของจีนหรือดินแดนซื่อวี โดยจะเต้นกับเสียงกลอง
เป็นหลัก ใช้จังหวะดนตรีรวดเร็วเร่งเร้า และมีการเคลื่อนไหวเอนตัวไปมาของร่างกาย

"บริเวณนี้ผู้คนสัญจรหนาแน่นเกินไป ข้าพเจ้าขอสอบถามพวกเขามาแล้ว คนที่เคยเห็นคุณหนูตัวมีแค่พ่อค้าขายโจ๊กหวาน* ผู้หนึ่ง คนผู้นี้บอกว่า คุณหนูตัวพาสาวใช้เดินเลียบแม่น้ำมุ่งหน้าไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ขอรับ" ถึงอวี้อัดทอดสายตามองตามไป บริเวณนั้นเป็นป่าไผ่ผืนหนึ่ง นางรีบบอกกับตนว่า "ตามมาหลังรถ"

ตอนนี้ท้องฟ้ามีดสนิแล้ว เหตุไม่คาดฝันมักเกิดขึ้นในช่วงพริบตา คนบังคับรถม้ายังสะบัดแส้เร่งความเร็ว

ที่นั่นเป็นป่าไผ่ขนาดใหญ่ที่สุดของเมืองฉางอัน มีอาณาบริเวณกว้างขวางเชื่อมต่อกันไกลสุดสายตา ถ้าหากมีผู้ใดเข้าไปจะหลงทางอย่างง่ายดาย ด้วยเหตุนี้ในชาติก่อนคนผู้นั้นจึงสังหารญาติผู้พี่กับหงหนูในป่าได้อย่างเงียบงันแล้วยังหายตัวไปโดยที่ไม่มีผู้ใดล่วงรู้

ชาติก่อนเมื่อถึงอวี้อัดเร่งเดินทางมาถึงเมืองฉางอัน ร่างไว้วิญญาณของตัวถึงหล่นก็อยู่ในโรงเรียบร้อยแล้ว ขณะช่วยท่านป้าจัดเก็บข้าวของที่เหลืออยู่ทั้งน้ำตาถึงรู้ว่าวันที่เกิดเรื่องญาติผู้พี่สวมกระโปรงสีทองอวี้อิน ซึ่งเป็นกระโปรงที่นางมอบให้เป็นของขวัญวันเกิด

กระโปรงตัวนี้มีราคาสูงดังทองคำ ได้รับการตัดเย็บอย่างประณีตจากสองมือของหญิงเย็บปักชาวหยางโจว สีสดดังทองคำและดูอบอุ่น งามล้ำเลิศค่าดุจเมฆหลากสี แม้กระทั่งเมืองที่รุ่งเรืองเฟื่องฟูเช่นเมืองฉางอันก็พบเห็นได้ไม่มากนัก

วันนี้นางเตรียมการมาล่วงหน้า พอเดินทางมาถึงอารามจึงผู้ส่งตนผู้ออกไปตามหาญาติผู้พี่ข้างนอกเป็นอันดับแรกโดยอาศัยกระโปรงสีทองอวี้อิน

* โจ๊กหวาน คือโจ๊กที่ทำจากมอลต์ผสมน้ำเชื่อม นิยมรับประทานในช่วงเทศกาลทานสิ่งซึ่งจะจัดขึ้นก่อนเทศกาลชิงหมิง (เซ็งเม้ง) 1-2 วัน

เป็นเบาะแส สุดท้ายก็สามารถสืบร่องรอยของญาติผู้ที่ได้รวดเร็วอย่างที่คาดคิดไว้

ปาไผ่อยู่ห่างออกไปไม่ไกล นางยิ่งมุ่งหน้าไปเท่าไรผู้คนสัญจรก็ยิ่งน้อยลงไปเรื่อยๆ

ถึงอวี้อีหีบของชิ้นหนึ่งจากในอกเสื้อออกมาด้วยสีหน้าเคร่งเครียด สาวใช้นามไป๋จื่อที่อยู่ข้างกายถอนหายใจอย่างกลัดกลุ้ม

เมื่อหลายวันก่อนระหว่างเดินทางจากเมืองหยางโจวมายังเมืองฉางอัน คุณหนูไม่ทันระวังพลัดตกน้ำจนป่วยหนัก พอฟื้นคืนสติก็เริ่มหีบกระบี่ประหลาดเล่มนี้ออกมาหมุนเล่น

กระบี่สั้นเล่มนี้สร้างขึ้นจากหยกมรกต ตัวกระบี่เป็นสีเขียวมันวาวตลอดทั้งเล่ม ความยาวประมาณหนึ่งจื่อ* ไม่รู้ว่าคุณหนูไปได้มาจากที่ใด สองสามวันที่ผ่านมานี้มักหีบมาหมุนเล่นเป็นประจำ นางมองแล้วรู้สึกว่แปลกตาอยู่บ้าง กระบี่เป็นอาวุธที่แข็งแกร่งและยืดหยุ่นที่สุดในได้ห้ล้ามืออย่างที่ใดก็นำหยกมรกตไปทำกระบี่

ยิ่งไปกว่านั้นหลังสูญหนีจากโลกนี้ไปคุณหนูก็ไม่เคยหีบอาวุธในจวนออกมาเล่นอีกเลย มีฐานะเป็นบุตรสาวแม่ทัพผู้เลื่องชื่อ กลับถูกเลี้ยงดูอย่างประคบประหงมเสียยิ่งกว่าคุณหนูตระกูลขุนนางบัณฑิต แม้ครั้งนี้ทันทีที่ลงจากเรือคุณหนูจะวิ่งตรงไปที่อารามจึงผู้ก็แล้วไปเถอะ แต่ก็ยังเก็บกระบี่หยกมรกตซ่อนไว้ในแขนเสื้อ

ไป๋จื่อดูแลรับใช้ถึงอวี้อีมาตั้งแต่เล็ก รู้ซึ่งดีว่าเจ้านายตัวน้อยผู้นี้แม้ใบหน้าจะดงามอ่อนหวานทว่าเก็บอุบายแฝงๆ เอาไว้ข้างในเต็มไปหมด เหล่าคุณหนูตระกูลขุนนางที่ปกติไปมาหาสู่กับจวนสกุลถึงไม่ว่าในที่ลับ

* จื่อ (เซียะ) เป็นหน่วยวัดความยาวของจีนสมัยโบราณ เทียบระยะประมาณ 10 นิ้ว หรือหนึ่งส่วนสามเมตร ปัจจุบันยังใช้คำนี้ในความหมายว่า 'ฟู'

หรือที่แจ้งล่วนเคยเผชิญฤทธิ์เดชของคุณหนูถึงมาแล้ว

นายท่านเฝ้าพิทักษ์ชายแดนตลอดทั้งปี ไม่อาจปลีกตัวมาอบรมสั่งสอนบุตรสาว เมื่อเห็นว่านิสัยคุณหนูนับวันจะเจ้าเล่ห์แสนกลมากขึ้นทุกทีจึงจำใจส่งคุณหนูไปที่จวนสกุลตั้งแห่งเมืองหยางโจว มอบให้ตู้ฮุยหนิงผู้เป็นป้าคอยอบรมสั่งสอนแทน

สกุลตู้ยึดมั่นในความสุจริตเที่ยงธรรมเสมอมา ตู้ฮุยหนิงดีต่อคุณหนูราวกับเลือดเนื้อเชื้อไขของตนเองก็ไม่ปาน บุตรสาวคนโตของสกุลตู้ถามว่าตู้ถึงหลัน ก็ให้ความสำคัญกับญาติพี่น้องผู้นี้ทุกเรื่อง พออยู่ร่วมกันมานานหลายปีคุณหนูจึงมองท่านป้ากับญาติผู้พี่เป็นยิ่งกว่าญาติสนิท เพียงแต่นิสัยใจคองานผิดแผกจากคนทั่วไปมากเกินไป ไม่ยอมเอ่ยปากออกไปตรงๆ ก็เท่านั้น ทว่าเมื่อเอ่ยถึงคนที่คุณหนูใส่ใจมากที่สุดในโลกนี้ ไม่มีผู้ใดเทียบเท่าตู้ฮุยหนิงกับคุณหนูแล้ว

ไปก็คาดเดาไม่ถูกว่าเพราะเหตุใดคุณหนูของนางถึงร้อนใจมากเช่นนั้น แต่ก็มองเห็นความดูร้ายวุ่นวายในแวตาทองของเถิงอวี้วี้ได้ชัดเจน ถ้าหากยังตามหาตู้ถึงหลันไม่พบละก็ อีกฝ่ายจะต้องก่อเรื่องน่าตกใจที่ผู้ใดก็คาดไม่ถึงแน่นอน

ไปจึงมองออกไปนอกหน้าต่าง ก่อนจะเอ่ยปากอย่างตะลึงงัน "คุณหนู ท่านดูสิเจ้าคะ"

เถิงอวี้วี้ก็บกระปี่หมกมรดไฉนในแขนเสื้อตามเดิม ตรงปากทางเข้าป่าไผ่มีรถม้าประดับตกแต่งอย่างหรูหราจอดอยู่คันหนึ่ง

ดูท่าทางเพิ่งจะมาถึงได้ไม่นาน เหล่าบ่าวไพร่กำลังยุ่งอยู่กับการตั้งกระโจมนอกป่าไผ่ เพียงครู่เดียวก็มองออกว่าการจัดการสุดเอิกเกริกเช่นนี้เกรงว่าคงไม่ใช่ขุนนางหรือชนชั้นสูงทั่วไป

ไปจื่อเผยสีหน้าฉงนสงสัย ส่วนถึงอวี้อีกกลับสวมหมวกมานแพร
เรียบร้อยแล้วลงจากรถม้า เดินตรงไปทางป่าไผ่โดยมองไม่เห็นป่าไผ่
เหล่านี้อยู่ในสายตา

เมื่อกลุ่มป่าไผ่มองเห็นถึงอวี้อีกก็รีบก้าวเข้ามาขวางทางไว้
"คุณหนูท่านนี้โปรดหยุดก่อน"

ถึงอวี้อีกจัดเสื้อผ้าอาภรณ์ตามมารยาท ก่อนคลี่ยิ้มพร้อมเอ่ยถาม
"สถานที่แห่งนี้มีเขตหวงห้าม เหตุใดไม่ยอมให้ผ่านเข้าไปเล่า"

ป่าไผ่ชายฝั่งหนึ่งตอบว่า "คุณชายของพวกเราจะไปเล่นจี้จวี* ริมแม่น้ำ
ดังนั้นบริเวณนี้จึงกางผ้าม่านล้อมไว้ รอให้เขาออกจากป่าแล้วยอมปล่อยให้
ผ่านไปได้โดยสะดวก"

สีหน้าไปจื่อแปรเปลี่ยนไปเล็กน้อย นี่ช่างเป็นวาทะโอหังเสียนี้กระไร
ป่าไผ่อาณาเขตกว้างใหญ่ไพศาล บอกว่าไม่ยอมให้เข้าก็ได้เช่นนั้นหรือ

ถึงอวี้อีกกลับระงับโทสะเอาไว้ได้ นางพยักหน้ารับรู้แล้วกล่าวยิ้มๆ
"บังเอิญจริง พอตัดข้าก็ต้องใช้เส้นทางลัดไปริมแม่น้ำเพื่อร่วมงานเลี้ยงนะสิ"

ป่าไผ่หลายคนต่างหันมองหน้ากัน งานเลี้ยงริมแม่น้ำไม่ได้มีเพียง
แห่งเดียว ผู้ร่วมงานทั้งหลายล้วนเป็นผู้มีฐานะสูงศักดิ์และขุนนางตำแหน่ง
ใหญ่โต สตรีนางนี้เดินทางอย่างเรียบง่ายพร้อมด้วยผู้ติดตามน้อยนิด
จนมองที่มาที่ไปไม่ออกเลยจริงๆ

"ในเมื่อจะไปร่วมงานเลี้ยง คิดว่าคุณหนูคงต้องมีเทียบเชิญ"

"เทียบเชิญรี"

ทันใดนั้นเองป่าไผ่หญิงวัยกลางคนผู้หนึ่งที่ยืนหน้ารถม้าก็เอ่ยว่า

* จี้จวี เป็นกีฬาชนิดหนึ่งที่ไม่ได้ลูกบอลขณะขี่ม้า ลักษณะการเล่นค่อนข้างคล้ายกับโปโลสมัยใหม่ ในช่วง
ราชวงศ์ถังกีฬาชนิดนี้เป็นที่นิยมในราชสำนักและชาวบ้านทั่วไป ลูกบอลที่ใช้ในการเล่นมักทำด้วยไม้เนื้ออ่อน
และไม่เนื้อแข็ง ตรงกลางเป็นลูกกลวง ลักษณะกลม และพื้นผิวเรียบ

"คืนวันนั้นนอกจากงานเลี้ยงเหล่าบัณฑิตจันชื้อ ฝ่ายบาทก็จะเสด็จเยือนหอจื่อวัน เพื่อทอดพระเนตรงานเลี้ยงเช่นกัน คุณชายบุตรหลานเชื้อพระวงศ์ตามเสด็จด้วย ไม่น้อย ถ้าหากชาวแพ่งพรายออกไปคงดึงดูดเหล่าคุณหนูผู้โง่เขลาไร้สมอง ได้มากทีเดียว"

เถิงอวี่อื่กวาดสายตามองไป ในใจพลันผุดรอยยิ้มเย้ยหยัน เป็นเคราะห์กรรมแต่ชาติก่อนจริงๆ ด้วย ไม่อยากเชื่อเลยว่าจะได้พบนายบ่าวคู่นี้ ที่นี้

บ่าวหญิงวัยกลางคนผู้นั้นเพ่งพิศดูเถิงอวี่อื่ เด็กสาวตรงหน้า สวมหมวกม่านแพรไว้งมมองเห็นรูปโฉมไม่ชัดเจน แต่นางก็มั่นอกมั่นใจว่า ที่ผ่านมานี้ไม่เคยเห็นเด็กสาวผู้นี้ในเมืองฉางอันมาก่อน อีกฝ่ายกล่าวยืนยันว่า ต้องการให้ทางลัดไปริมแม่น้ำ ทว่ากระทั่งเทียบเชิญยังหิบบอกมาไม่ได้ นางหยิ่งทะนงในฐานะตนเอง ไม่อยากกล่าววาจาเข้มงวดเฉียบขาดเกินไป เพียงแค่ตลอดเส้นทางนี้ต้องขับไล่สตรีที่ไม่รู้จักแยกแยะหนักเบามากแล้ว

บนใบหน้าสตรีวัยกลางคนฉายแววดูหมิ่น นางกล่าวกับบ่าวชายวัยฉกรรจ์เหล่านั้นว่า "คิดว่าคงวิ่งโร้ตามคุณชายบ้านพวกเจ้ามาอีกแล้วนั่นล่ะ คุณหนูท่านนี้ ข้าขอเตือนสักคำ คุณชายของพวกเราใช้ว่าจะตามตอแยได้ง่ายๆ รีบไปเสียเถอะ จะได้ไม่ต้องมีเรื่องลำบากใจภายหลัง"

คำพูดเช่นนี้เท่ากับจัดเถิงอวี่อื่เป็นพวกหวังเข้าหาพึ่งบารมีชั้นสูงโดยตรง ไปจื้อไบหน้าแดงกำด้วยความโกรธ สตรีนางนี้เห็นชัดว่าก็ไม่อาจล่วงเกินคุณชายที่อยู่ในป่าไผ่ได้เช่นกันถึงต้องมาเสียเวลารออยู่ตรงนี้ ไม่น่าเชื่อว่าจะหันกลับมาแวงกตพวกนาง

เถิงอวี่อื่ปราชัยตามองบ่าวหญิงวัยกลางคนคู่หนึ่งพลางเผยยิ้มเยาะเย้ย "อย่างนั้นหรือ หากข้ายื่นกรานจะเข้าไปให้ได้เล่า"

นางหยิบของสิ่งหนึ่งออกจากแขนเสื้อ ก่อนเอ่ยปากบอกว่าไพร่หลายคนที่ขวางทางอยู่ว่า "เวลาล่วงเลยมามากแล้ว ขอให้นายของพวกเจ้ายอมเปิดทางด้วย"

สีหน้าของทุกคนในที่นี้แปรเปลี่ยนไปเล็กน้อย นั่นเป็นเทียบเชิญสี่เหลืงอ่อนที่จวนจวินอ่อง* ให้เป็นประจำ ด้านบนเป็นชื่อเถิงเช่าผู้ดำรงตำแหน่งไหวนาน** เจี้ยตุ่สี่อ*** ควบตำแหน่งเจ้าเมืองหยางโจว ส่วนด้านล่างเป็นจวนอันจวินอ่องลงชื่อด้วยตนเอง

ปกติพวกเขาไปมาหาสู่กับจวนอันจวินอ่องเป็นประจำ มองปราดเดียวก็จำลองมือจวินอ่องได้แล้ว

จวนอันจวินอ่องเป็นเชื้อพระวงศ์ในราชวงศ์ปัจจุบัน เป็นญาติผู้น้องฝ่ายพระราชบิดาของฮ่องเต้รัชกาลนี้ สำหรับไหวนานเจี้ยตุ่สี่อเถิงเช่า นั้นเป็นแม่ทัพผู้ชื่อเสียงโด่งดังทั่วสารทิศ เล่าลือว่าเมื่อหลายปีก่อนจวนอันจวินอ่องตามเสด็จฮ่องเต้ไปยังเขาหลี่ซาน ระหว่างตรวจตราปิดกั้นเส้นทางเสด็จไม่ทันระวังตกอยู่ในอันตราย ก็ได้เถิงเช่าช่วยชีวิตไว้พอดี

ผู้มีอำนาจทั้งสองนี้ล้วนเป็นผู้อาวุโสของคุณชายน้อยบ้านพวกตน แม้กระทั่งคุณชายน้อยเห็นหน้าก็ต้องลงจากม้ามาคำนับ

บ่าวชายเหล่านั้นไม่กล้าขัดขวางอีกต่อไป แต่ยังขวางกันบ่าวหญิงกับรถม้าด้านหลังนางคันนั้นไว้นอกเขตป่าไผ่

บ่าวหญิงวัยกลางคนเผยปากจะตอบได้ ฐู่ๆ ได้ยินเสียงกระแอมกระไอห้ามปรามมาจากในรถม้า เพียงฟังเสียงดูก็รู้ว่าเป็นคุณหนูที่ยังเยาว์วัยยิ่งนัก

* จวินอ่อง เป็นตำแหน่งเชื้อพระวงศ์ชายลำดับที่สองรองจากฮ่องเต้ โดยมากฮ่องเต้จะแต่งตั้งแก่บุตรชายของฮ่องเต้สมาชิกราชวงศ์ ขุนนางต่างแซ่ที่มีความชอบ หรือเจ้าครองแคว้นบริวาร

** ไหวนาน คือคำเรียกพื้นที่ทางใต้ของแม่น้ำไหวเหอ ทางตอนเหนือของแม่น้ำฉางเจียง (แยงซีเกียง)

*** เจี้ยตุ่สี่อ ในที่นี้เป็นคำเรียกตำแหน่งข้าหลวงตรวจการฝ่ายทหารในเขตพื้นที่เมืองระดับโจว หรือเขตพื้นที่พิเศษทางฝั่งชายแดน

นางพลันได้สติกลับคืนมา รีบปรับสีหน้ายิ้มแย้มอ่อนน้อมพลา
กล่าวขออภัยต่อเถิงอวี้อี้

เถิงอวี้อี้มองปราดไปทางบ่าวหญิงผู้นั้นครู่หนึ่งแล้วนำตัวนผู้กับไปจื่อ
เดินเข้าไปในป่า เดินไปก็กล่าวกับคนบังคับรถม้าไปว่า "เจ้าอยู่รอฟังข่าวที่นี้
ถ้าหากท่านป้ามาถึงให้รีบพาพวคนางเข้าป่าไปหาพวกเราทันที"

2

ไปจื้อย้อนคิดถึงแววตาถึงอวี้วี้เมื่อครู่แล้ว นางลอบหวาดวิตกจนเหงื่อออกชุ่มมือ ดูจากนิสัยช่างเจ้าคิดเจ้าแค้นของคุณหนู น่ากลัวว่าจะต้องกลับไปติดบัญชีกับบ่าวหญิงวัยกลางคนผู้นั้นภายหลังเป็นแน่

"คุณหนู ท่านรู้จักเจ้านายของบ่าวหญิงผู้นั้นหรือไม่เจ้าคะ"

ถึงอวี้วี้สั่งไปจื้อให้จุดโคมไฟ กล่าวตอบในใจว่า ไม่ใช่แค่รู้จักสามเดือนหลังจากนี้ตัวหนึ่งหยวนคุณชายใหญ่จวนเงินกั๋วกวง* จู่ๆ มาขอถอนหมั้นนางถึงจวน ก็เพราะต่งเอ๋อร์เหนียง** ที่อยู่ในรถม้าคันนั้น

นางจำได้ว่าตอนนั้นผู้คนที่ได้ยินข่าวนี้ไม่มีใครไม่ประหลาดใจ บิดานางยิ่งโมโหเกรี้ยวกราด เงินกั๋วกวงก็ซุ่มกลั่นโทสะเอาไว้ไม่อยู่ มัดร่างบุตรชายพามาขอขมา แต่ตัวหนึ่งหยวนกลับดื้อรั้นเอาการ ยอมรับโทษเสียนตี

* กั๋วกวง คือบรรดาศักดิ์ในสมัยโบราณ เป็นตำแหน่งซึ่งกษัตริย์แต่งตั้งให้เชื้อพระวงศ์หรือผู้มีความดีความชอบ ถือเป็นลำดับสูงสุดในบรรดาศักดิ์ชั้นกง ซึ่งเป็นหนึ่งในบรรดาศักดิ์ห้าชั้นรองจากชั้นฮ่อง คือ กง ไหว ป้อ จื่อ หนาน

** เหนียง เป็นคำที่ใช้เรียกสตรี ใช้ในหลายกรณี เช่น สามเษกภรรยา บ่าวเรียกเจ้านาย ในที่นี้ 'ต่งเอ๋อร์เหนียง' หมายถึงบุตรสาวลำดับที่สองในสกุลต่ง

เพื่อจะถอนหมั้นเสียดีกว่า

'ถ้าหากท่านพ่อยังไม่คลายโทษะ จะเขียนอีกร้อยที่ก็ยังได้ขอรับ'

ท่ามกลางสายฝนเทกระหน่ำลงมาไม่ยอมหยุดบุรุษหนุ่มสวมเสื้อหลั่นขาน* สีดำสนิทดูจุน้ำหมึกคุกเข่าหลังเหยียดตรงอยู่ที่ลานบ้าน วางมาดซึ่งขึงยอมาดึกกว่าหันหลังกลับ

เงินกั้วกงโกรธจัดจนควั่นออกหู แยมั้มาหมายจะลงโทษเขียนดีบุตรชายตนเอง

'วันนี้ข้าจะเขียนเจ้าลูกไม่รักดีให้ตายคามือ!'

ยามนั้นบิดาของนางยืนมองเงียบๆ ด้วยสายตาเย็นชา จนกระทั่งเงินกั้วกงเขียนตัวหนังสือย่นยาวอาการสาหัสปางตายถึงเอ๋ยปาก 'ถอนหมั้นโดยไร้สาเหตุ ความผิดไม่ได้อยู่ที่พวกข้า เจ้าเป็นฝ่ายผิดคำสัญญาาก่อนอย่าได้คิดผลึกใสความผิดมาให้อีเออร์ของข้า เรื่องนี้แพร่พรายออกไปเมื่อใดจะต้องเกิดเสียงซุบซิบนินทากันไปทุกตรอกซอกซอยแน่ หากข้าได้ยินคำว่าร้ายอีเออร์สักครั้งคำ ออย่าหาว่าถึงเจ้าผู้นี้ลงมืออย่างไรน้ำใจก็แล้วกัน!'

พอล่าวจบบิดาของนางก็ฉีก 'หนังสือหมั้นหมาย' และ 'หนังสือตอบรับการหมั้นหมาย' เป็นชิ้นๆ ต่อหน้าธารกำนัล ก่อนจะขับไล่ตัวหนังสือย่นยาวที่เลื้อยลมหายใจรวยรินออกไปจากจวน

แรกเริ่มเดิมทีเรื่องนี้เป็นที่เล่าลือตามย่านร้านค้า ทุกคนต่างประหลาดใจที่ตัวหนังสือย่นยาวทำเรื่องผิดคุณธรรมเช่นนี้ ทว่ายิ่งเวลาล่วงเลยผ่านพ้นก็ค่อยๆ เกิดชาวลือลืออีกอย่างกระจายออกไป

* เสื้อหลั่นขาน เป็นเสื้อคลุมยาวที่มีลักษณะคอกลมแขนกว้างขอบสีดำ โดยจะสวมเสื้อตัวในแบบสาบเสื้อไว้ทับกันไว้ข้างใต้ เป็นเสื้อคลุมแบบล่องเรียนง่ายที่เหล่าบัณฑิตนิยมสวมใส่ และมักสวมเสื้อหลั่นขานคู่กับหมวกผ้าสีดำสนิท

ตัวหนึ่งหยวนเป็นวิญญาณผู้มีความพากเพียรที่ได้รับการยอมรับ เขาเต็มใจแบกรับชื่อเสียงฉาวโฉ่ไปทั่วหัวล้านเพื่อกระทำเรื่องเช่นนี้ จะต้องเป็นเพราะบุตรสาวของเจิงเซ้ามีความประพฤติเลวร้ายเป็นแน่

มีเสียงเล่าลือว่าคุณหนูผู้นี้ต่อหน้าลับหลังต่างกันราวกับคนละคน แม้มีรูปโฉมงดงามปานบุปผาแรกแย้ม ทว่านิสัยกลับเจ้าเล่ห์เพทุบาย อย่างที่สุด

ค่านินทาว่าร้ายนี้มันวันยังดึกเดือตรุนแรง ไม่นานนักก็ลอยมาเข้าหูเจิงเซ้า ชื่อเสียงของบุตรสาวสำคัญเหนืออื่นใด ภายหน้ายังมีผู้ใดกล้ามาสู้ขอกับสกุลเจิงเล่า

แต่เจิงเซ้ายังไม่ทันเร่งเดินทางจากเขตไหวหนานกลับมาลงมือด้วยตนเอง แม่ทัพน้อยตัวนั้นก็ถูกคนจับได้ว่าลอบนัดพบกับต่งเอ๋อร์เหนียง

ขณะนั้นเป็นช่วงการแข่งขันยิงธนูประจำฤดูใบไม้ร่วงครั้งหนึ่ง ผู้มาร่วมงานเลื่องเป็นขุนนางผู้ใหญ่ชั้นสูงแทบทั้งสิ้น สถานที่จัดการแข่งขัน อยู่ที่อุทยานเล่อโหยว ละแวกใกล้เคียงมีวัดที่ถูกทิ้งร้างมานาน ไม่มีผู้ใดเอ่ยถึงว่าในวัดมีดอกไม้หายากบานสะพรั่ง พริบตาเดียวก็ดึงดูดความสนใจทุกคนขึ้นมาได้

พวกเขาต่างมุ่งหน้าไปหาความลึกลับชมทิวทัศน์ บังเอิญเห็นแม่ทัพน้อยตัวพบกับคุณหนูของบุตรสาวต่งหมิงผู่ นายอำเภอวันเหนียนลอบนัดพบกัน

ต่งเอ๋อร์เหนียงแต่งกายในชุดบุรุษชาวหู* เพื่อความสะดวกในการเดินทาง ทว่าอย่างไรก็อำพรางยากกับกิริยาอ่อนหวานนุ่มนวลไว้ไม่มิด

ต่งเอ๋อร์เหนียงหยาดน้ำตาคลอหน่วย ตัวหนึ่งหยวนปลอมโยนด้วย

* ชุดชาวหู เป็นเครื่องแต่งกายของชนเผ่าต่างๆ ทางเหนือและตะวันตกของจีน เป็นชุดที่เข้ารูปทะมัดทะแมง เน้นความคล่องตัว โดยส่วนมากจะเป็นเสื้อตัวสั้น กางเกงขายาว และรองเท้าหนังหุ้มข้อ

น้ำเสียงอบอุ่นให้คลายกังวล พวกเขาสองคนนับว่ายังสงวนท่าที แต่ไม่ว่าใครก็มองเห็นถึงความรักและความเอาใจใส่ที่ตัวหนึ่งหยวนมีต่อต่งเอ๋อร์เหนียง

เรื่องนี้เป็นชนวนให้เกิดความปั่นป่วนวุ่นวาย คนทั้งสองรักใคร่ผูกพันกันอย่างลึกซึ้ง เห็นได้ชัดว่าคบหากันมานานแล้ว แม้ทัพน้อยตัวนประพุดิตตนเป็นที่น่ายกย่องชื่นชมของผู้คน ไม่น่าเชื่อว่าจะยอมทำลายสัญญาหมั้นหมายเพราะหลงรักสตรีนางอื่น

การคาดเดาอย่างไรรายาเกี่ยวกับคุณหนูสกุลเถิงมากมายก่อนหน้านี้ แม้ทัพน้อยตัวนกลับไม่เคยพูดจาปกป้องเลยสักครั้งเดียว แม้จะมีเคยมีไมตรีจิตแต่อย่างไรก็เคยมีสัญญาหมั้นหมายระหว่างกัน ฝ่ายหวงหาเพียงนางผู้เป็นที่รักปล่อยให้ผู้อื่นนิินทาว่าร้ายคุณหนูสกุลเถิง ช่างเย็นชาไร้น้ำใจเสียจริง

ข่าวลือแพร่สะพัดไปทั่วในเวลาอันรวดเร็ว บางคนรู้สึกรังเกียจการกระทำของตัวหนึ่งหยวน บางคนประณามต่งเอ๋อร์เหนียงเป็นนางจิ้งจอกจอมยั่ววน จวนเจิ้นก็กังวลอับอายขายหน้าไม่เหลือชิ้นดี สูหยินเจิ้นก็กังวลไม่ดำเนินบุตรชาย เพียงแค่ชิงชิงต่งเอ๋อร์เหนียง ยอมตายเสียดีกว่าปล่อยให้นางแต่งเข้าจวน

คำคือนั้นถึงอวี้อีเอนหลังอยู่บนเก้าอี้พับ ดื่มสุราสี่องุ่นในจอกใบเล็กอย่างสบายอารมณ์

ตัวหนึ่งหยวนอยากร่วมเรียงเคียงหมอนกับผู้ใดนางไม่สนใจเลยสักนิด แต่ทำให้นางพลอยเดือดร้อนไปด้วยเพราะความปรารถนาที่เห็นแก่ตัวของเขาจะรังแกกันมากเกินไปหรือไม่

ตัวหนึ่งหยวนเป็นคนที่ระมัดระวังรอบคอบอย่างยิ่ง ไม่รู้ว่านางต้องสิ้นเปลืองความคิดไปมากเท่าใดกว่าจะวางแผนการทั้งหมดนี้ได้ ในที่สุดก็ได้เห็นวันที่สองคนนี้ชื่อเสียงพังป่นนี้ นางจะไม่ดื่มให้สาแก่ใจได้เช่นไร

บ่าวหญิงวัยกลางคนมองเห็นพวกเถิงอวี้เดินเข้าไปได้โดยสะดวก ก็คิดจะก้าวออกไปโน้มน้าว ทว่าถูกบ่าวชายหลายคนขัดขวางไว้นอกป่าไผ่ ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่ยอมปล่อยให้ผ่านเข้าไป

บ่าวหญิงวัยกลางคนเสียดังไม้ไผ่น้อย ไปจื่อได้ยินถ้อยคำช่วงแรก สองสามประโยคถึงรู้ว่าสตรีนางนี้เป็นผู้ดูแลหญิงจากจวนต่งหมิงผู้ นายอำเภอวันเหียน

แม้ไปจื่อจะอาศัยอยู่ที่เมืองหยางโจวมาตลอดแต่ก็รู้ว่าเมืองฉางอัน แบ่งออกเป็นสองอำเภอ เมืองฝ่งตะวันตกอยู่ในความดูแลของอำเภอ วันเหียน ส่วนเมืองฝ่งตะวันออกอยู่ในความดูแลของอำเภอฉางอัน

จะว่าไปแล้วนายอำเภอประจำสองอำเภอนี้ตำแหน่งขุนนาง เพียงลำดับหลักขั้นห้าขึ้นไป ทว่าพื้นที่อยู่ในอาณาเขตเมืองหลวง ได้ กุมอำนาจอย่างแท้จริง นับเป็นขุนนางผู้มีเกียรติและเป็นที่ยกย่องนับถือ จึงไม่น่าแปลกใจว่าผู้ดูแลหญิงในจวนผู้หนึ่งจะวางอำนาจบาตรใหญ่ ถึงเพียงนี้ได้

เมื่อพยายามเจรจาไปแล้วล้วนไร้ประโยชน์ บ่าวหญิงวัยกลางคนผู้นั้น ก็มีสีหน้าย่ำแย่ พอได้ยินเสียงคนในรถม้าเรียกค่านางก็ก้าวขึ้นรถแล้ว เลิกม่านโผล่หน้าออกมา สั่งการคนบังคับรถม้าด้วยความคับแค้นใจไม่คลาย

"คุณหนูรองเป็นห่วงฮูยินผู้เฒ่าที่ยังไม่แข็งแรง จะรีบไปร่วมงานแล้ว กลับเข้าเมืองไปปรนนิบัติดูแล อย่าเสียเวลาอยู่ที่นี้อีกเลย อ้อมไปไกลหน่อย แล้วกัน"

คนบังคับรถม้าเอ่ยรับคำ จากนั้นรถม้าก็ส่งเสียงดังเอี้ยดอาด เคลื่อนตัวห่างออกไปเรื่อยๆ

ไปจื่อลอบสังเกตเถิงอวี้ พอคุณหนูเดินเข้าป่าก็วางท่าราวกับ

เผชิญหน้าศัตรูตัวฉกาจ แม่นางจะอยากรู้ อยากเห็นเพียงใดก็ไม่กล้าถามให้
มากความแล้ว แค่นี้ก็สงสัยว่าคุณชายของป่าววัยฉกรรจ์เหล่านั้มีฐานะใด
กันแน่ ขนาดนายอำเภอวันเนี่ยนพวกเขายังไม่เห็นอยู่ในสายตา ที่สำคัญ
คิดว่าอีกฝ่ายคงออกจากป่าไปแล้วเป็นแน่ เพราะเสียงผีทำกับเสียงหัวเราะ
พูดคุยกู่ห่างออกไปไม่ไกลพอที่จะได้ยินอยู่บ้างค่อยๆ หลงเหลือเพียง
เสียงลมพัดใบไม้เสียดสีกัน

ผิวน้ำนิ่งสงบมีรู้งันบั้งลึกล้ำเท่าใด บรรยากาศยิ่งเงียบงันยิ่งน่าพิศวง
เท่านั้น

หลังจากเดินไปสักระยะก็แยกทิศทางไม่ออกแล้ว ไปจื่อรู้สึกได้ว่า
บริเวณท้ายทอยชนลูกชัน แต่ยังโชคดีที่มีตัวคนผู้ติดตามอยู่ไม่ห่าง ป่าวผู้
นี้ถูกนายท่านส่งมารับใช้ข้างกายตั้งแต่คุณหนูอายุสามขวบ เขามีฝีมือ
ไม่ธรรมดาและจิตใจซื่อสัตย์ภักดีอย่างที่สุด ก่อนหน้านั้นคุณหนูส่งเขาออกไป
ตามหาตัวถึงหลัน ตอนนั้นก็ติดตามพวกนางเข้าป่าไผ่ พอได้เขามาอารักขา
คุณหนูอีกทำให้นางรู้สึกเบาใจขึ้นมาไม่น้อย

อากาศเย็นทว่าน่าอัศจรรย์ เริ่มมีกลิ่นคาวเลือดเบาบางแทรกซึมปะปน
ที่ละนิด มุ่งหน้าไปเท่าไรกลิ่นอายบางอย่างยิ่งลอยมาปะทะจมูก ความสงสัย
ผุดขึ้นในใจคนทั้งสามพร้อมๆ กัน ทันใดนั้นก็มီးเสียงกรีดร้องด้วยความตกใจ
ของสตรีนางหนึ่งดังออกมาจากกลางป่า ยอดต้นไม้สั่นไหวเสียงดังสวบสาบ
คล้ายมีสัตว์ขนาดใหญ่มีมาบินโฉบผ่านเหนือศีรษะไป

ไปจื่อหนาวสะท้านไปทั้งตัว จะรีบเข้าไปปกป้องถึงอวี้อี้ แต่คุณหนู
ของนางกลับกดเสียงต่ำตะโกนเรียก

"ทวนผู้"

"ขอรับ" ลิ่นคำขานรับก็มีเสียงดังก้องกังวาน คมอาวูทพอประกาย

เย็นเยียบขมขื่น ผนวคนผู้ชักดาบแล้วกระโจนออกไปทันที

ถึงอวี่อัยกษายกระโปรงเร่งฝีเท้าไล่ตาม เสียงกรีดร้องของสตรีนางนั้น แม้จะสิ้นกระชั้น แต่เป็นเสียงญาติผู้พี่ของนางแน่นอน และบางสิ่ง ขนาดใหญ่ยักษ์ที่โอบผ่านไปเมื่อครู่ส่งเสียงหอบหายใจหนักหน่วง ไม่รู้ว่าเป็นคนหรือสัตว์เดรัจฉานกันแน่

ในสมองนางผุดความคิดยุ่งเหยิงนับไม่ถ้วน คนร้ายไม่มีทางเป็นผู้ที่สั่งปิดป่าไผ่ ในเมื่อต้องการสังหารคน ไยต้องประคองเรื่องจนเอิกเกริก ขวามรณะของผู้อื่นไว้มากมายไม่ปล่อยให้ผ่านทาง ไม่ต่างอะไรกับการป่าวประกาศแก่ได้ให้ล้าว่าเขาเป็นคนร้าย

ตามความเห็นนาง เป็นไปได้ว่าคนร้ายจะซ่อนตัวอยู่ในมุมอับของป่าไผ่ นางกลัวว่าจะโดนลอบทำร้าย หลังย่างเท้าเข้ามาจึงระวังป้องกันไปเสียทุกด้าน ไหนเลยจะรู้ว่าจู่ๆ กลับเกิดเหตุไม่คาดฝันที่น่าตกตะลึงยิ่งกว่าเสียอีก

เสียงอาวุธโลหะปะทะกันลอยมา ผนวคนผู้ประมือกับเจ้าสิ่งนั้นแล้ว อาวุธที่เขาใช้สร้างขึ้นจากเหล็กนิลซึ่งบิดาของนางได้มาเมื่อครั้งรักษาการชายแดนเทือกเขาซงหลิง ความแข็งแกร่งระดับฝ่าหินตัดทอง ทำลายทุกสิ่งได้อย่างราบคาบ

ถึงอวี่อัยกษาใจขึ้นมาเล็กน้อย ไม่ว่าคนร้ายจะมีที่มาเช่นไร ก็แทบไม่เคยเห็นผนวคนผู้พลาดท่ามาก่อน

ไปจื่อตกใจเสียขวัญพอดู โชคดีที่ไม่เผลอทำคมไฟหลุดมือไป นายบ่าวทั้งสองเร่งฝีเท้าเร็วกว่าเดิม แสงเงาบุบไหวสาดส่องหนทางเบื้องหน้า เกร่างคนผู้หนึ่งล้มพุบอยบนพื้นดิน มองเห็นอย่างเลือนรางว่าเป็นสตรี

ถึงอวี่อัยกษายกระปีหยกมรกดออกจากแขนเสื้อ ขณะเตรียมจะวิ่งออกไป

เศษเสี้ยวสติสัมปชัญญะที่เหลือก็เหี่ยวร้างเอาไว้ นางหยุดชะงักลงแล้ว
สั่งไปจื้อฮูโคมไฟขึ้นสูง "ส่องดูว่าคนผู้นั้นเป็นใครกัน"

ไปจื้อฮูโคมไฟด้วยความหวาดกลัวจนตัวสั่น "หงหนู?"

หงหนูโบหน้าชิดอมเทา แต่เคราะห์ดีที่ยังมีลมหายใจ เถิดอวี่ฮื้อยกกายลง
ตรวจดูพลางเอ่ยถามอย่างร้อนรนว่า "พี่สาวข้าเล่า"

หงหนูไอโซลกอย่างแรงแล้วล้มตาคืน สีหน้าเลือนลอยไปชั่วขณะ
ก่อนตะเกียกตะกายลุกขึ้นอย่างตื่นตระหนก "คุณหนู! คุณหนูของข้า!"

สาวใช้ผู้นี้ตกใจกลัวจนสติแตกไปแล้ว เถิดอวี่ฮื้อร้อนใจสุดจะทน นาง
แย่งโคมไฟจากไปจื้อฮู พอจะขยับลุกขึ้นด้านหลังก็มีเสียงของหนักวิ่ง
กระแทกพื้นดังตึง จากนั้นได้ยินทวนผู้เค้นเสียงบอกว่า "คุณหนูระวังด้วย!"

ในสมองเถิดอวี่ฮื้อว่างเปล่ากะทันหัน ทวนผู้พลัดทำได้อย่างไร

นางยังไม่ทันหันหน้ากลับไปก็มีกระแสมแลกเปลี่ยนประหลาดพัดวูบ
ผ่านหลังศีรษะ อัดแน่นด้วยกลิ่นหอมของต้นไม้ใบหญ้า

หงหนูกับไปจื้อฮูดวงตาเบิกกว้าง เจ้าสิ่งนั้นพุ่งเข้าใส่อย่างรวดเร็วจับไว้
พวกนางสองคนไม่ทันผลัดคุณหนูให้พ้นทาง ฝ่ามือของเงาดำก็ทาบบนไหล่
เถิดอวี่ฮื้อ ขอแค่ออกแรงเพียงนิดก็จะฉีกร่างของนางออกเป็นสองส่วน

เจ้าปีศาจโจมตีสำเร็จในคราวเดียว มันหัวเราะเสียงแปลกหูขึ้นมา
เป็นท่วงทำนองนุ่มนวลเจี๊ยบ คล้ายกับสตรีที่เต็มไปด้วยความอ่อนโยน
เสียเหลือเกิน กว่าหงหนูกับไปจื้อฮูจะรวบรวมความกล้าก้าวออกไปช่วยเหลือ
ช่างแสนยากเย็น พอได้ยินเสียงหัวเราะน่าสยดสยองก็ต่างตกใจจนหมดสติ
ล้มลงกับพื้น

ทวนผู้ลุกขึ้นมาได้ก็แผดเสียงคำรามลั่น หากเจ้าตัวนี้รวบรวมวงเล็บ
ใหญ่ยักษ์ คุณหนูไหนเลยจะรอดชีวิตไปได้

ชั่วพริบตาฉันรีบวิ่งกลับคืนมา แขนของเขาเดิมทีกระดุกหักไปแล้ว แต่กลับผืนกุ่มดาดไว้นั่น ดันตนเองขึ้นมาจากพื้นแล้วกระโจนออกไป รวากับเหยี่ยว

กระบวนทำนี่เปี่ยมพละกำลังมหาศาลดุจเบิกขุนเขาแยกศิลา ต้องทำให้
เจ้าตัวนั้นเนื้อหนังขาดวินได้แน่ มีหรือจะล่วงรู้ว่พอมดาบฟันจับลงไป
ราวกับฟันศิลาก้อนใหญ่ก็ไม่ปาน

เครื่อง เครื่อง เครื่อง

เกิดประกายไฟสีส้มแลบแปลบปลาบแต่กลับไม่ระคายเคืองมันเลย
 สักนิด

เจ้าปีศาจลำพองใจยิ่งนัก เสียงหัวเราะอ่อนหวานกว่าเดิมหลายส่วน
ฟังดูแล้วใกล้เคียงกับเด็กสาวแรกๆ ไร่เตียงสาอายุราวสิบห้าสิบหกปี
ได้ทรงเติบโตเหมือนมีเถาวัลย์งอกออกมาแล้วเลื้อยไปถึงชอกคอถึงอวัยวะ
อย่างช้าๆ

ตวนผูกกลิ่นขวัญแขวน ขณะกำลังยกไหล่ขึ้นพร้อมพุงปะทะ
เสียงหัวเราะกังวานปานกระดิ่งเงินข้างใบหูกลับกลายเป็นเสียงกริ๊ดร้อง
นำเวทนาอย่างคาดไม่ถึง

เขามองเห็นถึงอิฐที่ก่อกระป๋องที่หยาบกรวดเล็มหนึ่งจ้วงแทงกรงเล็บปีศาจ
ที่เกาะตรงหัวไหล่ตนอย่างเด็ดขาด

ทุกครั้งที่จ้วงแทงปีศาจตนนี้จะส่งเสียงร้องแปลกประหลาด เป็นเสียงโหยหวนบาดหูหาใดเปรียบ ท่าทางเจ็บปวดราวกับโดนครักหัวใจออกมา

ชวนผู้ตะลึงงันจนลืมเก็บมือกลับมา เถิงอวี้อี้ลืมความหวาดกลัว
ไปหมดสิ้นนานแล้ว ก่อนมาที่นี้นางลองคิดดูไม่รู้กี่รอบ หากจับกุมคนร้าย

ที่สั่งหารญาติผู้พี่ได้จะสืบคนผู้นั้นเป็นพันธมิตร พอดึกว่าบางที่ญาติผู้พี่
ยังตกอยู่ในเงื้อมมือเจ้าปีศาจนี้นางยิ่งลงมืออย่างดุเดือด

ในชาติก่อนหลังญาติผู้พี่จบชีวิตลงอย่างน่าอนาถท่านบ่ก็ล้มป่วยเรื้อรัง
เพราะรับเรื่องสะเทือนใจอย่างรุนแรง ช่วงเวลาสั้นๆ เพียงครึ่งปีนางสูญเสีย
ญาติสนิทที่สำคัญที่สุดถึงสองคนต่อเนื่องกัน ที่แท้เรื่องเลวร้ายทั้งหมดเกิดขึ้น
เพราะเจ้าปีศาจนี้ นางแทบอยากฉีกเนื้อมันกินเป็นอาหาร ถลกหนังมันมา
หมั่นนอน

กระบี่แห่งทะลุเนื้อหนังยังไม่สาแก่ใจ เถิดอ้อ! ปลั่งเสียงหัวเราะชวนลูก
แล้วบิดปลายกระบี่หมุนเป็นวงไปมาบนหลังทรงเล็บของเจ้าปีศาจราวกับ
กำลังกวนน้ำปรุงรส

เสียงกรีดร้องของเจ้าปีศาจแหลมสูงขึ้นไปหลายเท่า ทว่าจนปัญญา
จะยับเยียน เสียงของนักปล้นร่วงลงพื้นดังตึกอีกครั้ง เสียงสตรีโอดครวญ
ด้วยความเจ็บปวดดังขึ้นในความมืด

ในสมอเงิดอ้อคล้ายมีสายพินเส้นหนึ่งโดนดีดสั้นไหว

"พี่สาว! ญาติผู้พี่ของข้าเอง! เร็วเข้า ตวนผู้!"

ตวนผู้ไม่รอให้มีคำสั่งลงมา ก็เล็งโอกาสไว้มันแล้วไถลตัวมาคว้า
ตูดึงหลันเข้าสู่อ้อมแขน กระโดดทะยานตัวไม่กี่ครั้งก็พานางออกห่างจาก
ปลายเท้าปีศาจไปไกล

เถิดอ้อ! หมายจะแทงซ้ำอีกครั้ง แต่ว่าชั่วขณะเผลอละความสนใจไป
นั่นเอง รู่ๆ แรงกดตรงหัวไหล่ก็เบาหวิว เสียงกรีดร้องดังลั่นติดๆ กัน ปีศาจ
ตนนั้นกระซกทรงเล็บตนเองจนขาดสะบั้น

ทันใดนั้นเลือดก็ไหลทะลักดังสายน้ำ กลิ่นเหม็นคาวลอยตลบอบอวล
ไปทั่วบริเวณ

เจ้าปีศาจร้องคร่ำครวญอย่างน่าเวทนาประหนึ่งสตรีที่หัวใจแตกสลาย ก่อนจะกระโดดสูงขึ้นไปบนยอดไม้ พริบตาเดียวก็หายลับไปในความมืด ยามราตรี

นอกป่าไผ่มีแสงไฟส่องสว่าง เสียงฝีเท้าสับสนวนวายุกล้ำเข้ามา ผู้หญิงยืนเพ่งพาดาวไฟริบร้อนเดินทางมาถึง "หลันเอ๋อร์! อวี้เอ๋อร์!"

จากนั้นก็ตามมาด้วยกลุ่มบ่าวชายที่ตั้งกระโจมอยู่ด้านนอกตอนถึงอวี้เอ๋อร์มาถึง

เมื่อทุกคนเห็นสถานการณ์เช่นนี้ล้วนเผยสีหน้าตื่นตะลึง ไม่รู้ว่าปีศาจตนนั้นใช้วิชาลวงตาอันใด การต่อสู้เสียงดังสนั่นหวั่นไหวเช่นนี้คนที่อยู่นอกปากลับไม่ได้รับรู้ความเคลื่อนไหวเลยแม้แต่บ่อย

บ่าวชายผู้หนึ่งย่อตัวลงเก็บเศษอวัยวะที่ปีศาจตนนั้นทิ้งไว้ขึ้นมา ยังไม่ทันตรวจสอบดูเจ้าสิ่งนั้นก็กลายเป็นผงฝุ่นสีดำกองหนึ่ง คนผู้นี้ตกใจจนหน้าเปลี่ยนสี "รีบไปรายงานชื่อจื่อ* เร็วเข้า!"

"ชื่อจื่อเพิ่งจะลงสนามเล่นจีจี้ ด้านนอกหอยวี้เติงใส่กุญแจแล้ว ในสนามมีผู้ประลองมากถึงเพียงนั้นจะส่งข่าวให้เขาเช่นไรเล่า"

"คืนนี้ฉันทันจวินต้องก็อยู่ที่ริมน้ำด้วย ข้าไปขอร้องจวินต้องให้ไปตามหาชื่อจื่อดีกว่า ปีศาจมีที่มาไม่ชัดเจน หากปล่อยปละละเลยไปจะต้องมีผู้เคราะห์ร้ายอีกแน่"

ถึงอวี้เอ๋อร์ยังไม่อาจสงบสติอารมณ์ลงได้ นางประคองญาติผู้พี่ขึ้นมาตรวจดูด้วยความร้อนใจ เห็นอีกฝ่ายยังคงหมดสติ แต่โชคดีที่ลมหายใจเข้าออกสม่ำเสมอเป็นปกติ

ถึงอวี้เอ๋อร์รู้สึกแสบจมูกขอบตาร้อนผ่าว ภาพที่เห็นเป็นดวงหน้า

* ชื่อจื่อ เป็นคำเรียกทายาทผู้จะสืบทอดชั้นยศ ปกติคือบุตรชายคนโตที่เกิดจากภรรยาเอก

งามพร้อมเพราะที่มีพลังชีวิตเต็มเปี่ยม ไม่ใช่ใบหน้าบวมจุสืเทาคล้ำและ
ไร้ลมหายใจเหมือนเช่นที่นางเคยเห็นหลังเร่งเดินทางมาจากเมืองหยางโจว

ตลอดหลายวันระหว่างที่ถึงอวิ๊ตติดอยู่บนเรือจากเมืองหยางโจวมายัง
เมืองฉางอัน นางเฝ้าวางแผนอยู่ทั้งวันทั้งคืนว่าจะหลีกเลี่ยงโศกนาฏกรรม
ที่เคยเกิดขึ้นอย่างไร ยามนี้พอเห็นญาติผู้พี่ยังมีชีวิตอยู่ตรงหน้า ไม่น่าเชื่อว่า
จะทำให้นางรู้สึกรวกับรอดชีวิตจากภัยพิบัติมาได้

ดูฮุยยืนใบหน้าซีดขาว รีบร้อนผลักใสสาวใช้แล้วก้าวออกมาข้างหน้า
"เกิดเรื่องอะไรขึ้น!"

ถึงอวิ๊ตได้กลิ่นเครื่องหอมอันคุ้นเคยจากอาภรณ์ของท่านป้า ในลำคอ
ตบตันคล้ายมีก้อนปูนฝายมาอุดไว้ พอเงยหน้าขึ้นกลับเอ่ยตอบอย่างเยือกเย็น
"ข้ากับพี่สาวนัดมาเดินเที่ยวเล่นกันตรงนี้ ไม่คิดว่าจะเจอกับปีศาจร้ายเข้า
เจ้าคะ"

ญาติผู้พี่ออกจากอารามด้วยเหตุผลใด ทุกวันนี้ยังเป็นปริศนา
สำหรับนาง รอบข้างมีคนไม่เกี่ยวข้องมากเกินไปจึงต้องหวังหน้าพะวงหลัง
อย่างเลี่ยงไม่ได้

ดูฮุยนึกคิดถึงสถานการณ์อย่างรวดเร็ว มองเห็นบุตรสาวคนหนึ่ง
ที่หมดสติ ส่วน 'บุตรสาว' อีกคนก็เสียขวัญไม่น้อย นางรู้สึกกลัวจนตัวสั่น
ขึ้นมาทันที รีบโอบร่างพวกนางเข้าสู่อ้อมกอด

"เด็กดี ไม่ต้องกลัวนะ" นางกวาดสายตามองโดยรอบด้วยความ
หวาดผวา ก่อนสั่งกำชับบ่าวไพร่ "รีบแบกร่างคุณหนูใหญ่ขึ้นรถม้า เร่งกลับ
เข้าเมืองไปหาหมอ"

ถึงอวิ๊ตยังอาลัยอาวรณ์อ้อมกอดของท่านป้า ทว่าจิตใจที่เวลานี้
ยังมีเรื่องรอให้จัดการอีกมาก นางลุกขึ้นตรวจดูอาการบาดเจ็บของตนผู้

มองเห็นแค่ตั้งแต่หัวไหล่ข้างขวาลงไป ท่อนแขนเป็นแผลเหวอะหวะไปหมด
 ตวนฝูยังคงปิดปากเงียบสนิท เถิงอวี้วี้ร้อนใจจนทนไม่ไหว สิ่ง
 คนบังคับปรถม้ามาประคองตวนฝูเอาไว้

"บนรรมียาสมานแผล ไปห้ามเลือดก่อนค่อยว่ากัน"

พอเดินออกจากป่าวางร่างตู่ถึงหลั่นบนรรม้าเรียบร้อยแล้ว ขณะกำลัง
 รอยกร่างหงหงกับไปจื่อขึ้นรถไปด้วย ก็เห็นก๊ีบเท้าม้าตะกุกฝุ่นฟุ้งตกลงไปใน
 อากาศ กลุ่มบ่าวไพร่ที่จากไปเมื่อครู่ย้อนกลับมา ด้านหลังยังมีคนจาก
 วงหลวงสวมชุดสีเหลืองอ่อนตามหลังมาด้วย

คนกลุ่มนี้วิ่งมาหยุดตรงหน้าอย่างว่องไว "ใครถามว่าใช้รถม้าของ
 จวนแม่ทัพเถิงหรือไม่ ข้าน้อยเป็นผู้ติดตามของจวนอันจวินอ่อง ตอนนี้
 จวินอ่องได้ยื่นเรื่องที่เกิดขึ้นแล้ว คิดป้องกันไม่ให้มีผู้เคราะห์ร้ายเพิ่มอีก
 จึงให้พวกเรารีบมาปิดตายป่าไผ่แห่งนี้ขอรับ"

"จวนอันจวินอ่องหรือ" ตูฮูหยินเล็กผ้าม้าบนรรม้าขึ้น นางสังเกตเห็น
 มาสั๊กพักแล้วว่าริมฝีปากบุตรสาวเป็นสีแดงคล้ำ ตอนนี้กำลังร้อนกร้อนใจ
 อย่างยิ่ง

"ไม่ใช่แค่พวกท่าน แต่รถม้าของต่งหมิงผู้แห่งอำเภอวันเหนียน
 ที่ผ่านที่นี่ไปก็โดนโจมตี ถูกเจ้าปีศาจนั้นทำร้ายบาดเจ็บเช่นกัน หมอทั่วไป
 ไม่อาจรักษา เผลอคิดว่าคือนั่นท่านนักพรตก็มาหาความสำราญมึนระจิวีเจียง
 ด้วย จวินอ่องไปเชิญท่านนักพรตแล้ว อีกทั้งสั่งให้พวกข้าน้อยส่งคนที่
 ได้รับบาดเจ็บไปหोजื่อวินขอรับ"

หัวใจเถิงอวี้วี้พลันสั่นสะท้านวูบหนึ่ง นางกุมมือตู่ฮูหยินไว้นั่น
 พลังว่า "ท่านป้า รีบทำตามทีคนในวังบอก ให้คนรีบกร่างหงหงกับไปจื่อ
 ขึ้นรถม้าเถอะเจ้าค่ะ"

ลมหายใจของญาติผู้พี่เบบางเหมือนจะหลุดลอยไปได้ทุกเมื่อ
ใบหน้าตวณผู้ก็ปกคลุมด้วยไอพิษสีดำ ไม่ต้องคิดก็รู้ว่าเกี่ยวข้องกับปีศาจ
ตนนั้น ถ้าหากไม่รีบรักษาโดยเร็วที่สุดคงจบชีวิตเพียงชั่วข้ามคืน

ถ้าหากถึงอริอัคคาเดาไม่ผิด นักพรตที่สามารถเข้าออกห่อจื่ออวี่น
ได้อย่างอิสระจะต้องเป็นนักพรตชิงชิวจื่อผู้มีนิสัยแปลกประหลาดแต่ได้รับ
การยกย่องจากฮ่องเต้องค์ปัจจุบันว่าเป็นอาจารย์ผู้มีพระคุณแน่

คนผู้นี้วิชาเต๋าสูงส่งล้ำเลิศ ทว่าหล้าลับเป็นหนึ่งไม่มีสอง

3

ห่อจื่ออวินตั้งอยู่ริมแม่น้ำ ใกล้กับหอเวียเต็งมากจนมองเห็นกัน
ได้ถนัด

หลังจากผ่านพ้นเหตุการณ์ก่อนหน้านี้มา ก็ไม่มีใครกล้าใช้เส้นทางลัด
อีก พวกเขาอ้อมไปเฝ้าน้ำสู่เส้นทางสายหลัก จากนั้นก็วิ่งห่อตะบิงอยู่พักใหญ่
กว่าจะมาถึงริมแม่น้ำ

เมื่ออาศัยแสงสว่างจากนอกหน้าต่างรดมัว เถิงอวี้อี๋ฟังพินิจบาดแผล
กลางฝ่ามือของญาติผู้พี่อย่างละเอียด คราบเลือดยังไม่ทันแห้งสนิท เป็น
รอยบาดเล็กๆ และเข้าเนื้อลึกพอดู เดิมทีนึกว่าบาดเจ็บเพราะปีศาจตนนั้น
ทว่ายิ่งมองยิ่งเหมือนบาดแผลโดนกรรไกรเย็บปักแทงมากกว่า

"ท่านป้า คุณี่ลีเจ้าคะ"

ผู้หยินพลิกมือตู่ถึงหลังตรวจดูบาดแผล ก่อนกล่าวด้วยเสียงสั่นเครือว่า
"ตอนเช้าออกจากบ้านมาอย่างดี อยู่เลย จะต้องเป็นฝีมือเจ้าปีศาจตนนั้นแน่"

ถึงอวี่อมีข้อสงสัยผุดขึ้นในใจมากมาย กรงเล็บคมกริบของเจ้าปีศาจนั้นคล้ายพัดขนาดใหญ่ หากตั้งใจโบกคว่ำไว้จริงมือของญาติผู้พี่คงเป็นแผลเหวอะหวะไปนานแล้ว จะเหลือแค่รอยแผลเล็กแห่งเดียวได้อย่างไร

"ท่านป้า ก่อนหน้านี้พี่สาวเคยบอกท่านว่านางจะออกนอกอารามหรือไม่เจ้าคะ"

ผู้สวามีกล่าวว่าทั้งน้ำตา "เคยบอกอะไรกับข้าที่ใดกัน ข้าไปดูการแสดงกายกรรมข้างหน้า พี่สาวเจ้าไม่ยอมดูด้วย บอกว่าจะไปพักผ่อนที่ห้องโถงวันอยู่สักหน่อย ข้าคิดว่าดูการแสดงจบแล้วจะกลับเข้าเมืองก็เลยไม่ได้สนใจนาง ใครจะรู้ว่าเด็กผู้นี้พอคลาดสายตาก็ออกนอกอารามมึนหัวข้ายังเจอเรื่องเลวร้ายเช่นนี้อีก"

นางตื่นตระหนกไปชั่วครู่ ก่อนจะคว้ามือถึงอวี่อไว้แล้วลดเสียงลงเอ่ยถาม "เด็กดี เจ้ากับพี่สาวเขียนจดหมายหากันตลอด เคยได้ยินพี่สาวพูดถึงคุณชายน้อยคนใดในจดหมายบ้างหรือไม่"

คำถามข้อนี้ถึงอวี่อเคยครุ่นคิดมาแล้วเป็นร้อยเป็นพันรอบ แต่ตอนเกิดเรื่องนางไม่ได้พบหน้าญาติผู้พี่มานานกว่าครึ่งปี พวกนางสองคนอยู่ห่างไกลกันคนละที่ ญาติผู้พี่ยังมีนิสัยระมัดระวังรอบคอบ จะระบายเรื่องในใจให้นางฟังต่อหน้าเท่านั้น ไม่มีทางเขียนลงในจดหมายโดยไม่คิดหน้าคิดหลังเด็ดขาด

"พี่สาวชอบส่งของแปลกๆ ใหม่ๆ มาให้ข้าเป็นประจำ แต่ในจดหมายไม่เคยพูดถึงเรื่องอื่นเลย กลับต้องถามท่านป้ามากกว่า หลายวันมานี้เวลาอยู่ในจวนพี่สาวมีท่าทีผิดแปลกตรงที่ใดหรือไม่เจ้าคะ"

ผู้สวามียังมีหลายความหวาดกลัว นางคิดทบทวนเข้าไปซ้ำมาอยู่นาน

สองนาน "ใช้ว่าเจ้าจะไม่รู้จักพี่สาวผู้นี้ นางเป็นคนสุขุมหนักแน่นมาแต่ไหนแต่ไร คิดทำทุกอย่างรอบคอบรัดกุม ต่อให้เจอเรื่องไม่สบายใจอะไรก็ไม่เคยแสดงออกทางสีหน้าชัดๆ เลย ระยะนี้ข้าเห็นนางดูเศร้าซึมไปบ้างเลยเอาใจใส่กี่ยวตรางแต่ละวันมากขึ้น แต่แปลกใจที่ไม่พบเจออะไรผิดปกติ ไม่กี่วันก่อนพอได้ยินว่าเจ้าจะมาขงอันพี่สาวก็ย้ายที่นอนกับผ้าห่มของเจ้าไปไว้ที่ห้องของนาง รวมทั้งอาหารที่เจ้าเคยพุดถึงกับนาง เตรียมทุกอย่างรอเจ้าล่วงหน้า ข้าเห็นนางร่าเริงไม่เหมือนมีเรื่องในใจก็เลยปล่อยไปนะสิ"

คู่ฮูหยินทบทวนหน้าอกด้วยความเสียใจ "ข้าก็เลอะเลือนนัก ในอารามผู้คนมากหน้าหลายตา ปล่อยให้นางอยู่ที่สวนด้านหลังเพียงผู้เดียว ได้อย่างไรกัน ถ้าเกิดช่วยนางไว้ไม่ได้ข้าก็ไม่อยากอยู่แล้ว"

เถิงอวี้จี้จับหัวไหล่คู่ฮูหยินเอาไว้ "พวกเราเจียนักพรตชิงชีวิตจี้มาแล้ว ยิ่งกลัวว่าจะช่วยพี่สาวไม่ได้อีกหรือเจ้าคะ ตอนนี่พี่สาวรอรับการรักษาย่างเร่งด่วน เรื่องทั้งหมดต้องอาศัยท่านป้าตัดสินใจ ถ้าหากท่านไม่ควบคุมสติให้อยู่จะรับมือเรื่องต่อจากนี้ได้เช่นไร"

คู่ฮูหยินตกตะลึงไปชั่วขณะ นางเช็ดน้ำตาแล้วพยักหน้า "เด็กดีเจ้าเสียอีกที่เข้าใจเรื่องราว นี่ป้าร้อนใจจนหน้ามืดตามัวไปแล้ว"

พอล่าวจบนางก็ฝืนทำจิตใจสงบเยือกเย็น เลิกผ้า่ม่านสั่งกำชับบ่าวไพร่ของตน "ส่งคนกลับเข้าเมืองไปแจ้งข่าวให้นายท่านกับคุณชายใหญ่ทราบเร็วเข้า ยิ่งเร็วเท่าไรยิ่งดี!"

เถิงอวี้จี้คิดทบทวนถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในป่าไผ่ด้วยสีหน้าไม่สบายอารมณ์ เผอิญว่ารถม้าวิ่งผ่านหอเยี่ยเตงพอดี นางหันหน้ามองออกไปด้านนอกโดยไม่รู้ตัว

ในหอสูงแห่งนั้นจุดโคมไฟสว่างเรืองรอง งานเลี้ยงของเหล่าบัณฑิตจีนชื่อ

คงเริ่มขึ้นแล้ว

แขกหรือลัทธิเข้าไปในงานกันหมด ประตูปิดสนิทแน่นหนา เลิกคิด
มองหาช่องโหว่จากด้านนอกไปได้เลย นางจ้องมองอย่างจริงจังอยู่นาน
จะสงสัยสักเพียงใดก็ได้แต่ปล่อยผ่านไป

เมื่อมาถึงหน้าหอจื่ออวี่น ชั้นที่อาวูโสแลดูอายุมากพอสมควร
ก็เดินออกมาต้อนรับ

"ตอนแรกท่านนักพรตดื่มสุราอยู่ด้านใน พอได้ยินว่าแข่งจีจวี
ที่หอเว่ยเติงเริ่มขึ้นแล้วก็หายลับไปไม่เห็นเงาทันที จวี่นต้องกลัวว่า
จะเสียเวลาจึงสั่งให้ข้าน้อยรออยู่ที่นี่ ท่านจะไปตามท่านนักพรตเอง"

ดูฮุยยินไม่มีเวลาจะขบคิดว่าเหตุใดนักพรตเฒ่าในวัยเกือบเจ็ดสิบปี
ถึงสนใจการแข่งขันจีจวีขึ้นมาได้ นางรีบลงจากรถม้าพร้อมเอ่ยว่า "ทุกอย่าง
คงต้องรบกวนจวี่นเองแล้ว"

ชั้นที่อาวูโสส่งคนยกเกี้ยวเล็กๆ หลายหลังออกมา "จวี่นต้องระลึกถึง
บุญคุณที่ท่านแม่ทัพเถิงช่วยชีวิตในปีนั้นเสมอ คืบนี้บังเอิญมาพบกันเข้า
การตอบแทนบุญคุณเป็นสิ่งที่สมควรกระทำ ยิ่งไปกว่านั้นพวกท่านหลายคน
ต่างตกอยู่ในอันตรายถึงชีวิต ต่อให้ไม่นับรวมน้ำใจไมตรีในปีนั้นจวี่นเอง
ก็ไม่มีทางนั่งดูอยู่แล้ว"

ทันใดนั้นเองสายลมยามค่ำคั่นโชยพัดม่านเกี้ยวม้วนตลบขึ้นไป
ตู่เถิงหันล้าล้าอากาศ สีเทาเหลืองทองชวนชนลูกแผ่ขยายทั่วใบหน้า
ปีกจุมุกขยับเล็กน้อย ก่อนอาเจียนเลือดสีดำออกมาคำโต

สภาพการณ์ตรงหน้าแปลกประหลาดเกินบรรยาย เเถิงอวี่นกับดูฮุยยิน
หวาดผวาลังใจ หยิบผ้าเช็ดหน้ามาซับคราบเลือดไปพลงเอยด้วยน้ำเสียง
รื้อนรน

"ดูท่าคงจะโดนลมเย็นไม่ได้ ربกวนกงกรีบพาพวกเราเข้าไปด้านในด้วย"

ขันที่อาวุโสทราบแต่เพียงว่าพวกนางปะทะกับสิ่งชั่วร้ายมา ไม่คาดคิดว่าเป็นเรื่องเร่งด่วนถึงเพียงนี้ เขารีบกล่าวว่า "ตามข้าน้อยมาโดยไว คุณหนูรองบุตรสาวได้ทำต่งนายอำเภอวันหนึ่งนึกก็เพิ่งตกใจเสียขวัญมา เดิมทีจะรีบกลับเข้าเมืองไปรักษา พอรู้ว่าจวินอ๋องเชิญท่านนักพรตมาได้จึงฝากคนที่นั่นดูแลชั่วคราว ยามนี้ส่งนางเข้าไปในหอจ้ออวินแล้วเช่นกัน"

ผู้อุยหนียกหน้ารับรู้ ยามฮ่องเต้เสด็จมาร่วมงานเลี้ยงดื่มสุรา ปกติจะมีรับสั่งให้ขุนนางผู้ใหญ่ขึ้นสามชั้นไปเท่านั้นร่วมตามเสด็จ หากไม่มีผู้มีฐานะสูงส่งคนใดเชื้อเชิญ ขุนนางทั่วไปไม่อาจย่างเท้าเข้าหอจ้ออวินได้

ในหอจ้ออวินนอกจากหอกกลางที่ใช้จัดงานเลี้ยงแล้ว ยังมีเรือนที่พักน้อยใหญ่อีกนับสิบแห่ง ครองอาณานิเวศกว้างขวางอย่างยิ่ง สามารถรองรับแขกเหรื่อได้นับพันคน

ขันที่อาวุโสไม่ได้นำพวกเขาผ่านเข้าหอกกลาง แต่มุ่งหน้าตรงไปยังเรือนที่พักด้านหลัง

เหล่าสตรีจากครอบครัวขุนนางส่วนใหญ่กำลังร่วมงานเลี้ยงอยู่ในหอกกลาง ทว่าในเรือนที่พักก็มีสตรีสูงศักดิ์สวมเสื้อผ้าอาภรณ์หรูหราไม่น้อย แต่ก่อนหากมีสตรีนางใดเผลอดื่มสุราจนเมามายมักจะนั่งเกี้ยวเล็กลอบหลบออกไปตามลำพัง ขันที่อาวุโสไม่อยากให้เป็นทีที่สะดุดตาจึงตระเตรียมเกี้ยวเล็กไว้หลายหลังโดยเฉพาะ

ระหว่างเดินผ่านลานกว้างในสวนเครื่องดนตรีหลากหลายชนิดร่วมบรรเลงเสียงประสาน นางรำเกือบบร้อยคนเดินเยื้องกรายเข้าสู่กลางลาน ก่อนจะขยับกายรำร่ายอย่างมีชีวิตชีวา

ถึงอวี้อัสสายตามองตรงไม่มีวอกแว็ก ติดตามอยู่ข้างหลังชั้นที่อาวุโส
ไม่ห่าง

ชั่วพริบตาเดียวก็มาถึงศาลาหลังสนยา เรือนที่ปักแห่งนี้ตั้งตระหง่านอยู่
มุมตะวันตกเฉียงเหนือในสวนด้านหลัง หน้ามีภูเขาจำลอง หลังมีกำแพง
โอบล้อม ผู้คนต่างรังเกียจว่าทิวทัศน์นี้ไม่เจริญหูเจริญตา มักจะมีแคสตรี้
ที่ดื่มสุราเมามายยอมมาเดินเตร็ดเตร่ที่นี่

ชั้นที่อาวุโสรู้ดีว่าบริเวณนี้เงียบสงบกว่าที่อื่น จึงตั้งใจพาคนเจ็บ
มาพักรักษาตัว

พวกเขาเพิ่งจะก้าวเข้ามาในเขตเรือนที่ปัก จู่ๆ ก็มีคนอุทานด้วย
ความตกใจว่า "เหตุใดมีบุรุษซ่อนตัวอยู่ในเกี้ยวหลังเล็กได้!"

ทุกคนหยุดฝีเท้าทันใด ที่แท้มีชั้นที่ยกเกี้ยวมาสะดุดตอนก้าวลงบันได
ไม่ทันระวังทำให้ขาตวนผู้เฒ่าออกมา พอเห็นร่องเท้าหุ้มข้อทรงสูงก็เลี้ยวรู้ว่
เป็นป่าวชาย

ถึงอวี้อัสกับตู่ฮุยหันหน้าสบตากันครู่หนึ่ง ก่อนหน้านักลี้จะเกิดปัญหา
ยุ่งยากตามมาจึงพยายามคลุมเกี้ยวของตวนผู้เฒ่าให้มิดชิดแล้ว ตามหลักแล้ว
ไม่น่าเผยช่องโหว่ได้ ไม่รู้ว่าเหตุใดชั้นที่วังหลวงถึงเดินสะดุดกะทันหัน

เสียงของผู้เฒ่าจากคือเหล่าสตรีจากครอบครัวขุนนางใหญ่ พวกนาง
ประคองแต่งกายเต็มທີ່ทั้งตัดดอกไม้และพกหยกประดับ จับจูงมือกัน
เดินมาด้วยสีหน้าเมามายเล็กน้อย ดูจากอุปการณ์คงจะมาแวะพักผ่อน
ที่ศาลาหลังสนยา

"เวินกงกง จะให้ป่าวไพร่หยาบกระด้างมาอยู่ในสวนด้านหลัง
ได้อย่างไรกัน ยังไม่รีบให้คนพรรคนี้ออกไปอีก!"

ชั้นที่อาวุโสเผยสีหน้ายิ้มแย้ม ก้าวออกมาคารวะพลางว่า "เสียมารยาท

แล้ว นี่ก็คุณหนูครอบครัวแม่ทัพถึงหรือไหวหนานเจี่ยตู้สือ ส่วนท่านนี้คือ
 อู๋หยินของมหาบัณฑิตผู้แห่งสำนักการศึกษา คำคืบนี้ระหว่างเดินทางไป
 ร่วมงานเลี้ยงเผชิญเหตุไม่คาดฝัน ตอนนี้อรการรักษาย่างเร่งด่วนอยู่
 คุณอันจวินต้องได้ยินว่ามีคนเจ็บหลายคนจึงล่องหน้าไปเชิญท่านนักพรต
 แล้ว ก่อนไปสั่งการให้ข้า้่น้อยจัดการดูแลคนเจ็บให้ดี เนื่องจากเหตุการณ์
 กระชั้นชิดไม่ทันได้รายงานทั่วถึง คุณหนูทุกท่านโปรดอย่าได้ตำหนิเลย"

สีหน้าคุณหนูทั้งหลายคลายโศกสงเล็กน้อย "ที่แท้ก็เป็นเช่นนั้นเอง
 พวกข้า้วญ่อดมาแต่ไหนแต่ไร จู่ๆ มองเห็นในเกี้ยวเล็กซ่อนตัวบ่าวไพร่
 หยาบกระด้างผู้หนึ่ง ก็เลยเข้าใจผิดว่ามีคนบุกรุกเข้ามาในสวนด้านหลัง
 เมื่อครู่เสียมารยาทไป รับคำขอภัยจากพวกเราด้วยก็แล้วกัน"

มุ่ปากถึงอู๋อี้ปรากฏรอยยิ้มจางๆ นางแหวกผ้าไปร้งบางสีดำของ
 หมวกมานแพรแล้วค้อมกายคารวะตอบ "มีอาจรับไว้ได้รอกเจ้าคะ เรื่อง
 เกิดขึ้นกะทันหันจนพลัดพลั้งล่องเกินไปมาก จะว่าไปแล้วเป็นความผิด
 ของพวกเราทั้งสิ้น"

เหล่าคุณหนูเห็นนางกิริยานอบน้อมนุ่มนวล ในใจก็เกิดความรู้สึกดีๆ
 ขึ้นมา มีบางคนลดเสียงลงเอ่ยว่า "เมื่อไม่กี่วันก่อนได้ยินว่ามีปีศาจร้าย
 ออกอาละวาด ระหว่างนั้นมีคุณหนูตายไปตั้งหลายคน แต่พวกนางร่างกาย
 ไร้ร่องรอยบาดแผล ทางกรจึงเข้าใจผิดว่าตายโดยไม่มีอาการเจ็บป่วย
 จนกระทั่งมีคนมาร้องเรียนมากเข้า เรื่องก็เลยไปสะเทือนถึงศาลตำหลิ่นะสิ"

ถึงอู๋อี้พลันตื่นตระหนกขึ้นมาทันที ในชาติก่อนช่วงญาติผู้พี่
 ประสบเหตุร้ายไม่เคยได้ยินว่าเมืองฉางอันมีปีศาจออกอาละวาด บริเวณลำคอ
 ของญาติผู้พี่มีรอยโดนรัดชัดเจน แสดงให้เห็นว่าถูกคนทำร้ายแน่นอน
 เหตุใดถึงกล่าวว่า 'ร่างกายไร้ร่องรอยบาดแผล' หรือว่าปีศาจที่พบในป่าคืบนี้

มิใช่ผู้ร้ายที่สังหารญาติผู้พี่ในชาติก่อน

"ในเมื่อเชษฐาสาธิตสู้กับนักพรตซึ่งขี้อายมาได้แล้ว สุดท้ายจะเป็นตัวอะไรออกอาละวาดคิดว่าเร็วๆ นี่คงตรวจสอบจนกระจ่างได้ คุณหนูถึงปล่อยให้บ่าวชายผู้นี้รอกการรักษายู่ข้างนอกก็พอ ใยต้องพาเขาเข้ามาในเขตเรือนที่ปักด้วย"

ตัฐาหิณแยมั้มพลางตอบว่า "เพราะไม่อาจโดนลมเย็นได้ ถ้าหากให้รั้งรออยู่ข้างนอกเกรงว่าไม่ทันรักษาก็คงไม่รอดแล้ว จะว่าไปเขาทุ่มเทปกป้องเจ้านายถึงได้รับบาดเจ็บสาหัสถึงเพียงนี้ จะทอดทิ้งไม่เหลียวแลได้อย่างไร"

คุณหนูทั้งหลายมีสีหน้าลังเล "แต่ว่าในงานมีคุณหนูหลายคนดื่มจนเริ่มเมาแล้ว ถ้าหากปล่อยให้บ่าวชายผู้นี้มานอนอยู่ในเรือนอย่างเปิดเผยแล้วเวลาพวกนางมาพักผ่อนที่นี่ โดนเขาล่วงเกินเข้าจะทำเช่นไรดีเล่า"

เวินกงกงเอ่ยตอบ "เป็นเพราะข้าน้อยคิดไม่รอบคอบเอง เข้าใจว่าผู้ที่ได้รับบาดเจ็บเป็นสตรีทั้งหมด ตอนรอรับคุณหนูถึงกับตัฐาหิณตรงหน้าประตูกำลังคิดว่าบ่าวชายได้รับบาดเจ็บด้วย ก่อนหน้านั้นจัดการให้คุณหนูรองบุตรสาวนายอำเภอต่งเข้าพักที่ศาลาหลังสยาไปแล้ว ไม่สามารถหาเรือนที่พักรื่นได้ชั่วคราว จำต้องทำเช่นนี้ไปชั่วคราว แต่คุณหนูทุกท่านวางใจได้ ข้าน้อยสั่งการให้คนเตรียมเรือนเจาเล่อด้านข้างแล้ว ใช้เวลาอย่างมากที่สุดหนึ่งเค่อ* ก็เรียบร้อย"

พอท่าทีของพวกนางเริ่มผ่อนคลายลง จู่ๆ ก็มีคนหนึ่งเอ่ยขึ้นว่า "นี่พวกเจ้ากำลังทำอะไร"

สตรีรูปโฉมงามพิลาสล้ำนางหนึ่งเดินกรีดกรายเข้ามาในเรือนที่ปัก

* เค่อ เป็นหน่วยนับเวลาของจีนที่มีมาตั้งแต่สมัยโบราณ เทียบเวลาประมาณ 15 นาที

นางย่างก้าวไปพลางใช้นัยน์ตาเปล่งประกายมีชีวิตชีวาเหลียวมองผู้คนโดยรอบไปด้วย จอนมมของสตรีผู้นี้ทัดประดับด้วยช่ยเตียน* กลิ่นอายสง่างามเยือกเย็น ท่วงทีกิริยาล้วนไม่ธรรมดา

เหล่าคุณหนูสูงศักดิ์ต่างทยอยเข้ามาคารวะ นางคือฮูหยินอันกั๋วกงนั่นเอง

ในชาติก่อนแม้ถึงอวี่อี่จะอยู่ในเมืองฉางอันไม่นานนัก ทว่าเคยพบหน้าสตรีจากครอบครัวชนชั้นสูงและขุนนางผู้ใหญ่มาไม่น้อย จึงจดจำได้อย่างเลือนรางว่าหลังภรรยาคนแรกของอันกั๋วกงจากโลกนี้ไป เขาก็แต่งงานสาวผู้ครองตัวเป็นม่ายของนางจากสกุลหลี่แห่งจ้าวจวินเป็นภรรยาใหม่

ใบหน้าสตรีจากสกุลหลี่ผู้นี้งามเด่นสมเป็นโฉมสะคราญ ทั้งยังเชี่ยวชาญการดนตรีมาแต่ครั้งเยาว์วัย ฮูหยินผู้เฒ่าสกุลหลี่รักทะนุถนอมบุตรสาวผู้นี้ดุจไข่มุกบนฝ่ามือ ฝ้าสดับฟังนางขับพรมจินทุกวันไม่ขาด

ครั้งยังเป็นเพียงคุณหนูสกุลหลี่ ก็เป็นบุตรสาวที่มีใจกตัญญู ประณินบัติดูแลร่างกายมารดาด้วยดีจนถึงอายุยี่สิบกว่าปีจึงแต่งงานออกไป เดิมทีถือเป็นวาสนาครองคู่ที่หาได้ยากยิ่ง ไหนเลยจะคาดคิดว่าอยู่กินกันไม่ถึงสามปีสามีของนางก็ตกรากจากหลังม้าสิ้นใจไปก่อน

คุณหนูสกุลหลี่เดินทางไกลมาเยือนเมืองฉางอันด้วยจิตใจเห่ดหู่ อันกั๋วกงบังเอิญพบหน้านางเข้า เพียงแรกเห็นก็ตกตะลึงคิดว่าเป็นเทพธิดาจากสวรรค์ วันต่อมาก็เชิญแม่สื่อไปทาบถามสู่ขอถึงบ้าน

ในความทรงจำของถึงอวี่อี่ ฮูหยินคนใหม่ของอันกั๋วกงสุภาพร่างกายอ่อนแอ ไม่ชมชอบการคบค้าสมาคมกับผู้ใด ฉะนั้นชาติก่อนนางจึงไม่เคยพบเจอ มาค่าคีนนี้เห็นด้วยตาตนเองแล้วถึงได้รู้ว่าคุณหนูสกุลหลี่ที่เล่าลือกัน

* ช่ยเตียน คือเครื่องประดับศีรษะที่ทำขึ้นจากโลหะและขนนกกระเด็นสีฟ้า ลักษณะงามประณีต น้ำหนักเบา

งดงามสะกดสายตาเช่นนั้นเอง

มีใครบางคนอธิบายเรื่องเมื่อครู่นี้แล้ว สุหยินอันก็วงเลิควิธีสวสยขึ้นเล็กน้อย

"คืนนี้เรือนที่พักระหว่างล้นมีคนจับจองหมดแล้ว เหลือเพียงศาลาหลังเดียวที่ยังว่างอยู่ ไม่ให้พวกเราพักที่นี้หรือสร้างมา แล้วยังเหลือที่ให้ไปได้อีกหรือ ก่อนหน้านี้พวกนางบังคับข้าดื่มไปพอสมควร ข้ารู้สึกใจสั้นอยู่ตลอด ถ้าหากไม่ได้พักผ่อนเกรงว่าคงได้ล้มป่วยนะสิ"

เวินกงกงมีสีหน้าเคร่งเครียดขึ้นมา คืนนี้ลมกระโชกแรงมากทีเดียว ม่านพลิวไหวของเกี้ยวหลังเล็กไม่อาจกันลมได้อยู่แล้ว เมื่อครู่เขาก็เพิ่งได้รับบทเรียนมา คุณหนูสกุลตูโดนลมเข้าหน่อยก็น้ำเปลี่ยนสีได้น่ากลัวปานนั้น หากบ่าวชายผู้นั้นนอนอยู่ตรงช่องลมเกรงว่าต้องตายในไม่ช้าแน่

ตูสุหยินมองสำรวจอาการตูถึงหล่นในเกี้ยวหลังเล็ก ลมหายใจรวยรินเต็มที มือเท้าเย็นเฉียบปานน้ำแข็ง ไม่อาจจรรอได้อีกต่อไปแล้ว จะต้องยกเกี้ยวพานางเข้าไปพักในห้องประตี่วันนี้เลย ทว่าพอเห็นท่าทางของสุหยินอันก็วกงดูท่าจะไม่ยอมปล่อยให้เข้าเรือนแห่งนี้โดยง่าย

"ยังมีวรออะไรอยู่ รีบโยนเขาออกไปได้แล้ว คงไม่ตายง่ายๆ หรือก็เป็นแค่บ่าวไพร่ทำงานหยาบๆ กลับมีฐานะสูงส่งกว่าเจ้านายเสียอีกนะ" ดูเหมือนสุหยินอันก็วกงจะมามายไม่เบา หลังจากจوابแล้วก็ยกมือยันหน้าผาก เคนโงงงกลับเข้าไปในเรือน

ตูสุหยินร้อนใจแทบทนไม่ไหว ขณะครุ่นคิดถ้อยคำเตรียมเอ่ยปากถึงอว้อกลับชิงออกหน้าไปก่อนก้าวหนึ่ง นางยิ้มบางๆ แล้วอธิบาย

"สุหยินอันก็วกงอาจไม่ทราบเรื่อง เวินกงกงนำร่างผู้บาดเจ็บมาไว้เรือนที่พักระหว่างล้นนี้มีเหตุผลอยู่ ข้อแรกท่านนักพรตมาถึงแล้วจะได้ทำพิธี

สะดวก ข้อเสนอ ก็เพื่อเร่งสืบหาเบื้องหลังของปีศาจที่ออกอาละวาดโดยเร็วที่สุด ปีศาจตนนี้ปรากฏตัวได้น่าพิศวง คุ้ยอันตรายเป็นอย่างยิ่ง หากไม่เร่งมือปราบมันให้ราบคาบ เหยื่อรับเคราะห์ร้ายต่อไปไม่รู้ว่าจะเป็นคุณหนูเรือนใดกัน"

คุณหนูทั้งหลายตกใจหน้าเปลี่ยนสี สุนัขอินอันกั้วกงหยุดชะงักให้หันกลับมามองสำรวจถึงอวีวี่

ถึงอวีวี่ก็กล่าวเสริม "ตอนเกิดเรื่องทุกท่านไม่ได้อยู่ในป่าไผ่ ไม่รู้ว่าปีศาจตนนั้นโหดเหี้ยมเพียงใด กรงเล็บของมันใหญ่โตถึงเพียงนี้ โฉบลงมาครั้งเดียวก็คร่าชีวิตคนได้แล้ว ยามกระโจนเข้าใส่เหยื่อยังทำได้เงียบกริบ ไม่มีเสียงสักนิดเลยด้วย"

ทุกคนในลานกว้างหันมาสบตากัน ความหวาดกลัวในแววตาก็ฉายชัดกว่าเดิม

ถึงอวีวี่ก็กล่าวล่ำทับ "ปีศาจเช่นนี้หากไม่เร่งรีบกำจัด ฉางอันคงไม่มีวันสงบสุข วันหน้ายามคุณหนูทั้งหลายออกจากบ้านอาจเผชิญหน้ากับมันได้ตลอดเวลา ตอนนี้หวังเพียงว่าท่านนักพรตจะจับปีศาจนั้นได้สำเร็จ แต่ว่าถึงท่านนักพรตจะมีฝีมือล้ำเลิศปานใด ก็ยังต้องช่วยชีวิตบ่าวผู้นี้ก่อน เหตุผลนะหรือ..."

สุนัขอินอันกั้วกงถูกดึงดูดความสนใจเข้าจนได้ "ขอภัยที่ข้ามีตาแต่ไร้แวว มองไม่ออกจริงๆ ว่าบ่าวผู้นี้มีความสามารถอะไร เจ้าลองถามสิ เพราะเหตุใดท่านนักพรตถึงต้องช่วยชีวิตเขาก่อนด้วย"

ถึงอวีวี่ยิ้มจนตาหยีแล้วเอ่ยตอบ "ท่านนักพรตไม่เคยพบปีศาจตนนี้ ถ้าหากตอนประมือกันไม่อาจล่วงรู้ถึงเบื้องหลังมันอย่างกระจ่างชัด ก็เป็นไปได้สูงว่าปีศาจจะฉวยโอกาสหลบหนีไปได้ แต่สำหรับบ่าวผู้นั้นนั้นไม่เหมือนกัน นอกจากเขาจะมองเห็นรูปร่างหน้าตาปีศาจชัดเจน ยังรู้ดีด้วยว่า

มันออกกระบวนท่าโจมตีเช่นไร นี่ละสมกับคำกล่าวว่ารู้เขารู้เรา หากคิดจับปีศาจ จะปล่อยให้บ่าวผู้นี้เป็นอะไรไปไม่ได้เด็ดขาด ไม่ใช่แค่สูญเสียไม่ได้ ยังต้องหาวิธีทำให้เขาพินิจขึ้นมาโดยเร็วด้วย"

บรรยากาศเคร่งเครียดของเหล่าสตรีสูงศักดิ์เริ่มคลี่คลาย สุหยินอันกว้างสีหน้าแปรเปลี่ยนจนมิอาจคาดเดา เท่าที่สังเกตเห็นไม่มีเจตนาจะขัดขวางอีกแล้ว

"ลืมบอกไปอีกอย่าง" เถิงอวี้กล่าวเสริมพร้อมบ้วนน้ำเคร่งขรึม "หากไม่ได้บ่าวผู้นี้เสียสละตัวเข้าขวางพักใหญ่ ปีศาจตนนั้นอาจจะบุกมาก่อนความวุ่นวายถึงหอจื่ออวีน ทำลายงานเลี้ยงฟังเป็นเรื่องเล็ก ทำร้ายคนบาดเจ็บสิเรื่องใหญ่"

คุณหนูในที่นี้ต่างหลังเหยียดท้วมแผ่นหลังอยู่นานแล้ว ได้ยินประโยคนี้ก็เกือบหลุดออกมาเบาๆ

เถิงอวี้กวาดสายตามองจากทางซ้ายไปทางขวา ถือโอกาสให้เวินกงกงยกร่างคนเจ็บเข้าไปข้างใน ชั่วพริบตาเดียวพอไปถึงระเบียงทางเดินก็หันกลับมาย่อเข้าคารวะ "ขอบคุณสุหยินมากที่หลีกเลี่ยงให้"

นัยน์ตาเกียจคร้านของสุหยินอันกว้างแผ่รอยยิ้มบางเบา "เจ้าเป็นบุตรสาวบ้านใดกัน ไม่เคยเห็นเจ้าในฉางอันมาก่อน"

เวินกงกงกับตัวสุหยินยุ่งกับการจัดเตรียมดูแลคนเจ็บ เถิงอวี้่อยากตามเข้าไปในห้องด้วย ทว่าจำต้องอดทนและฝืนยิ้มเอาไว้ "เรียนสุหยินข้าน้อยแต่เถิง ท่านพ่อคือไหวหนานเจียตู้สือ นามว่าเถิงเซ้าเจ้าคะ"

"ที่แท้เป็นบุตรสาวแม่ทัพเถิงนี่เอง เมื่อครูช้ำมามายจนเสียมารยาทไป ถ้าแผลอแสดงกิริยาไม่เหมาะสมต้องขออภัยคุณหนูเถิงด้วย"

เถิงอวี้แสร้งวางมาดเป็นคนใจกว้าง "สุหยินกล่าวหนักไปแล้ว"

เป็นแค่ความเข้าใจผิดเท่านั้น"

ฮูหยินอันกั๋วกวงปิดปากหัวเราะ "ข้ารู้ว่าคุณหนูถึงยังโกรธเคืองข้าอยู่ตอนนี้ข้าสร้างมาพอดี เข้าใจกระจ่างว่าอะไรเป็นอะไร เอาอย่างนี้แล้วกัน ข้าจะให้ของดีกับเจ้าอย่างหนึ่ง ถ้าวาซดเชยความผิดของข้า"

นางตั้งถุงหอมออกจากเอว หยิบขวดกระเบื้องเคลือบสีเขียวหยกขนาดเล็กใบหนึ่งขึ้นมา

"เมื่อปีกลายท่านกั๋วกวงได้มาจากนักพรตชิงชวีจื่อ ว่ากันว่าป้องกันพิษได้สารพัดชนิด ข้าผู้นี้ชั่วญ้อจนเป็นที่สุด หลังจากได้ยาขวดนี้มาก็พกติดตัวเสมอ จะนำไปแล้วก็บังเอิญนัก ไม่กี่เดือนก่อนข้ากับแม่นมไปเที่ยวเล่นที่ตำบลเหว่ยชวี ไม่ทันระวังพบเจอสิ่งชั่วร้ายเข้า นอกจากแม่นมจะหมดสติไม่ยอมฟื้น ร่างกายยังเปลี่ยนสีราวกับอาบย้อมด้วยผงทอง ข้าตกใจกลัวแทบแย่ ก่อนจะคิดถึงยาขวดนี้ขึ้นมาได้ จึงลองป้อนให้นางเม็ดหนึ่งด้วยความรีบร้อน เวลาผ่านไปแค่ครึ่งก้านธูป* ก็ดีขึ้นแล้ว"

ถึงอู้อี้ฟังคำบอกเล่าเช่นนี้แล้วก็ตื่นตระหนกอยู่ในใจ ไม่นึกเลยว่าจะสอดคล้องกับอาการของญาติผู้พี่ในตอนนี้อย่างไร

ฮูหยินกับผู้ดูแลหญิงของนายอำเภอต่างได้ยินคำพูดหลายประโยคของนาง ก็รีบแหวกผ้าม่านเดินออกมาจากในห้อง

"ข้าไม่รู้หรอกว่าพวกเจ้าไปเจอสิ่งชั่วร้ายอะไรมา แต่นักพรตชิงชวีจื่อมีพลังฝีมือลึกลับ ยาที่เขาปรุงขึ้นจะต้องขับไล่สิ่งชั่วร้ายไปได้แน่ พวกเจ้าลองเอาไปใช้ก่อนก็ได้ บางทีอาจจะต้านทานได้สักกระยะ"

ฮูหยินดีใจอย่างไม่คาดฝัน ชีวบุตรสาวแขวนอยู่บนเส้นด้าย รอม่าพักใหญ่ นักพรตชิงชวีจื่อก็ยังไม่ปรากฏตัวเสียที สำหรับนางยาริเศษนี้

* ก้านธูป เป็นคำเรียกเวลาโดยประมาณของคนจีนโบราณ บางตำราว่าหนึ่งก้านธูปนับเป็นเวลาประมาณครึ่งชั่วโมง บางตำราว่าหนึ่งชั่วโมง

จึงเป็นดังหยาดฝนพร่างพรมหลังภัยแล้งอันยาวนาน นางรีบเดินลงจากบันได แล้วคุกเข่าคารวะเต็มพิธีการ "ขอบคุณสุหยีนมากเจ้าค่ะ"

ถึงอวี่อี่ใจเฝ้าครุ่นคิดเพียงว่าจะช่วยชีวิตญาติผู้พี่กับตวนผู้เช่นไร เมื่อนางเก็บงานจิตใจอันคับแคบไปได้ ก็ยกบกายคารวะอย่างเป็นทางการ ตามดั่งสุหยีน

สุหยีนอันก้าวร่งสังคนประคองพวงนางให้ลุกขึ้น ก่อนกล่าวแก้ต่าง เพื่อกลบเกลื่อนการกระทำน่าขบขันของตนเองว่า "ใครใช้ให้ข้าเมามายแล้ว ทำตัวเสียมารยาทเล่า ให้ของแทนคำขอโทษก็สมควรแล้ว เช่นนี้นับว่า ไม่เกิดความเข้าใจผิดคงไม่ได้ทำความรู้จักกันกระมัง ข้ายังมอญยังรู้สึกลึกว่า เด็กผู้นี้ น่าเอ็นดูนัก มานี่สิ ถอดหมวกมานำพรให้ข้าดูหน้าเสียหน่อย"

ถึงอวี่อี่เลิกผ้าเนื้อโปรงสีดำขึ้นตามคำขอ ทว่านางบังเอิญก้มลง มองพื้นอย่างไม่ตั้งใจ ทันใดนั้นดวงตาพลันฉายแววตะลึงงัน

ทุกอากัปกริยาของสุหยีนอันก้าวร่งมีจริตเย้ายวน นางกุมมือถึงอวี่อี่ไว้ พลางว่า " 'ความรุ่งเรืองทั่วสี่ทิศ พรธนาไว้ที่ก่วงหลัง*' ได้พบหญิงงาม เช่นคุณหนูเถิง ข้าถึงรู้ว่าความโด่งดังของหยางโจวมาจากที่ใด ข้าอยากไป ท่องเที่ยวหยางโจวมานานแล้ว แต่จนปัญญาที่ร่างกายสู้ไม่ไหว หาได้ยาก ที่จะพบคนถูกชะตา คุณหนูเถิงจะยอมพูดคุยเรื่องราวของที่นี่ให้พวกเราฟัง สักหน่อยได้หรือไม่"

คุณหนูทั้งหลายหยอกล้ออย่างสุภาพ "ปกติเคยได้ยินแต่ว่า สุหยีนอันก้าวร่งเชี่ยวชาญเป็นเลิศทั้งด้านบทกวี สุรา และการบรรเลงฉิน แทบ ไม่เคยเห็นสุหยีนสนใจอะไรถึงเพียงนี้ ถึงอย่างไรคนบาตเจ็บหลายคนนั้น ก็ได้ยาช่วยชีวิตแล้ว ไปนั่งพูดคุยให้สร้างเมามาในห้องข้างๆ ดีกว่า รอ

* ก่วงหลัง เป็นชื่อเขตหนึ่งในหยางโจว

ท่านนักพรตมาถึงแล้วค่อยไปก็ไม่สาย"

นางเพ็งจะรับของขวัญจากผู้อื่นมา จึงไม่อาจกล่าวคำว่า 'ไม่' ออกไปได้เลย

ผู้สวามีร้อนใจอยากจะเข้าห้องไปดูแลคนบาดเจ็บ นางตบหลังมือเถิงอวี้อี้อี้อั่วเบา ลดเสียงลงเอ่ยว่า

"ไปเถอะ บ้าจะเข้าไปป้อนยาในห้องแล้ว เจ้าเพ็งมาถึงฉางอันถือโอกาสนี้ทำความรู้จักกับคุณหนูเหล่านี้เพิ่มขึ้นบ้างสิ วันข้างหน้าจะได้ไปมาหาสู่กันอย่างสนิทสนมกว่าเดิม"

เถิงอวี้อี้อี้อั่วมองมือข้างนั้นของผู้สวามีอันกำกวมที่กุมมือตนเองอยู่ในใจ มีแต่ความหวาดกลัวระคนสงสัยไม่คลาย พอใครครวญชั่วครู่ก็ฝันยิ้มตอบรับ

เนื่องจากโดนโอบล้อมไว้ทั้งสองด้าน เถิงอวี้อี้อี้อั่วจึงจำใจเดินเข้าไปในห้องพร้อมกับเหล่าคุณหนู ไม่คาดคิดว่าเพ็งจะเดินไปได้สองก้าว ก็มีของชิ้นหนึ่งหลุดจากเข็มขัดเตี้ยเยี่ย* ที่คาดเอาไว้ พอร่วงลงบนพื้นเสียงดังตบมันกึกกิ้งหลุนๆ ไปตลอดทาง จนถึงปลายเท้าผู้สวามีอันกำกวมถึงค่อยหยุดนิ่ง

ที่แท้ของสิ่งนั้นคือผ้าแพรปักดินเงินรูปรางกลมดิก เถิงอวี้อี้อี้อั่วกะพริตตาปริบๆ

"ขอภัยเจ้าคะ เป็นถุงหอมของข้าเอง"

นางค่อยๆ เดินออกห่างจากพวกคุณหนูทั้งหลายแล้วก้าวออกไปเก็บของสิ่งนั้น ขณะลุกขึ้นยืน 'ไม่ทันระวัง' ไปแตะโดนแขนข้างขวาของผู้สวามีอันกำกวมเข้า สัมผัสได้ว่าภายใต้ผ้าเนื้อนิ่มเบาบางชิ้นหนึ่งเป็นบางสิ่งแข็งกระด้างจนเจ็บมือ

เถิงอวี้อี้อี้อั่วประหนึ่งโดนสายฟ้าฟาด กวาดสายตามองไปรอบเรือนที่พัก

* เข็มขัดเตี้ยเยี่ย เป็นเข็มขัดคาดเอวที่มีสายหนังเล็กๆ ยื่นออกมาใช้สำหรับร้อยสิ่งของขนาดเล็ก โดยวัสดุที่ใช้และจำนวนสิ่งของที่ประดับด้านข้างยังบ่งบอกถึงสถานะของผู้ใช้งานด้วย

ผู้ดูแลหญิงสกุลต่งก็ร้อนกร้อนใจเหลือเกินแล้ว เห็นผู้สูหยินกำลัง
จะแบ่งยาให้สตรีนางนั้น ก็สาวเท้าก้าวเข้าไปแย่งขวดยามาเสีย "ข้าก่อน"

ทุกคนต่างตะลึงงัน

ถึงอวี้วี้เหม่อมองขวดยาใบนั้น ทว่าใส่ตประสาทกลับจ่ออยู่กับความ
เคลื่อนไหวโดยรอบ ไม่รู้ว่าตั้งแต่เมื่อไรศาลาหลังสนาจึงบรรยากาศ
เงียบสนิทวังเวงปานนี้ เดิมทีสมควรจะมีเสียงดนตรีดังครึกครื้นจากข้างนอก
ตอนนี้กลับไร้ซึ่งเสียงใดลอยปะปนให้ได้ยิน

ยามนี้สถานการณ์แปลกประหลาดหาคำอธิบายไม่ได้ ถึงอวี้วี้
ข่มกลั้นความหวาดกลัวที่ปั่นป่วนในอก เหยยปากอย่างไม่สะทกสะท้าน

"สูหยิน จู่ๆ ข้าก็รู้สึกปวดหัวคลื่นไส้ คิดว่าคงแปดเปื้อนพลังชั่วร้าย
จากปีศาจนั้นมาด้วย ไม่รู้ว่ากินยานี้แล้วจะได้ผลหรือไม่"

"แน่นอนว่าย่อมได้ผล"

ผู้สูหยินเพิ่งเรียกสติกลับคืนมาได้ นางรีบเดินปรีเข้ามาสั่งเกต
สีหน้าถึงอวี้วี้ "อวี้เออร์?"

ถึงอวี้วี้ปลอบโยนนาง "ท่านป้าไม่ต้องเป็นห่วงเจ้าค่ะ ข้ากินยา
เดียวก็หายแล้ว"

นางพยายามบิดเปิดขวดยา ก่อนจะกล่าวอย่างหมดหนทาง
"ข้าเปิดขวดใบนี้ไม่ได้ สูหยินโปรดช่วยข้าได้หรือไม่เจ้าค่ะ"

"เรื่องแค่นี้มีอะไรยากกัน ส่งขวดมาให้ข้าก็จบแล้ว"

ถึงอวี้วี้ทำที่ชี้แขนขาที่ซ่อนอยู่ในแขนเสื้อมาตลอดของสูหยินอันกว้าง
"สูหยิน ตั้งแต่เข้าเขตเรือนมาก็ไม่เห็นท่านยกมือข้างนี้ขึ้นมาเลย หรือว่า
จะได้รับการบาดเจ็บ"

สูหยินอันกว้างง้วนโกรธจัดจนหน้าเปลี่ยนสี

เถิงวี่อู้ขึ้นอาสาด้วยความจริงใจอย่างยิ่ง "ข้ากับท่านพ่อเคยเรียนวิธีนวดคลายเส้นจากชาวฮูมาบ้าง หากฮูหยินไม่รังเกียจ ข้าช่วยดูอาการให้ท่านได้นะเจ้าคะ" พอกล่าวจบก็เตรียมก้าวออกไป

ใบหน้าตึงเครียดของฮูหยินอันกั๋วกงคลี่ยิ้มบางๆ "ไม่ต้องรบกวนคุณหนูถึงหรอก แขนคงเคล็ดตอนร่วมการละเล่นวงสุรา* ในงานเลี้ยง ก็เลยออกแรงไม่ค่อยได้ เป็นเช่นนี้ประจำอยู่แล้ว นอนพักสักครู่คงหาย"

เถิงวี่อู้จ้องมองฮูหยินอันกั๋วกงอย่างเงิบงันก่อนเอ่ยว่า "ฮูหยินฝีมือบรรเลงฉินเป็นเลิศเล่าลือไปถึงลั่วหยาง ไม่ว่าขลุ่ยปี่ลี** หรือพิณคงโหว*** ล้วนเก่งกาจ คิดว่าจะต้องรักถนอมมือคู่นี้ยิ่งกว่าคนทั่วไป เหตุใดบาดเจ็บแล้วไม่ตามหมอมามาตรวจอาการเล่าเจ้าคะ"

ดูฮูหยินตะลึงงันไปทันใด ส่วนคนอื่นๆ ต่างเผยสีหน้าสับสนเช่นกัน ฮูหยินอันกั๋วกงเอียงศีรษะมองแขนขวาของตนเอง ริมฝีปากแดงแต่ม้วยรอยยิ้ม "เจ้าว่าเป็นเพราะอะไรเล่า"

เถิงวี่อู้กักฟันถามต่อไป "เพราะข้าไม่เข้าใจนี่ละเจ้าคะ ถึงต้องขอคำชี้แนะจากฮูหยิน"

ฮูหยินอันกั๋วกงกวักมือซ้ายเรียกนาง "มานี่สิ ข้าจะบอกเจ้าเองว่าเพราะเหตุใด"

เถิงวี่อู้ชำเลืองมองไปทางประตูเรือน รู้สึกขนลุกชันเมื่อตระหนักได้ว่าอยู่ดีๆ เสียงพูดคุ้ยเจื้อยแจ้วจากระเบียงทางเดินและศาลากลางน้ำข้างนอกอันตรธานหายไปแล้ว

บริเวณหน้าประตูเจียบส่งด้รวาหลุมศพกร้าง สายลมไม่อาจพัดผ่าน

* การละเล่นวงสุรา มักเป็นการละเล่นทำเอาแพ้ชนะกัน ใครแพ้จะถูกปรับให้ดื่มสุรา ไม่ได้มีเจตนาจะปรับโทษกันจริงจัง เป็นการเล่นกันสนุกๆ สร้างบรรยากาศให้ครึกครื้นมากกว่า

** ขลุ่ยปี่ลี เป็นเครื่องดนตรีโบราณประเภทขลุ่ยเป่า มีทั้งหมด 8-9 รู

*** พิณคงโหว เป็นเครื่องสายรูปแบบเดียวกับฮาร์ปหรือพิณฝรั่ง

เข้ามาได้ เสียจากข้างในก็ไม่อาจเล็ดลอดออกไปได้เช่นกัน

นางเห้งแอกแตกพลักราวกับตากฝน นอกจากจะไม่ก้าวออกไปข้างหน้า แล้ว ยังแอบลอบคลำกระบี่หยกในแขนเสื้อเล่มนั้น

ซูหยินอันกั๋วกงสังเกตเห็นความเคลื่อนไหวของเห้งอวี่อู๋ จึงดึงร่าง คุณหนูสูงศักดิ์ข้างกายผู้หนึ่งเอาไว้ ส่งยิ้มหวานหยดพลางสั่งว่า "ไปลีเอาของที่อยู่ในแขนเสื้อนางมาให้ข้า"

ตอนแรกเด็กสาวยังสับสนงงง ทว่าต่อมากลับทำเหมือนคนนอนละเมอ พอถึงรุ่งเช้าช่วงนั้นก็เดินเข้าไปหาเห้งอวี่อู๋ด้วยสีหน้าเลือนลอย การเคลื่อนไหว ก็แข็งทื่อไปหมด รวากับมีคนบังคับควบคุมอยู่เบื้องหลัง

เห้งอวี่อู๋ตกใจจนขวัญหนีดีฝ่อ รีบร้อนจะชักกระบี่ออกมา ไม่คาดคิดว่า ไหล่ทั้งสองข้างจู่ๆ จะโดนพลังประหลาดน้ำหนักรุนแรงกดทับไว้ ตรึงร่างกายนางให้หยุดอยู่กับที่ หลังจากนั้นไม่ว่านางจะออกแรงสักเพียงใด ผักกระป๋องก็ไม่ขยับเขยื้อนเลย

นางฝืนบ่นร่ายยิ้มออกมา "ซูหยิน นี่ท่านจะทำอะไรกัน"

ซูหยินอันกั๋วกงจัดรอยยิ้มบนผ้าคลุมไหล่ปกกลายสีเทาดูจวน ตรงข้อพับแขนพลางเอ่ยถามด้วยท่าทางผ่อนคลายเป็นสบายใจ "คุณหนูถึงประโยคนี้น่าควรเป็นฝ่ายถามมากกว่า ในแขนเสื้อเจ้าซุกซ่อนอะไรไว้"

เห้งอวี่อู๋มองสำรวจไปทั่วบริเวณ เวินกงกงกับท่านป้าอยู่ห่างออกไป ไม่นไกล ทว่าสายตาของพวกเขาล้วนว่างเปล่าและไร้สติสัมปชัญญะ นางหัวเราะเย้ยหยัน "ปีศาจในป่าไล่ตามมาแล้ว ข้าอยากจะตัดกรงเล็บซ้ายของมันออกมาอีกข้างด้วย"

ซูหยินอันกั๋วกรวากับโดนคนตบหน้าขนาดใหญ่ แววดาอันดูร้าย มีไฟลุกโชนอย่างรวดเร็ว

ผู้ดูแลหญิงสกุลต่งอยู่ห่างออกไปจึงมองเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นไม่ชัดเจน ได้แต่ร้อนใจว่ารออยู่นานปานนี้แล้วยังไม่ได้ช่วยเหลือชีวิตมาเสียที่ สุธยีนอันกั๋ววงมีน้ำใจมอบยาให้ คุณหนูเถิงกลับขัดขวางไว้อย่างไรเหตุผล

นางกระต๊อบทำอย่างขัดใจ "คุณหนูเถิง สุธยีนอันกั๋ววงหวังดีถึงเพียงนี้ ท่านไม่รับน้ำใจก็ช่างเถอะ ไยต้องพูดจาเสียมารยาทเช่นนั้นด้วย"

ทันใดนั้นเองก็มีเสียงคนผู้หนึ่งหัวเราะเยาะพลางเอ่ยว่า "เพราะว่านางไม่โง่งมนะสิ"

ผู้มเสียงนั้นยังไม่ทันจางหาย ก็มีบางสิ่งถูกยิงลอยมาบนท้องฟ้าเหนือเรือนที่ปัก มันรวดเร็วดุจประกายไฟและคล้ายคลึงกับลูกธนู ทะลวงผ่านสี่สนอันมีดมิดยามค่าคื่น พุ่งเข้าใส่หน้าผากสุทธยีนอันกั๋ววงอย่างแรง

คราแรกสุทธยีนอันกั๋ววงสะดุ้งตกใจ แต่แล้วบนใบหน้าพลันฉายแววดุแคลน รอจนกระทั่งสิ่งนั้นเข้าประชิดตัว นางก็หัวเราะเสียงยั่วชวนก่อนสะบัดผ้าคลุมไหล่ปิดสิ่งนั้นร่วงหล่นโดยไม่เปลืองแรงแม้เพียงนิด

เถิงอู้อี้รู้สึกผิดหวังเป็นอย่างยิ่ง คนผู้นั้นเปิดตัวเสียของอาจ ใครจะคิดว่าพลังอ่อนแอเช่นนั้น เติมนี่กว่านักพรตชิงชิวจื่อมาถึงแล้ว ดูท่าคงจะเป็นผู้อ่อนเสียมากกว่า

นางแอบมองปรดาไปด้านข้าง เห็นคนผู้หนึ่งยืนอยู่ตรงกำแพงเรือนใต้แสงจันทร์สุกสกาว กิริยาเร่ร่อนเฉื่อยไม่สะทกสะท้าน ดูไม่คล้ายคนที่เพิ่งเจออุปสรรคเลยจริงๆ

สุทธยีนอันกั๋ววงยกแขนเสื้อปิดบังรอยยิ้ม "ข้าก็คิดว่าอาวุธวิเศษร้ายกาจอะไร ที่แท้ก็ลูกจิ้งจิว ได้ยินท่านกั๋ววงพูดถึงบ่อยๆ ว่าชื่อจื่อชอบเล่นเป็นพิเศษ สิ่งนี้มาให้เพราะอยากจะได้เล่นเป็นเพื่อนข้าหรือ"

เด็กหนุ่มผู้นั้นเดินเหยียบแสงจันทร์ตรงมา ริมฝีปากยิ้มเยิ้มถามกลับ

"เจ้าคุณครุฑ"

ดวงตาฮินอันกว้างเป็นประกายฉ่ำวาว "ชื่อจื่อมาโดยไม่ได้รับเชิญ นับว่ามีความกล้าเกินคนธรรมดา น่าเสียดายฝีมืออย่าแยะ โยนมาครั้งเดียว ก็ตกอยู่ในเงื้อมมือข้าแล้ว จะคุณครุฑไม่คุณครุฑ มิใช่ข้าเท่านั้นที่มีสิทธิ์พูดหรือ"

เด็กหนุ่มหัวเราะเยาะเย้ยคำพูดของนาง

ฮินอันกว้างหลบตาลงกวาดมองปลายเท้า ก่อนสีหน้าจะเปลี่ยนแปลงไปทันที นางมองเห็นลูกจิ้งจอกที่ไม่สะกดตาพริ้วแตกออกเป็นสองส่วน หัวจิตใจเดียวก็มีหนอนสีดำแดงตัวหนึ่งโผล่ออกมาจากข้างใน

เจ้าหนอนพุ่งเข้าหารองเท้าหัวเขตีสลัดสวดยดั่งเมฆต้องแสงอาทิตย์ ของนาง มันบิดตัวไปมาเล็กน้อยแล้วคลานตัวมดเต็มวนรอบเท้า

ฮินอันกว้างมีสีหน้าตื่นตระหนกตกใจ กระบวนทำนี้นางไม่ทันระวัง ป้องกัน หากโจมตีจากกลางอากาศนางคงกระโดดออกนอกเรือนได้สบายๆ ไปแล้ว ไม่คาดคิดว่าคนผู้นี้จะร้ายกาจเหลือเชื่อ ใช้อาคมพรางตาล่อลงนาง ก่อน

จะหนีตอนนี้คงไม่ทันการณ์ นางขยับถอยหลังแล้วกระโดดหลบอย่างซิงซัง

ทว่าจนใจที่เจ้าหนอนตัวนั้นราวกับมีสติปัญญา นางกระโดดขึ้นไปหนึ่งซุน* หนอนก็ไต่ตามขึ้นมาหนึ่งซุน พอลอยหลังไปหนึ่งซุน หนอนก็โน้มตัวมาข้างหน้าหนึ่งซุน ค่อยๆ ยึดตัวยาวและขยายใหญ่ขึ้นทุกที ก่อนจะกลายเป็นโข่เหล็กเส้นหนึ่งมัดนางไว้ตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า

"สนุกหรือไม่เล่า" เด็กหนุ่มมีน้ำเสียงไพเราะเสนาะหู แต่เสียงหัวเราะสะท้อนความเย้ยหยันเต็มเปี่ยม

* ซุน เป็นหน่วยมาตรวัดของจีนสมัยโบราณ เทียบความยาวประมาณ 1 นิ้ว ระยะ 10 ซุนเป็น 1 ชือ (เซี่ยะ)

4

ฮูหยินอันกั๋วกงโมโหเดือดดาลถึงขีดสุด ร่างกายไม่อาจดิ้นรนให้หลุดพ้นไปได้ชั่วขณะ นางจึงยื่นมือไปคว้าเด็กสาวข้างกายก่อนที่จะถึงนั้น จะพ้นจากการตนเองเสียเลย

"เจ้าเด็กอวดดี กล้าใช้เล่ห์กลลวงตาเช่นนี้ลอบทำร้ายข้า มัดข้าไว้แล้ว คิดว่าจะขัดขวางได้อย่างนั้นรึ ข้าจะลากนางลงหลุมไปด้วยเลยก็แล้วกัน"

ขณะที่นางกำลังยึดแขนยาวออกไป จู่ๆ คมกระบี่สีเขียวมรกดแปลงประกายวาววับเย็นเยียบก็แทงเข้าใส่ตรงๆ อย่างไม่ทันตั้งตัว นี่เป็นกระบี่หยกมรกดซึ่งเคยทำให้นางต้องเสียเปรียบก่อนหน้านี้แน่นอน

ถึงอวี้อี้เริ่มขยับได้ตั้งแต่ตอนที่ฮูหยินอันกั๋วกงถูกเบนความสนใจไปแล้ว การลอบจู่โจมปีศาจตนนี้มีใช่เพราะเป็นห่วงความปลอดภัยเด็กสาวผู้นั้น แต่เพราะอยากให้ปีศาจตนนี้รีบตายไปโดยเร็วต่างหาก

ถึงอวี้อี้เป็นคนนิสัยเจ้าคิดเจ้าแค้นเป็นที่สุด แต่พยายามกระตุก

ไปรษย์เข้าปีศาจตนนี้ พอสังเกตเห็นว่านางปีศาจจะเล่นลูกไม้สกปรกอีกครั้ง แล้วนางจะปล่อยให้อีกฝ่ายสมหวังได้อย่างไรเล่า

แต่ทว่านางยังไม่ทันจ้วงแทงกรงเล็บซ้ายของปีศาจ 'ไซ่เหล็ก' ก็พลันกระชักรัดแน่น ดวงตาฮินอันกว้างถลนปูดโปน ถูกกระชากลอยขึ้นไปในปริบตา

ชายอาคมพังทลายแล้ว เหล่าสตรีสูงศักดิ์ต่างตกใจหน้าเปลี่ยนสี ภายในเรือนเกิดความโกลาหลวุ่นวาย ปลายเชือกอ้อมวนรอบหนึ่ง ก่อนจะพุ่งกลับมาอยู่ในมือเด็กหนุ่ม เขายิ้มจนตาหยีที่จับปีศาจตนนั้นได้สำเร็จ จากนั้นถือโอกาสโยนของสิ่งหนึ่งให้ถึงอวี้อี้

"เอายานี้ไปให้คนเจ็บกิน"

ถึงอวี้อี้รับขวดยาเอาไว้ได้อย่างหวุดหวิด นางเพ่งพินิจดูคนผู้นั้นโดยละเอียด บนศีรษะสวมหมวกหยวนไฮว* ประดับหยกขาว ส่วนเอวห้อยกระบี่ด้ามทองไว้ เขาสวมชุดคลุมยาวสีม่วงและถุงเท้าสีดำ ตามระเบียบของราชวงศ์นี้ นี่เป็นเสื้อผ้าอาภรณ์ของเชื้อพระวงศ์ระดับชั้นอ๋อง**

เมื่อพิจารณารูปลักษณ์ภายนอก อีกฝ่ายอายุราวสิบเจ็ดสิบแปดปี เรือนกายสูงโปร่งสมส่วน ท่วงท่ากิริยาหล่อเหลาสว่างาม หากรอยยิ้มบนใบหน้ามิได้เผยให้เห็นเหลี่ยมแพรวพราวเกินไปคงจะเป็นบุรุษรูปงามที่หาได้ยากยิ่งผู้หนึ่งจริงๆ

ถึงอวี้อี้จดจำได้แล้วว่าเด็กหนุ่มผู้นี้คือใคร เขาเป็นพระนัดดาแท้ๆ ของฮ่องเต้องค์ปัจจุบัน เป็นบุตรชายคนโตของคู่สามีภรรยาเจิ้งอ๋อง นับเป็นบุตรหลานเชื้อพระวงศ์ที่มีชื่อเสียงโด่งดังและเป็นที่รักใคร่โปรดปรานเหนือผู้ใด

* หมวกหยวนไฮว เป็นเครื่องประดับศีรษะของเชื้อพระวงศ์ระดับอ๋อง มีขอบยกสูงด้านหลัง ตรงกลางโค้งเป็นคลื่น ประดับปิ่น และมีเชือกผูก

** ชินอ๋อง เป็นตำแหน่งเชื้อพระวงศ์ชายลำดับที่หนึ่ง โดยมากผู้ที่ได้รับตำแหน่งนี้มักเป็นพระโอรส พระเชษฐา หรือพระอนุชาในองค์จักรพรรดิ

มีนามว่า 'ลันเจิงโยว'

เถิงอวี่้อี้ข้าเลื่องมองเขาคูหนึ่ง ก่อนหันกลับไปดิ่งท่านป่าที่ยังมีนงเล็กน้อยเข้าไปในห้อง "ขอบคุณที่อื้อจื่อมากเจ้าคะ"

ชาติก่อนนางเคยทำความรู้จักกับลันเจิงโยวเพียงครั้งเดียว ก็คือในงานเลี้ยงชมบุปผาที่อารามอวี่เจิน

ในเวลานั้นสกุลตัวนกับสกุลเถิงถอนหมั่นกันไปแล้ว บิดายังคงบัญชาการกองทัพอยู่ที่เขตไหวหนาน เถิงอวี่้อี้เต็มใจรั้งอยู่บ้านของบรรพบุรุษตรงเหยียนไช่ฟาง* ในเมืองฉางอันต่อเพื่อคอยดูแลท่านป่าที่ลี้ภัยหลบหนีหนีเรื่อยวันลงจากตำแหน่งของบิดาใกล้เข้ามาเท่าไร ก็มักจะมีจดหมายของบิดาจากเขตไหวหนานส่งกลับมาที่จวนบ่อยครั้งขึ้น นางไม่รู้เบื่องลี้กเบื่องหลัง แต่คาดเดาว่าเกี่ยวข้องกับการโยกย้ายกลับเมืองหลวงของบิดาเป็นแน่

ยามนั้นสาเหตุการตายของญาติผู้พี่ยังไม่ได้รับการตรวจสอบแน่ชัด อีกทั้งนางต้องปรนนิบัติดูแลท่านป่าที่ลี้ภัยอยู่ทุกวันจนจิตใจหดหู่เศร้าหมอง ไม่ได้ออกไปเที่ยวเล่นที่ใดเสียนาน วันนั้นตอนผู้ดูแลหญิงในจวนนำเทียบเชิญมาให้ เดิมทีนางไม่อยากจะออกไปร่วมงานหรอก แต่พอได้ยินว่าผู้จัดงานเลี้ยงคือฮองเฮา ถึงได้ทำตัวให้สดชื่นกระปรีกระเปร่าเตรียมออกงาน

เหตุการณ์เป็นไปตามที่เถิงอวี่้อี้คาดเดา บรรพบุรุษงานเลี้ยงชมบุปผา คึกคักอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน เหล่าคุณหนูสูงศักดิ์แต่งกายหรูหราเต็มยศ จับกลุ่มอยู่รวมกันที่มุมหนึ่งของงาน ว่ากันว่าไม่ใช่เพียงฮองเฮา แม้กระทั่งพระชายาเจิ้งอ๋องที่ปกติจะออกเดินทางท่องเที่ยวยังมาร่วมงานด้วย

เถิงอวี่้อี้ติดตามคุณหนูทั้งหลายไปถวายพระพรฮองเฮาและ

* ฟาง (坊) ความหมายโดยทั่วไปแปลว่าตรอกซอย แต่ในสมัยราชวงศ์ถังมีการวางผังเมืองฉางอันแยกพื้นที่แต่ละย่านแต่ละชุมชนเป็นตารางแบ่งชัด ใช้คำว่า 'ฟาง' เรียกเขตพื้นที่บริหารภายในช่วงถนนหนึ่งๆ ซึ่งมีประตูเปิดปิดทั้งสี่ด้านเป็นเวลา มีทางแยกย่อย ตรอก และซอยอยู่ในฟางอีกทีหนึ่ง

การจะพระชายาเจิ้งอ๋อง จู่ๆ ได้ยินเสียงคนกระซิบกระซาบว่า 'ดูสิ นั่นคือเจิ้งอ๋องชื่อจื่อ'

เจิ้งอวี่อึ้งมองไปตามเสียงกระซิบนั้น ก็เห็นเด็กหนุ่มรูปงามท่าทางสง่าผ่าเผยเดินผ่านสวนดอกไม้ไปพอดี

ชื่อจื่อผู้นี้สวมชุดลำลองแขนเสื้อแคบทรงลูกธนู ท่อนแขนคล้องคันธนูสีทองอร่ามตา ท่าทางไม่คล้ายผู้มาร่วมงานเลี้ยง กลับคล้ายพร้อมออกจากที่นี่ไปล่าสัตว์ได้ทุกเมื่อมากกว่า

'เอ๋? เขาดูเหมือนมาชมโฉมสตรีที่ได้กัน มาเล่นสนุกมากกว่ากระมัง'

'ข้าได้ยินว่าตอนแรกเขาจะไปเล่นตีจี้จวี แต่โดนพระชายาเจิ้งอ๋องบังคับปามาแบบจนตัวนะสิ'

งานเลี้ยงเริ่มต้นขึ้นอย่างเป็นทางการ เจิ้งอวี่ก็ติดตามเหล่าสตรีไปลูปชมจิน ลัทธิธชา ชมนุปลา แสดงความสามารถออกมาอย่างงดงามเพียบพร้อม เพราะนางพอจะคาดเดาความนัยลึกซึ้งของเบื้องหลังงานชุมนุมกวีที่ฮ่องเฮาจัดขึ้นครั้งนี้ได้แล้ว ยามสนทนาเรื่องศัพท์เพเหระก็คล่องแคล่วฉะฉาน มีคารมคมคาย ยามแต่งกลอนก็ใช้สำนวนแปลกใหม่ แม้กระทั่งการพูดจา กับบ่าวไพร่ในมุกที่มีคนบางตา ก็นุ่มนวลมีน้ำอดน้ำทนกว่าปกติ

หลังงานชุมนุมกวีสิ้นสุดลงฮ่องเฮากับพระชายาเจิ้งอ๋องเจาะจงเรียกตัวเจิ้งอวี่มาพบอย่างใกล้ชิด นางตอบคำถามหลายข้ออย่างสุภาพเรียบร้อย ขณะเดินกลับออกมาได้ยินเสียงนางกำนัลวิพากษ์วิจารณ์

'ข้าเดาว่า จะต้องเป็นคุณหนูบ้านแม่ทัพถึงแน่ รูปโฉมคุณหนูผู้นี้ก็โดดเด่นสะดุดตาเหลือเกิน เห็นชื่อจื่อหยิงผยองถือดี แต่อย่างไรเสียก็ถึงวัยสนใจเรื่องความรักหนุ่มสาวแล้ว หากเขาเห็นคุณหนูสกุลถึงกับตาตนเอง จะต้องรู้สึกหวั่นไหวแน่'

‘ใช่แล้ว คุณสีหน้าพระชายาสี ท่าทางพอใจสกุลถึงมากทีเดียว ชื่อจื่อจื่อ
ไม่กลัวใครหน้าไหนทั้งนั้น เว้นแต่ท่านพ่อท่านแม่ตนเอง เมื่อมีพระชายา
อยู่ด้วยชื่อจื่อคงไม่กล้าทำเรื่องเหลวไหล ถ้าหากครั้งนี้ชื่อจื่อยังกล้าหนี
จะต้องโดนพระชายาลงโทษยกใหญ่เสีย’

เถิงอวี่รู้สึกประหลาดใจยิ่งนัก นางโตมาจนป่านี้อแล้ว นี่เป็นครั้งแรก
ที่ได้ยินว่ามีพระชายาองค์ลงโทษบุตรชายด้วยตนเอง เดิมทีอยากเพ่งมอง
พระชายาองค์ที่นั่งอยู่ด้านบนอย่างละเอียดต่อ แต่สองเขาก็สั่งคน
พาพวกนางไปชมดอกเบญจมาศเดือนสารทนิพนั่น

ขณะเดินผ่านศาลาเตี้ยชั่ย เถิงอวี่อึ้งมองปราดครู่หนึ่งเห็นว่า
มีคุณชายน้อยสวมเสื้อผ้าอาภรณ์หรูหราเลอค่า นั่งขัดสมาธิอยู่ในศาลาลงนั้น
หลายคน สายลมโชยแผ่วพัดมาน่าไม่แผ่ซบไหว ดึงดูดให้สายตาหลายสิบคู่
มองตาม

เถิงอวี่อึ้งยืนอย่างโดยไม่วอกแวกเหลียวมอง ยามนี้เป็นช่วง
ปลายฤดูใบไม้ร่วง หยาดละอองฝนพร่างพรमลงมาอย่างเสียบังน บนใบหน้า
ปกคลุมด้วยไอน้ำเย็นคล้ายขนฟูๆ ปุยๆ พอกลับถึงจวนสกุลเถิงในคืนนั้น
นางย้อนคิดทบทวนถึงเหตุการณ์ตอนสองเธากับพระชายาองค์เรียกนางไป
พูดคุยกามไถ่ ในใจก็ปรากฏแผนการเป็นรูปเป็นร่างแล้ว

นางมิได้มีใจชื่นชมเถิงอวี่ผู้เฒ่าเลยสักนิด เพียงแต่เวลาคุณหนู
บุตรสาวขุนนางใหญ่ทั้งหลายแอบหยอกเย้าแฉ่งความนัยกันมักจะเอ่ยถึง
เถิงอวี่ชื่อจื่อบ่อยครั้ง นางจิบน้ำชาไปพลางเงี่ยหูฟังไปพลาง ในเมื่อพวกนาง
ล้วนหลงใหลได้ปลื้มคนผู้นี้ คิดว่าคงต้องมีสิ่งใดเหนือกว่าผู้อื่นอยู่บ้าง

บุตรหลานเชื้อพระวงศ์ที่จะคัดเลือกพระชายามีมากมายถึงเพียงนั้น
เถิงอวี่ไม่อาจโอนอ่อนคล้อยตาม ถ้าหากนางจะเลือกก็ต้องเลือกผู้ที่

เพียบพร้อมกว่าใคร

นางสงบจิตใจลงแล้วปลดปิ่นถอดต่างหู วันต่อมาลองให้คนสืบข่าวดู
สองเฝ้ากับพระชายาจึงอ้อนนำภาพเหมือนของนางไปสอบถามความเห็น
ลื่นเชิงไย่ตอบกลับมาสองคำโดยไม่วิไมตรีแม้แต่น้อยว่า 'ไม่แต่ง'

ตอนนั้นถึงอวี้กำลังพับแขนเสื้อขึ้น ปรุงเครื่องหอมด้วยน้ำผึ้งขาวอยู่
กลับไม่ทันระวังทำถ้วยเครื่องหอมพลิกคว่ำ

'ไม่แต่ง?' นางยังไม่แน่ใจเลยว่าจะตอบตกลง ต้องเป็นเพราะ
การจากไปของญาติผู้พี่กับอาการป่วยของท่านบ่่าก่อกวนจนจิตใจนาง
ปั่นป่วนยุ่งเหยิง นางถึงได้หันหน้ามียอมไปร่วมการคัดเลือกคู่ครองของ
บุตรหลานเชื้อพระวงศ์

ความจริงสองวันมานี้นางคิดได้นานแล้ว นางกับเขาไม่เคยพบหน้ากัน
มาก่อน นิสัยใจคอแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง เรื่องราวเล็กๆ น้อยๆ ที่เคยได้ยินมา
ก็เป็นแค่ภาพลักษณ์คนผู้นั้นในสายตาคนนอก สุดท้ายแล้วตัวตนของเขา
เป็นเช่นไร ใช้เวลาเนิ่นนานกว่าจะรู้ ถ้าหากมิใช่คนที่ใช้ชีวิตร่วมกันด้วยดีได้
คงต้องทนทุกข์ไปตลอดชาติ

นางกำพร้ามารดาตั้งแต่อายุห้าขวบ บิดาออกรบขึ้นเหนือล่องใต้
ไม่เคยอยู่ข้างกาย หลายปีที่ผ่านมานางเคยชินกับการจัดการทุกอย่าง
ด้วยตนเองนานแล้ว เรื่องการแต่งงานมีความสำคัญอย่างยิ่งยวด ย่อมมิใช่
ข้อยกเว้นเช่นกัน นางสมควรยินดีปรีดาที่ลื่นเชิงไย่ไม่ยอมแลกแต่ง ต่อไป
นางจะได้ไม่ต้องเสียใจภายหลัง

นางแหงนหน้าหัวเราะลั่น ลืมเรื่องนี้ไปได้ในช่วงพริบตา วันรุ่งขึ้น
ก็ปรนนิบัติดูแลท่านบ่่าที่จวนสกุลผู้ตามปกติ ช่วงค่ำพอลกลับจวนก็ล้างบ่าวไพร่
ทำน้ำแกงขึ้นกับเท้าอูฐ

น้ำแกงเนื้อชิ้นส่งกลิ่นหอมกรุ่นพร้อมปรุงรสด้วยสุราซานเล่อเจียง ซึ่งซื้อจากร้านสุราปัวซือ ช่างสมกับเป็นอาหารเลิศรสสำหรับเทพเซียน โดยเฉพาะ

หลังจากกินดื่มจนอิ่มหน้าสำราญนางก็อาบน้ำล้างตัวในถังไม้ใบใหญ่ เดิมทีกำลังบิดผ้าเนื้อหยาบสำหรับขัดตัว ในห้วงความคิดผุดคำว่า 'ไม่แต่ง' สองคำนั้นขึ้นมา

เซอะ

นางหมดอารมณ์สุนทรีย์ทันใด โยนผ้าเนื้อหยาบลงน้ำด้วยสีหน้าบูดบึ้ง เนื่องจากออกแรงมากเกินไปสักหน่อยน้ำจึงกระเซ็นออกมานอกถัง จนเกือบหมด

ไปเจอกับปีหั่วแอบหลบมุมไปกระซิบกระซาบกัน วันนี้คุณหนูมีโทษะ ด้วยเหตุอันใดก็ไม่ทราบ เอาแต่โมโหแค้นปองมาตลอดทั้งวัน

น่าซ้ำ! กำลังอารมณ์ดีอยู่แท้ๆ

นางสวมเสื้อผ้าอย่างไม่มีริบร้อนแล้วเดินกลับห้อง ทว่าพอนอนลง บนเตียงแล้วแผ่นหลังก็ยังรู้สึกคันยุบยิบไม่สบายตัวอย่างน่าประหลาด

อาการคันยุบยิบมีได้อยู่ในกระดุกและผิวหนัง หากยื่นมือไปเกาข้างหลัง ก็ไม่แน่ว่าจะเกาถูกที่คัน แต่หากไม่สนใจไยดี ก็มักจะเกิดอาการคันยุบยิบเป็นครั้งคราว สุดท้ายสรุปได้ประโยคหนึ่งว่า 'หงุดหงิด หงุดหงิดจนแทบบ้าเลย'

ความรู้สึกหงุดหงิดเช่นนี้ก่อวนจิตใจต่อเนื่องนานกว่าสามวัน นานจนกระทั่งนางครุ่นคิดว่าต้องทำอะไรสักอย่างเพื่อกอบกู้ศักดิ์ศรีกลับคืนมา

แต่ในช่วงเวลานี้เองอาการป่วยของท่านป้ากลับทรุดลงกะทันหัน นางปรนนิบัติดูแลเรื่องป้อนอาหารและยาโดยไม่หลับไม่นอน คาดหวังว่า

ท่านป่าจะอาการดีขึ้นบ้าง ไม่คาดคิดว่าสุดท้ายยังรักษากลับยิ่งแย่ลงไปเรื่อยๆ

ท่านหมอแต่ละคนอับจนสิ้นหนทาง ท่านลงเขยกับญาติพี่น้องบุตรชาย ท่านป่าต่างจิตใจร้อนรุ่มเป็นไฟ นางรีบส่งจดหมายไปหาบิดาโดยด่วน บอกว่าก่อนหน้านี้นิเชิญท่านหมอมาก็ไร้ประโยชน์ ขอร้องให้เขาเร่งคิดหาวิธีโดยเร็วที่สุด

นับตั้งแต่มารดาจากไปนางก็ไม่ยอมเขียนจดหมายหาบิดาเลยด้วยความโกรธเคืองฝังลึก ทว่าการขอร้องบิดาติดกันหลายครั้งล้นทำไปเพราะอาการป่วยของท่านป่า

นางไม่ยอมให้ท่านป่าเป็นอะไรไป มารดาด่วนจากโลกนี้ไปเร็วนัก โชคดียังมีท่านป่ากับญาติผู้พี่คอยดูแลเอาใจใส่นางอย่างดี หากแต่ท่านป่าก็จากไปอีกคน มิเท่ากับว่านางถูกทิ้งให้เดียวดายอีกครั้งหรือ

บิดาเร่งเดินทางกลับมาเมืองฉางอันตามความคาดหมาย อีกทั้งในคืนนั้นเชิญหัวหน้ากองอวีแห่งกองโศสถหลวงมาจับที่พจรีให้เป็นการส่วนตัว นำเสียดยทุกอย่างยังสายเกินไปอยู่ดี โรคของท่านป่ากำเริบจนอวัยวะภายในเสียหาย พยุงอาการมาตลอดหลายวันนี้ถือว่าโชคดี ทว่าตอนนี้หมดทางเยียวยาแล้ว

ในคืนวันที่ท่านป่าจากไปนั้นท่านลงเขยกับญาติพี่น้องร้องไห้ด้วยความเศร้าโศกตรงหน้าโลงศพ นางคุกเข่าอย่างซึ้งกะทือ ในใจรู้ว่าร้องไห้ไปก็ไม่ช่วยอะไร เมื่อครั้งอายุห้าขวบเคยลิ้มรสความรู้สึกนี้มาแล้ว ต่อให้นางร้องไห้แทบขาดใจมารดาก็ยังนอนนิ่งไร้สัมผัสเสียงอยู่ในโลงศพนั้น

นางจำได้ว่าในคืนที่มารดาจากไปนางยืนอยู่ในห้องเช่นนี้ ใช้มือเล็กๆ ทูบแผ่นไม้เย็บเย็บปานน้ำแข็ง

'ท่านแม่ อาอวีจะไม่ยั่วโมโหท่านอีกแล้ว'

'ท่านแม่ ท่านแม่ลุกขึ้นมาหาอาอวีสิเจ้าคะ'

ในจวนกำลังโกลาหลวุ่นวาย นางฉวยโอกาสที่บรรดาบ่าวไพร่ไม่ทันสังเกตเห็นเป็นปายขึ้นไปบนแท่นวางโลงศพ มารดาสวมเสื้อผ้าอาภรณ์งดงาม ประดับดอกไม้สีเหลืองทองตรงจอมผม ดวงหน้าสงบนิ่งอ่อนหวาน เหมือนกับยามปกติไม่มีผิดเพี้ยน

นางป็นเข้าไปในโลงศพอย่างเงอะงะ โผเข้าหาท่อนแขนอวบของมารดาที่ยื่นออกมา

'ท่านแม่ กอดอาอวีเข้าอนนะ'

มารดาไม่สนใจนาง เสียงสะท้อนของเด็กน้อยดังขึ้นแผ่วเบา เอนศิระชะลงแนบชิดทรวงอกมารดาพร้อมกำหัดแน่น

'ท่านแม่อย่าโมโหไปเลย อาอวีเป็นเด็กดี อาอวีจะช่วยท่านแม่ตีสตรีไม่ดีผู้ั่นเอง'

นางคิดไปว่าพอตื่นขึ้นมามารดาคงจะสนใจนางเหมือนเดิม จึงอิงแอบอยู่ในอ้อมอกมารดาแล้วผล็อยหลับไปโดยไม่รู้ตัว

หรือว่าบางทีคำอธิษฐานในใจคงจะสัมฤทธิ์ผลแล้ว ระหว่างที่นางสลึมสลือก็เข้าสู่อ้อมอกอุ่น ทว่าเมื่อนางลืมตาขึ้นด้วยความประหลาดใจ แกมยิ้มนึกกลับมองเห็นใบหน้าซีดเซียวที่เริ่มมีหนดเครารำไรของบิดา

สีหน้าบิดาสะท้อนความเศร้าอาดูร ดวงตาแดงก่ำเห็นเส้นเลือดชัดเจนราวกับแก่ชราลงเป็นสิบปีภายในคืนเดียว

นางตื่นตระหนกไปชั่วครู่ ก่อนจะนึกถึงสตรีข้างกายบิดานางนั้นขึ้นมาได้โดยพลันแล้วปล่อยโฮออกมาอย่างห้ามไม่อยู่

'ข้าไม่ต้องการท่านพ่อ! ท่านพ่อเป็นคนไม่ดี! ข้าไม่ยอมให้ท่านพ่อ

มากอด!"

บิดาน้ำตาไหลพรากอาบแก้ม จากนั้นย่อตัวลงอุ้มนางมาคุกเข่า หน้าโล่งศพ ไม่ว่านางจะร้องไห้แหว่งแค้นไรเธาก็ยังสงบนิ่งดูขุนเขา

นางร้องไห้สะอึกสะอื้นไม่หยุด ชั่วขณะนั้นเองนางตระหนักได้แล้วว่า มารดาจะไม่กลับมาอีก ความหวาดกลัวแผ่ขยายไม่สิ้นสุดประหนึ่ง หินก้อนยักษ์กดทับในอก นางทั้งทูปทั้งตะบิดาและกิริตร้องดังลั่น

"ท่านพ่อเป็นคนไม่ดี! ท่านทำร้ายท่านแม่จนล้มป่วย!"

เมื่อระลึกความทรงจำถึงตรงนี้อารมณ์โศกเศร้าระคนโกรธเกรี้ยว ก็ทะลักล้นราวกระแสน้ำหลาก นางคว้าคอเสื้อท่อนบนที่ตนเองสวมอยู่ด้วย สติเลือนลอย จู่ๆ ก็มีเสียงเรียกดังขึ้นข้างหู "อาอวี้อวี้อ" "อาอวี้อวี้อ"

ถึงอวี้อได้สติหลุดจากภวังค์ มองเห็นใบหน้าท่านป้าละม้ายคล้ายคลึง กับมารดา ในใจเต็มไปด้วยความขมขื่น นางเอ่ยเรียกเสียงสะท้อนพลางเผลอเข้าสู่ อ้อมอกสตรีตรงหน้า "ท่านป้า"

หลังตัวฮวบฮอนนิ่งงันไปเล็กน้อยสีหน้าก็อ่อนโยนลง นางยกมือขึ้น ลูบท้ายทอยถึงอวี้อี้เบาๆ ราวกับกำลังกล่อมนอน

"เด็กดี เป็นอะไรไปแล้ว คงจะเสียขวัญเพราะเจ้าปีศาจนั้นแน่ มีป้า อยู่ทั้งคน ไม่ต้องกลัวนะ"

พวกนางเพิ่งจะเข้ามาในห้อง ขวดยาที่ลิ้นแข็งเฝียวให้มายังอยู่ในมือ ถึงอวี้อี้เหลียวมองไปรอบกาย ทำจิตใจให้สงบลงได้อย่างรวดเร็วแล้ว เปิดฝาขวดทยาถูกกลอนออกมาสามเม็ด

"ท่านป้า พวกเราแยกกันป้อนยาเถอะเจ้าคะ"

ตัวฮวบฮอนรู้สึกลึบใจยิ่งนัก นางส่งเสียงตอบรับแล้วรีบไปเตรียมการ

ตวนฝูนอนอยู่ตรงระเบียงทางเดินหน้าห้อง เถิงอวี้ก็ถือขวดยาออกไปข้างนอกเพื่อจะช่วยชีวิตคน

ผู้ดูแลหญิงสกุลต่งวิ่งกระหืดกระหอบตรงมา ยิ้มแห้งๆ แล้วเอ่ยว่า "คุณหนูเถิง ก่อนหน้านี้น้ำน้อยพลั่งปากไป น้ำน้อยไขกศิระชะไถโทะคุณหนูก็ได้ แต่คุณหนูรองของข้าน้อยรอการช่วยเหลืออยู่เช่นกัน คุณหนูเถิงรีบมอบยาให้ข้าหน่อยเถอะ"

เถิงอวี้ตัวสลายตามองนาง นายบ่าวคุณนี้ทำเรื่องผิดคุณธรรมมาไม่น้อยตามความเห็นนางอีกฝ่ายมิใช่ผู้บริสุทธิ์เลยสักนิด แต่อย่างไรเสียก็เป็นชีวิตหนึ่ง เห็นคนกำลังจะตายอยู่ตรงหน้าแล้วไม่ช่วยดูเหมือนจะไร้เหตุผลเกินไปบ้าง ฉะนั้นนางจึงคลี่ยิ้มบางๆ เปิดฝาขวดอย่างใจกว้าง ใครจะรู้ว่าเธอออกมาเพียงเม็ดเดียวก็หมดขวดเสียแล้ว

คนที่ได้รับบาดเจ็บยังเหลืออยู่สองคน แล้วยาเม็ดเดียวจะแบ่งกันอย่างไร

ผู้ดูแลหญิงหน้าเปลี่ยนสีไปหลายตลบ ทางฝั่งนั้นเป็นเพียงบ่าวชายผู้หนึ่ง ตายไปก็ไม่เห็นจะเป็นอะไรหนักหนา ในเมื่อยามี้แค่เม็ดเดียว ก็ต้องเก็บไว้ให้คุณหนูรองของนางอยู่แล้ว นางจึงรีบร้อนเข้ามาแย่งชิง "ข้าน้อยขอขอบคุณแทนคุณหนูด้วยเจ้าค่ะ"

ไม่คาดคิดว่าเถิงอวี้จะเอี้ยวตัวหลบ ถือขวดยาแล้ววิ่งไปทางตวนฝู

ผู้ดูแลหญิงสกุลต่งตกตะลึงอ้าปากค้าง เห็นเถิงอวี้วิ่งหายไปต่อหน้าต่อตา นางก็กระหืดหวั่นด้วยความโมโห ก่อนหันหลังก้าวลงบันไดไป มองหน้าลินเจิงโยวทั้งน้ำตา

"ชื่อจื่อ คุณหนูรองของข้าน้อยอาการหนักมาก คุณหนูเถิงเอายาของท่านไปแล้วไม่ยอมแบ่งปัน นี่มิเท่ากับทำให้เจตนาอันประเสริฐของชื่อจื่อ

ต้องสูญเปล่าหรือเจ้าคะ"

ลินเจียวไม่สนใจใยดีแม้แต่หน่อย

ผู้ดูแลหญิงผู้นี้ก็สิ้นน้ำลายกลับไป คุณหนูของนางกำลังรอความช่วยเหลืออยู่ จะปล่อยให้คุณหนูจัดการส่งเดชไม่ได้ ทั้งที่รู้แก่ใจว่า ทางนั้นมีปีศาจอยู่ ก็ยังกีดพันเดินเข้าไป "ชื่อจื่อ ยาขวดนั้น..."

นางชำเลืองมองไปทางลานกว้างโดยบังเอิญ ก็ต้องตกใจกลัวจนตัวสั่น มองเห็นใบหน้าสุฮยอันกว้างดุแปดพิลึกอย่างบอกไม่ถูก ผิวหน้าสีขาวดุจน้ำมันสะท้อนแสงราวกับมิโซมนุษย์ แต่เหมือนเครื่องเคลือบสีขาวเนื้อดีมากกว่า ขอบตาล้ายฉาบทาด้วยชาดสีแดงเข้มสวยสด เผยให้เห็นความดูร้ายท่ามกลางความเมามายแทบไร้สติ

สุฮยอันกว้างโดนแผ่นยันตีปิดปากไว้ "ได้แต่ชิงชังที่ไม่อาจกล่าวตอบได้ นางจ้องหน้าลินเจียวครู่หนึ่งแล้วจู่ๆ ก็หัวเราะโดยไร้เสียง

การหัวเราะของนางครั้งนี้ทำให้ผ้าม่านหน้าลานกว้างปลิวไสวท่ามกลางบรรยากาศเยียบสนิท เมฆสีดำสนิทหลังโหลมาจากทุกทิศทุกทาง

ผู้ดูแลหญิงสกุลต่งสองขาอ่อนยวบไ้เร็วแรง ภาพตรงหน้าทำให้นึกถึงดอกโบตั๋นที่สิ้นไหวกลางสายลม แต่ก่อนใบหน้าสตรีนางนั้นงดงามมากเพียงใด ยามนี้ยิ่งน่ากลัวเป็นเท่าทวี

ขณะที่ไม่รู้ว่าจะทำเช่นไรต่อดี ก็เกิดความเคลื่อนไหวผิดปกติใต้ผ้าทำอย่างกะทันหัน กิ่งดอกไม้หลากสีจำนวนหนึ่งโผล่พรวดขึ้นมาจากใต้ดินแล้วแกว่งไกวสั่นใบพื้พื้ คล้ายสุดดมกลิ่นอะไรบางอย่าง พอบิดไปทางหนึ่งก็มองเห็นผู้ดูแลหญิงสกุลต่ง ก่อนยื้อแย่งกันพุ่งกรูเข้ามา

ผู้ดูแลหญิงนางนี้ตกใจเหมือนวิญญูณหลุดออกจากร่าง นางขยับถอยหลังอย่างลนลาน แต่กิ่งดอกไม้กลับเลื้อยขึ้นไปบนขา ยิ่งดิ้นรนเท่าไร

ก็ยิ่งรัดแน่นขึ้นเท่านั้น "ชื่อจื่อ ช่วย...ช่วยด้วย!"

รอยยิ้มเจ้าชู้หยอกเย้าบนใบหน้าลึนเฉิงโย่วจางหายไป แล้ว เขา ทะยานร่างกระโดดขึ้นไปบนคานไม้ กวาดสายตามองทั่วบริเวณโดยไม่เอ่ยอะไรสักคำ จนกระทั่งผู้ดูแลหญิงนางนั้นตกใจปัสสาวะเกือบราดถึงได้โยนยันต์ออกมาแผ่นหนึ่ง "ไล่หัวไปได้หรือยัง!"

ยันต์แผ่นนั้นโจมตีไปที่กลางเรือน กลิ่นเหม็นไหม้พุ่งกระจายออกมาเป็นระยະ กิ่งดอกไม้ทั้งหลายหลบหนีไปไม่ทัน โดนเผาเป็นเถ้าถ่านไปมากกว่าครึ่ง ส่วนที่เหลือโดนสั่งสอนจนหลาบจำแล้วพร้อมใจกันหดหาย กลับลงใต้ดิน

พอกิ่งดอกไม้ได้ทำคลายออก ผู้ดูแลหญิงนางนี้ก็ตะลึงละลานกลับไป ที่ระเบียงทางเดิน "ไป...ข้าน้อยจะไล่หัวไปประเดี๋ยวนี้เจ้าคะ"

นางตระหนักดีว่าลึนเฉิงโย่วลงมือช่วยนางได้แต่แรกแล้ว เขาแค่รำคาญที่นางเข้ามายุ่มย่าม ก็เลยปล่อยให้นางเจอดีไปเต็มๆ ใครต่อใครต่างกล่าวว่า ชื่อจื่อผู้นี้ไม่ควรต่อแยะ คำคินนี้นางได้รับบทเรียนมากเกินพอแล้วจริงๆ

5

"หยุดก่อน" จู่ๆ ผู้ดูแลหญิงสกุลต่งก็ได้ยื่นลิ้นแดงไวย่อยขึ้น
นางตัวสั้นนั่งงกพลางกล่าวถามว่า "ชื่อจื่อมีอะไรจะสั่งอีกหรือเจ้าคะ"
"ในห้องมีคนบาดเจ็บทั้งหมดกี่คน"
"สี่...สี่คน ไม่สิ รวมกับป่าวชายจนแม่ทัพถึง ทั้งหมดมีห้าคน"
"สี่หญิงหนึ่งชาย?"
"ใช่เจ้าคะ"

"พวกเขาทุกคนหมดสติไปใช่หรือไม่"

เศษเสี้ยวความหวังผุดขึ้นมาในใจผู้ดูแลหญิงสกุลต่งอย่างเลื่อนราว
นางตอบกลับอย่างตะกุกตะกัก

"สี่คนนั้นคิดว่าคงฟื้นแล้ว มีเพียงคุณหนูรองของข้าน้อยที่ยังไม่ได้รับ
การช่วยเหลือ ยาที่ชื่อจื่อมอบให้เมื่อครู่นี้พอสำหรับแบ่งทุกคน คุณหนูถึง
นำยาเม็ดสุดท้ายไปป้อนให้ป่าวชายของนางแล้ว ถ้าหากชื่อจื่อมียาเหลืออยู่

มอบให้คุณหนูสักเม็ดได้หรือไม่เจ้าคะ ถ้าหากไม่มีเหลือแล้ว ซื่อจื่อยังมีความรู้วิชาเต๋าอันปราดเปรื่อง ขอร้องทันท่วงทีตรวจอาการคุณหนูด้วยเถิด"

ขณะที่นางเอ๋อปากวิงวอน กิ่งดอกไม้ประหลาดเหล่านั้นก็แทงทะลุผิวดินแล้วโผล่พรวดขึ้นมาจำนวนมากกว่าก่อนหน้านั้นเท่าหนึ่ง เกิดเป็นทะเลดอกไม้อสูงหลายชื่อในพริบตา

ผู้ดูแลหญิงสกุลต่งมีหรือจะกล้ารั้งอยู่ต่อ นางตะเกียกตะกายหนีกลับเข้าไปในห้องทันที

ลั่นเจิงโย่วหนีบลูกธนูจากซองที่ห้อยอยู่ข้างเอวแล้วยิงขึ้นฟ้าไปหนึ่งดอก ลูกธนูหัวทองคำพุ่งขึ้นไปในอากาศ จากนั้นระเบิดออกเป็นเสียงๆ กลายเป็นฝนธนูนับไม่ถ้วนอย่างรวดเร็ว ก่อนจะโปรยปรายลงมาจากทุกทิศทุกทาง

เจ้าสิ่งนี้ราวกับมีสติปัญญา รู้คิด พอมันเกาะติดสิ่งชั่วร้ายได้ก็เกิดประกายไฟแตกกระจายออกมา ลอยวนเวียนไปทั่วเหมือนมังกรไฟ รวดเร็วฉับไวปานสายฟ้าฟาด กิ่งดอกไม้เหล่านี้หลบไม่พ้นจึงโดนแผดเผาจนส่งเสียงร้องโหยหวนวุ่นวายไปหมด

รอยยิ้มของสุหนินอันกว้างเริ่มแฉ่งค้าง

ลั่นเจิงโย่วหนีบลูกธนูจากในซองมาอีกดอก กล่าวด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม "ขอภัยด้วย ทำร้ายลูกหลานของเจ้าเข้าแล้ว"

แม้จะเอ่ยวาจาเช่นนั้นที่ว่ากลับลงมืออย่างโหดเหี้ยมไร้น้ำใจ ลูกธนูที่ยิงออกไปเผาเถาดอกไม้จนมอดไหม้ไปกว่าครึ่ง

สุหนินอันกว้างถูกใช้เหล็กพันธนาการจนมิอาจขยับเขยื้อน เห็นลั่นเจิงโย่วต้องการจะกำจัดให้สิ้นซาก ทันใดนั้นเองนางก็ตัดสินใจกำจัดตัวเองอย่างเด็ดเดี่ยว

นางกลัวความเจ็บปวดเป็นที่สุด ช่วงเวลาที่กดลงไปเต็มแรงก็ขมวดคิ้วมุ่น
พ่นลมหายใจพืดพาดต่อเนื่องพร้อมกับร่างกายสั่นเทาหน่อยๆ

ลื่นเชิงโยวกระดกลิ้นด้วยความแปลกใจ "นี่เป็นครั้งแรกที่เห็นปีศาจ
เสแสร้งได้ถึงเพียงนี้"

เขายังธนูขึ้นฟ้าเป็นดอกที่สาม ก่อนจะทะยานร่างเหาะเหินไปเหยียบ
บนคานไม้ด้านข้าง

สูญอินอันกั้วก้งก้มหน้าก้มตาเพิ่มพำคาถาอย่างตั้งใจ กระทั่งโลหิตสีดำ
ไหลซึมออกมาทางมุมปากหยุดแล้วหยุดเล่าจนเป็ยกขึ้นทั่วแผ่นยันต์บน
ริมฝีปาก

ยันต์แผ่นนั้นติดแน่นหนาเหลือเกิน แต่อย่างไรก็เอาชนะการกัดกร่อน
ของหยุดเลือดไม่ได้ ระหว่างนั้นเองเมฆสีดำครึ้มก็เกาะกลุ่มรวมกัน ดวงดาว
เลื่อนหายไปจากสายตา ลมพายุฝนฟ้าคะนองก่อตัวขึ้นอย่างเสียบัน

ลื่นเชิงโยวแสสร้งไม่รู้ไม่เห็น เหาะเหินวนรอบลานกว้างรอบหนึ่ง
ดอกหมุดย่ำที่ถือไว้ในมือลงบนตำแหน่งค่ายกลทีละตัว จากนั้นค่อยกลับลงสู่
พื้นดิน แล้วปะยันต์ไว้บนหน้าผากของสูญอินอันกั้วก้ง

สูญอินอันกั้วก้งโดนขัดจนสติรับรู้แตกซ่าน ส่งเสียงครวญครางด้วย
ความเจ็บปวดดังลอดไรฟันออกมา ความเคลื่อนไหวผิดปกติใต้พื้นดินพลอย
หยุดชะงัก หมู่เมฆและดวงดาวที่กำลังปั่นป่วนก็กลับคืนสู่ตำแหน่งเดิม

ลื่นเชิงโยวกระซายันต์เปื้อนเลือดที่ลื่นฤทธิ์โยนทิ้งไปอีกทาง
"เจ้าคงตั้งใจจะถ่วงเวลาสินะ"

สูญอินอันกั้วก้งเบิกตาโพลงโดยพลัน แววดาตั่งลูกธนูแหลมคม
อาบยาพิษ

ลื่นเชิงโยวเดินกลับไปกลับมาตรงหน้านางสองก้าว "ข้าवादคำสั่ง

ตราประทับเทพหวงเลนกับเทพเยวี่จาง* บนยันต์แผ่นนี้ รวมไปถึงใช้วิชาอ่านใจ จักรพรรดิสวรรค์ หากปีศาจทั่วไปโดนยันต์นี้เข้า ต่อให้ไม่คืนร่างเดิม ก็จะถูกขับออกจากร่างที่อาศัยอยู่ แต่นอกจากเจ้าจะไม่เจ็บไม่คัน ยังเรียกกลม ล่อฟ้าในค่ายกลของข้าได้อีก"

ฮูหยินอันกั๋ววงหัวเราะเย้ยหยันเบาๆ กลืนอายุตุ้ยยังคงแผ่ปกคลุมทั่วร่าง

"เห็นๆ กันอยู่ว่ามีฝีมือสูงส่ง กลับทำตัวหน้าซื่อหน้าคดแล้วครึ่งแล้วครึ่งเล่า ไม่เรียกพวกสมุนไร้ความสามารถมาต่อสู้อยู่ ก็ใช้วิชาอาคมกระจอกงอกง่อย" ลิ่นเจิงโยกหยุดผีเท้าลง มองประเมินปีศาจตรงหน้าอย่างพิจารณา "เจ้ากำลังรออะไรอยู่"

สายตาฮูหยินอันกั๋ววงเป็นประกายวาววับ สีหน้าโกรธแค้นไม่สามารถหลบซ่อนไว้ได้แล้ว

ลิ่นเจิงโยกเก็บจรวดยืมแล้วตบมือส่งสัญญาณ

เหล่าองครักษ์และบ่าวไพร่กลุ่มใหญ่ที่อยู่ข้างนอกหลังไหลเข้ามา พวกเขาล้วนผ่านการฝึกฝนอบรมมาเป็นอย่างดี แม้มองเห็นปีศาจแล้วจะรู้สึกตกใจแต่ก็สงบสติอารมณ์ลงได้อย่างรวดเร็ว

"ชื่อจื่อ"

"ตามหาเจวี่ยเต็งกับจื่อจื่อพบแล้วใช่หรือไม่"

องครักษ์หิ้วคอเสื้อเด็กน้อยสองคนออกมา "หาพบแล้วขอรับ นักพรตน้อยทั้งสองไปชมการแสดงกายกรรมไม้ค้ำยาวของชาวหูอยู่ที่นี่น้ำนี่เอง"

เด็กชายทั้งสองเป็นเด็กฝาแฝดขาวอวบ รูปร่างกลมกลิ้งเหมือนถังไม้

* เทพหวงเลน คือทูตของเทียนตี้หรือเจ็กเซียนผู้เป็นจักรพรรดิสวรรค์ ส่วนเทพเยวี่จาง คือเทพผีในปรโลก

พวกเขาสวมเสื้อคลุมผ้าไหมสีดำกับรองเท้าฟาง มองดูแล้วอายุประมาณสิบปี คนหนึ่งมีฉายาทางเต๋าว่า 'เจี๋ยเซิง' ส่วนอีกคนมีฉายาทางเต๋าว่า 'ซีจื่อ'*

ในมือของเจี๋ยเซิงกับซีจื่อต่างถือถุงย่างปิ้งรสคนละสองสามไม้ สองขากวัดแกว่งร่อนวายุกลางอากาศ

"ปล่อยพวกเราลงไปนะ พวกเราจะไปหาศิษย์พี่"

ทันใดนั้นก็เหลือบเห็นฮูหยินอันกั๋วกวง พวกเขาเฝ้าดูอย่างประหลาดใจ "นี่...นี่คือ"

"พวกเจ้ากินอิ่มแล้วหรือ" ลินเจิงโยวถามด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

เจี๋ยเซิงกับซีจื่อรีบซ่อนไม้กั๋วย่างปิ้งรสไว้ข้างหลัง ก่อนเอ่ยเรียกพร้อมส่งยิ้มแหยๆ "ศิษย์พี่"

ท่านอาจารย์ออกเดินทางท่องเที่ยวต่างเมือง หลายวันมานี้ในอารามไม่มีใครอยู่ เผอิญว่าตรงกับเทศกาลซังชือพอดี พวกเขาอดใจไม่ไหว ลอบหนีออกมา เดิมที่ตั้งใจว่าจะกลับอารามก่อนยามจื่อ** ไม่คาดคิดว่า จะถูกผู้ติดตามข้างกายลินเจิงโยวพบตัวเข้าเสียก่อน

"พวกเจ้าต้องการอาหารคาวเพิ่มสักหน่อยหรือไม่"

"ไม่ๆ ไม่ต้องขอรับ" เด็กชายทั้งสองส่ายหน้าเป็นกลองปองแป่ง*** ยิ่งศิษย์พี่ทำทางใจดีมากเท่าไร ก็ยิ่งมีโอกาสเกิดเรื่องไม่ดีมากขึ้น

"กินกั๋วย่างไม้ก็ไม้อิ่มแล้วหรือ"

เด็กน้อยพร้อมใจกันพยักหน้ารับเขาๆ "กินอิ่มแล้ว อิ่มแล้วจริงๆ"

ลินเจิงโยวโยนโซ่เหล็กใส่มือเจี๋ยเซิง ก่อนกล่าวด้วยสีหน้าอ่อนโยน

* ฉายาทางเต๋าของทั้งสองคนรวมกันคือเจี๋ยเซิงซีจื่อ (绝圣弃智) มาจากคัมภีร์เต๋าเต๋อจิง หมายถึงการละทิ้งสติปัญญาอันชาญฉลาด หวนคืนสู่ความเรียบง่ายไร้เดียงสา

** ยามจื่อ คือช่วงเวลา 23.00 น. ถึง 01.00 น.

*** กลองปองแป่ง เป็นกลองหนึ่งสองด้านที่มีด้ามจับยาว เมื่อแกว่งให้ลูกตุ้มสองข้างตีกองเป็นจังหวะ จะมีเสียงดังปองแป่ง

เป็นมิตร "กินอิ่มแล้วก็ทำงานเถอะ"

เจริญเชื่งกับซี้จ้อต่างตะลึงงัน จะปล่อยผ่านไปง่าย ๆ อย่างนี้นะหรือ

"ปีศาจตนนี้พลังฝีมือร้ายกาจ ไม่สยบมารอย่างมากที่สุดก็ต้านทานไว้ได้
ครึ่งชั่วยาม พวกเจ้าคนหนึ่งรักษาตำแหน่งชานกับเจียน ส่วนอีกคนรักษา
ตำแหน่งเกินกับเจิ้น* ห้ามเสียสมาธิและห้ามหนีไปเด็ดขาด"

เด็กทั้งสองอยากร้องไห้แต่ไร้น้ำตา พวกเขารู้อยู่แล้วว่าต้องไม่ใช่เรื่องดี
อะไรแน่ นี่ศิษย์ที่ต้องการจะตั้งค่ายกลอยู่จ้งแน่นอน

มนุษย์เรามีอวัยวะตันทั้งห้า** อวัยวะแต่ละอย่างล้วนมีจิตวิญญาณ
ดูแล หากโดนวิญญาณร้ายเข้าสิงร่าง ดวงจิตและวิญญาณของมนุษย์ผู้นั้น
จะกระเด็นออกนอกร่างทันที

หากเป็นวิญญาณร้ายทั่วไป ยันต์แผ่นเดียวก็สามารถผลักออกจาก
ร่างอาศัยได้ แต่ถึงขั้นที่ใช้ค่ายกลอยู่จ้ง มักจะเป็นปีศาจที่ร้ายกาจจนมีอาจ
มองข้ามได้

เงื่อนไขสำหรับพลังผู้ควบคุมค่ายกลนี้ช่างสูงลิบลัว ถึงแม้เด็กน้อยทั้งสอง
จะเป็นเพียงเด็กรักษาค่ายกล แต่เพราะพวกเขาสามารถดูกลิ่นเหม็นคาว
สกปรกของปีศาจในค่ายกลได้ จึงห้ามกินอาหารคาวตลอดระยะเวลาหนึ่งปี
หนึ่งปี...

เด็กสองคนมองแผ่นหลังลั่นเจิงโย่วพลางหลังน้ำตา ศิษย์ที่ช่างใจคอ
โหดเหี้ยมยิ่งนัก สั่งลงโทษพวกเขาครั้งนี้ไม่พอ ยังตัดแม้กระทั่งโอกาสแอบกิน

* ตำแหน่งชาน เจียน เกิน และเจิ้น หมายถึงทิศเหนือ ทิศตะวันตกเฉียงเหนือ ทิศตะวันออกเฉียงเหนือ และ
ทิศตะวันออก ตามลำดับ นับเป็นสี่จากเก้าตำแหน่งในแผนภูมิแปดลักษณ์เก้าตำแหน่ง (จิงจกปากว่าดู) ซึ่ง
มีลักษณะเป็นยันต์หรือกระดกแปดทิศ พัฒนามาจากแนวคิดทางปรัชญาเรื่องอินหยาง (หยินหยาง) คือสรรพสิ่ง
มีสิ่งตรงข้ามที่สร้างความสมดุล และจากการสังเกตธรรมชาติซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงหมุนเวียน มีขึ้นมีลง จึงกำหนด
เป็นสัญลักษณ์แปดแบบที่ใช้ในการพยากรณ์

** อวัยวะตันทั้งห้า หรืออยู่จ้ง หมายถึงอวัยวะตันภายในร่างกาย 5 อย่าง ได้แก่ ตับ หัวใจ ม้าม ปอด ไต
มีหน้าที่สะสมสารจำเป็นของชีวิตและควบคุมการไหลเวียนของพลังลมปราณและเลือด

ในวันข้างหน้าไปอย่างสิ้นเชิง

ลินเจียวยวหยิบลูกธนูออกมาอีกดอก ถอนใจแล้วเอ่ยว่า "น้อยใจ
ใ้หรือไม่ว่ หรือหวาดกลัวเข้าแล้ว รู้สึกว่าศิษย์พีดีต่อพวกเจ้าไม่มากพอล่ะ"

เจวียแข็งกับชี้จ้อรืบยี้ดอกฝิ่งผาย "ทั้งไม่น้อยใจแล้วก็ไม่กลัวด้วย!
ศิษย์พีดีกับพวกเราที่สุดแล้ว ศิษย์พีมีพรสวรรค์ตั้งฟ้าประทาน トラบใดที่มี
ศิษย์พีอยู่ไม่มีปีศาจมารร้ายตนใดที่ปราบไม่ได้"

เด็กทั้งสองเซ็ดมุมปากเล็กน้อยแล้ววิ่งเข้าไปในค่ายกลอย่างว่องไว
สีหน้าลินเจียวยวจึงกลับมาเคร่งขรึมอีกครั้ง ก่อนหันหน้าไปถามองครักษ์
"ตามหาคนจากจวนอันกั๋วกงเจอหรือยัง"

"แม้สองสามวันก่อนอันกั๋วกงจะได้รับเทียบเชิญ แต่ตอบปฏิเสธไปแล้ว
โดยอ้างว่ามีปัญหาสุขภาพ ก่อนหน้านี้ก็ไม่เคยได้ยินว่ามีสตรีนางใดในจวน
มาร่วมงาน 'ไม่รู้ว่ 'สุหยินอันกั๋วกง' ท่านนี้เผลอมาจากที่ใดกัน ตอนนั้ส่งคน
เร่งมุ่งหน้าไปจวนอันกั๋วกงโดยด่วนแล้วขอรับ"

เรื่องราวเป็นดังคาดหมาย ลินเจียวยวถามอีกว่ "เสด็จอาอยู่ข้างนอก
หรือไม่ว่"

"จวนอันจวินอ่องยังปักหลักบัญชาการด้วยตนเองอยู่ด้านหน้า แยกเหว่
ต่างรืบร้อนไปจากที่นี้ โชคดีมีจวินอ่องควบคุมสถานการณ์ทั้งหมดไว้ แต่
มีคนของจวนเงินกั๋วกงมาถึงแล้วขอรับ"

"จวนเงินกั๋วกง?"

"แม่ทัพน้อยตัวนแห่งจวนเงินกั๋วกงกับบุตรสาวของแม่ทัพเถิง
หมั้นหมายกันตั้งแต่เล็ก คึ่นนั้คนสกุลตัวนก็บังเอิญอยู่ที่หอจ้ออวิน พอ
ได้ยินว่เกิดเรื่องกับสกุลเถิง แม่ทัพน้อยตัวนกับสุหยินหย่งอันโหวจึงรืบมา
ดูแลขอรับ"

ลื่นเชิงโยวัดคิดทบทวนครุ่นหนึ่งถึงนี่ก็ออกกว่าบุตรสาวของแม่ทัพถึงเป็นผู้ใด เขามองไปทางระเบียงฝั่งตะวันตกอย่างไม่ใส่ใจจึงเห็นถึงอวี้กับเวินกงกงช่วยกันลากบ่าวชายของนางเข้าไปในห้องพอดี ส่วนยาเม็ดสุดท้ายที่ว่านั้นเกรงว่าคงลงท้องบ่าวชายผู้นั้นไปแล้ว

ไม่น่าแปลกใจเลยที่ผู้ดูแลหญิงสกุลต่งจะมาร้องให้คร่ำครวญกับเขาเช่นนั้น

"ย้ายพวกเขาไปอยู่ที่อื่นให้หมดแล้วสั่งปิดตาศาลาหั่นสยา ไม่อนุญาตให้ใครมาเข้าใกล้เด็ดขาด"

บ่าวไพร่ต่างตะลึงกันไปตามๆ กัน นี่ชื่อจื่อคงรังเกียจว่าคนเหล่านั้นเกะกะขวางทาง ทว่าเดิมทีก็สมควรจัดการเช่นนั้นแต่แรก เพราะบริเวณนี้มีโอกาสเคราะห์ร้ายมากกว่าอยู่แล้ว

"ขอรับ ข้าน้อยจะไปจัดการเดี๋ยวนี้"

เจวี่ยเชิงกับชี่จื่อแยกย้ายกันไปประจำตำแหน่งทั้งสี่ทิศ ก่อนก่ดปลายนิ้วเพื่อชี้เล็ดตาลงไปบนไม้สยบมารในมือ "ศิษย์พี่ ปีศาจตนนี้มีที่มาเช่นไรกันแน่ คึนนี้ทำร้ายคนไปมากเท่าใดแล้ว"

ลื่นเชิงโยวัดหยิบยันต์แผ่นหนึ่งออกมาจุดไฟเผาตรงปลายนิ้ว เปลวไฟลุกโชนส่องสะท้อนบนยันต์ดาบลับของเขาให้แวววาวดังอัญมณี

"มันชุ่มใจเมตีสี่หญิงหนึ่งชายแถมริมแม่น้ำ สอดคล้องกับการคำนวณวิชาจื่อเวย* พอดี ข้าเดาว่าวิญญาณดั้งเดิมในร่างอาศัยคงใกล้สลายไปในไม่ช้า จำเป็นต้องรีบหาจิตวิญญาณใหม่มาบำรุงเสริมอวัยวะตันทั้งห้า"

ชี่จื่อรู้สึกกลัดกลุ้มอยู่บ้าง "ศิษย์พี่ ในเมื่อร่างอาศัยเดิมสภาพย่ำแย่เปลี่ยนร่างไปเสียก็จบเรื่องแล้วมิใช่หรือ ไยต้องลำบากทุ่มเทแรงกายแรงใจ

* วิชาจื่อเวย หรือจื่อเวยใต้ทุ่ง เป็นวิชาที่ใช้คำนวณดวงชะตาและดูจัญด้วยการคำนวณแบบ 12 เดือนชะตา

ออกไปค้นหาจิตวิญญาณใหม่ห้าดวงด้วยเล่า"

ลินเจียโร่จ้องมองแผ่นยันต์เงยๆ ทำทางดูเหมือนกำลังจมอยู่ใน
ภวังค์ครุ่นคิด

ซึ่งจู่กับเจ็วี่เซ่งหันมามองหน้ากัน ใจเต้นตึกตักหวาดระแวง ศิษย์พี
รู้สึกว่ามีตรงที่ได้ผิดปกติใช่หรือไม่

ลินเจียโร่หลงอาคมยันต์ไว้บนหัวลูกธนูเรียบร้อย ก็ยกขึ้นเล็งไปยัง
กระดิ่งเหล็ก* ที่แขวนอยู่ใต้ชายคาเรือนโดยไม่กล่าวอะไรสักคำ จากนั้น
นำสายธนูจนตึงแล้วยิงต่อเนื่องสี่ดอกติดกันไปทางทิศตะวันออก
ทิศตะวันตก ทิศใต้ และทิศเหนือ ครบสี่ทิศ ลูกธนูพุ่งเข้าเป้าหมาย
อย่างแม่นยำไม่มีพลาดสักดอกเดียว

เจ็วี่เซ่งตบหน้าผากพลางว่า "ข้ารู้แล้ว ท่านอาจารย์ผู้เฒ่าเคยบอกไว้
ปีศาจก็มีใจรักสวຍรักงามเช่นกัน สุหยินท่านนี้รูปโฉมงดงามล้ำเลิศ เจ้าปีศาจ
จะต้องตกใจจากรูปลักษณ์ของนางไม่ลงแน่ ศิษย์พี ข้าเดาถูกใช่หรือไม่
ขอรับ"

ลินเจียโร่หยิบลูกธนูดอกที่ห้าพาดสาย ยังคงไม่ยอมตอบทสนทนา
กับอีกฝ่าย ลูกธนูหัวทองคำหลุดจากสาย ยิงตรงไปยังตรงกลางระหว่างคิ้ว
ของสุหยินอันกว้าง

สุหยินอันกว้างมองเห็นลูกธนูดอกนั้นเข้ามาใกล้ทุกขณะ สีหน้าเย้ยหยัน
ค่อยๆ แปรเปลี่ยนเป็นย่ำยวน ไม่รอให้ลูกธนูจ่อตรงหน้านางก็ดึงโซ่เหล็กขึ้น
จากพื้นดินได้อย่างเหลือเชื่อ

"เสียแรงที่เจ้าเกิดมาหล่อเหลา กลับเป็นคนไร้หัวใจหัวใจ เจ้าแข็งใจ
ลงมือกับใบหน้างามเช่นนี้ได้จริงหรือ"

* กระดิ่งเหล็ก เป็นกระดิ่งลมทำจากโลหะที่นิยมแขวนไว้ใต้ชายคาส่งปลุกสร้างของจีนในสมัยโบราณ เพื่อขับไล่
สัตว์ปักษีเช่นนกนางแอ่นมาทำรัง แต่ปัจจุบันกลายเป็นสัญลักษณ์ของสถาปัตยกรรมโบราณ

เจวี่ยเซิงไม่ทันตั้งตัว เขาโดนพลังสายนี้ฉุดให้ล้มลงกับพื้น คิดจะแย่งชิงโซ่เหล็กกลับมาทันที แต่สุดท้ายผู้แรงของอีกฝ่ายไม่ไหว ถูกลากออกไปจากค่ายกลจนได้

เจวี่ยเซิงกับชี้ออตใจหน้าถอดสี "ศิษย์พี่! ปีศาจถูกหนอนล่ำมวิญญานมัดไว้แล้วมิใช่หรือ เหตุใดคุณล่าวว่าจะทำลายค่ายกลก็ทำได้ง่าย ๆ เช่นนี้"

ฮูหยินอันกั๋ววงลอยสูงขึ้นไปในอากาศ หมุนแคว้งคว้างราวลมพายุกระโชกแรง โซ่เหล็กกระทบกันเสียดังเคื่องครั่งกังวาน โอบล้อมพันร่างนางไว้ระดับจากล่างขึ้นบนชั้นแล้วชั้นเล่า

"คิดว่าหนอนตัวเล็กกระจ้อยเหมือนเส้นบะหมี่เช่นนี้จะมัดร่างข้าไว้ได้อย่างไรนั้นหรือ"

นางปีบโซ่เหล็กที่กลายร่างมาจากหนอนตัวนั้นเอาไว้แน่น พอออกแรงเล็กน้อยก็ทำให้โซ่เหล็กส่งเสียงครี๊ด ฟังดูคล้ายเสียงแมลงร้องระงม จากนั้นจึงขยับฝ่าคลุมไหล่ปกกลายของตนให้สั่นไหว ฝ่าแพร่นั้นมีสีชาวดุจดิมะพุ่งออกไปไวปานดาวตก ประหนึ่งกลายร่างเป็นอสรพิษสีเงิน ชั่วพริบตาเดียวก็พันร่างเจวี่ยเซิงเอาไว้

"ศิษย์พี่ของพวกเจ้าน่าจะหาเด็กตัวเท่านี้มาอีกสักหลายคน เด็กขาวๆ อวบๆ เป็นอาหารอันโอชะเช่นฟันข้าพอดี"

ปีศาจตนนั้นเคลื่อนไหวรวดเร็วดังลมพายุ เจวี่ยเซิงไม่ทันป้องกันตัว ก็ถูกม้วนขึ้นไปกลางอากาศ ยามวิกฤตเขาพาดไม้สยบมารสะปะสะปะพวาก็ไม่เกิดประโยชน์เลยแม้แต่หน่อย พอเห็นว่าริมฝีปากสีแดงดังโลหิตของฮูหยินอันกั๋ววงเผยออำพรางโผล่เข้าใส่ตนเอง จึงยกแขนอวบอ้วนปิดป้องร้องไวยวายเหมือนสุรูกถูกเขี่ย

"ศิษย์พี่!"

ท้องฟ้าเหนือลานกว้างพลันทอประกายสีทองเจิดจ้า แสงสว่างบาดตา
 สุหิณอันกว้าง พละกำลังฝ่ามือถดถอยลงบางส่วน เจริญเชิงช่วยโอกาส
 ใช้กระบี่สั้นในอกเสื้อตัดผ้าคลุมไหล่ขาดสะบั้น ร่างกายจึงร่วงหล่นกระแทก
 พื้นดิน

เขากลิ้งหลุนๆ ไปหลายตลบแล้วคลานกลับเข้าไปอยู่ตำแหน่งเดิม
 เพื่อรักษาค่ายกลทั้งห้าตา

สุหิณอันกว้างอยากจะคว้าเด็กน้อยเอาไว้ก็ไม่ทันแล้ว พอเงยหน้า
 ขึ้นมองก็เห็นลูกธนูสีดอกที่ลั่นเชิงโยวยิงออกไปนั้นเกี่ยวพันรวมกันกลายเป็น
 ตาข่ายทองคำ ทั้งตัวครอบครัวชะลงมาราวกับผ้ามา่าน

นางแค่นเสียงเย้ยหยันในใจ ทะยานร่างย่อนทวนสายลมขึ้นไป แต่
 ตาข่ายผืนนั้นไม่รู้ว่าจะขุ่ซ่อนเล่ห์กลใดเอาไว้ ยิ่งขยับเข้าใกล้เท่าใดก็ยิ่งรู้สึกถึง
 ความร้อนระอุ

เวลาประเดี๋ยวเดียวเส้นผมสีดำขลับบนศีรษะนางก็โดนเผาไหม้ไป
 หย่อมหนึ่ง

นางรำร้อในใจว่าไม่ได้การแล้ว สตรีสูงศักดิ์ที่นางเข้าสิงร่างอยู่
 ผิดพรณเณยนละเอียดอ่อนนุ่มไม่อาจทนรับความบอบช้ำได้ หากผืนทะเลวง
 ผาตาข่ายออกไปคงโดนเผาจนเนื้อหนังเหวอะหะ

เจ้าหนุ่มผู้นี้ร้ายกาจยิ่งกว่าที่นางคิด จะต้องมั่นใจเรื่องนี้ถึงได้วางแผน
 ไว้ล่วงหน้า

สุหิณอันกว้างนึกซึ้งซังอยู่ในใจ ไหลข้างหนึ่งเอียงลู่เตรียมจะกลับลงสู่
 พื้นดิน พลันสัมผัสได้ถึงสายลมร้อนพัดวูบผ่านท้ายทอย เป็นลั่นเชิงโยว
 ที่ลอบจู่โจมนางจากด้านหลังนี่เอง

ด้านบนมีของวิเศษดักทาง ด้านหลังมีศัตรูไล่ตาม สุหิณอันกว้าง

เปี่ยงกายหลบไม่พ้น จู่ๆ เล็บมือกิ่งอกยาวหลายซุน กรีดฝ่ามือตนเอง
จนเป็นแผล

หยาดโลหิตไหลทะลักออกมาตามง่ามนิ้วมือ อาบย้อมหนอน
ล่ำมวิญญานเป็นสีแดงในทันใด

นางเอ่ยปากท่องคาถา ยกมือสะบัดโซ่เหล็กไปทางลิ้นเจิงโย่ว

เดิมทีหนอนล่ำมวิญญานก็ขาดรากวิญญาน ต้องบำเพ็ญเพียรนาน
นับพันปีถึงกลายเป็นสัตว์วิญญานระดับต่ำได้ แม้จะสามารถมัดจิตวิญญาน
ของภูตผีปีศาจร้ายได้มากมาย ทว่าเมื่อเผชิญหน้ากับปีศาจที่มีอิทธิฤทธิ์สูงส่ง
ก็อาจโดนล่อลวงได้ ลิ้นเจิงโย่วเข้าใจกระจ่างว่าเจ้าสิ่งนี้มีนิสัยเช่นไร ฉะนั้น
จนแล้วจนรอดจึงไม่กล้าปล่อยโซ่เหล็ก

'โซ่เหล็ก' ถูกบีบบังคับให้ตีเมล็ดปีศาจ ซึ่งไม่ต่างอะไรกับ
การร่อนหล่นลงในหมอกหนา มันไม่อาจแยกแยะได้ว่าคุณชายหนุ่มน้อย
ที่อยู่ด้านหลังเป็นผู้ใด ได้แต่หลบหลีกตาเข้าไปพันร่างอีกฝ่ายไว้

ลิ้นเจิงโย่วหรีดทาลง บีบหนอนล่ำมวิญญานแน่นแล้วสบถว่า
"เจ้าเดรัจฉาน ดูให้ตัวข้าเป็นใคร!"

เขาบีบเข้าที่จุดมิ่งเหมิน* หนอนล่ำมวิญญานโดนฟาดกลับสู่ร่างเดิม
ในทันที มันอับอายจนไม่มีหน้าจะพบใคร จึงกลายร่างเป็นงูสีทองขนาดเล็ก
มุดเข้าไปซ่อนในสาบเสื่อของลิ้นเจิงโย่วอย่างหุดหู่

สูญอินอันกั๋ววงหัวเราะเสียงหวาน อาศัยโอกาสนี้เปี่ยงกายไปทางซ้าย
เหาะเหินเฉียดผ่านทางขวาของลิ้นเจิงโย่ว แล้วมุ่งหน้าตรงไปยังระเบียบทางเดิน

ผู้ใดจะรู้ว่าลิ้นเจิงโย่วแบ่งสมาธิรับมือสองทางได้ในเวลาเดียวกัน
ฝ่ามือขยับวูบเข้าประชิดแล้วฟาดบนหัวไหล่ข้างโดยพลัน "นี่คิดจะหนีแล้วหรือ

* จุดมิ่งเหมิน หรือประตูชีวิต เป็นจุดที่อยู่บริเวณเอวหรือตำแหน่งหนึ่งระหว่างใต้ทั้งสองข้าง

ข้ายังเล่นสนุกไม่พอเลยนะ"

อุทัยอันกว้างตตะสิงพริ้งเพริด เหนือศีรษะมีตาข่ายทองคำ บนร่าง
ไม่มีแรงจากหอนล่ำมวิญญานให้หีบยี้ม นางหมดหนทางจะหลบเลี่ยง
จึงจำใจรับฝ่ามือนี้แต่โดยดี

นางแอบดูแคลนอยู่ในใจ ลิ่นเจิงโย่วอายุน้อย อีกทั้งมีชาติกำเนิด
สูงศักดิ์เปี่ยมด้วยโชควาสนา จะมีพลังตบะได้เช่นไรเล่า เป็นไปได้เพียงว่า
คงอาศัยของวิเศษชั้นเยี่ยมवादลวดลายบ้างก็เท่านั้น

ก่อนหน้านี้เพราะความประมาทถึงได้หลงกลแผนการของลิ่นเจิงโย่ว
นางแสรวางท่าว่ากำลังพักผ่อนอยู่ในค่ายกลพลังก็กลับคืนมาห้าหกส่วนแล้ว
ต่อให้ต้องรับฝ่ามือเขาสักครั้งก็ไม่มีปัญหา

"ฝ่ามือต่ำต้อยเท่านี้จะทำอะไรเข้าได้"

นางโบกสะบัดผ้าคลุมไหล่ เรือนกายพลัวโหวดงสายธาร เพียงแผ่รอให้
ลิ่นเจิงโย่วใช้งานยันต์ไร้ประโยชน์พวกนั้นจนหมด ก็ะลากตัวเด็กหนุ่มมาอยู่
ตรงหน้าตนเอง คาดไม่ถึงว่าฝ่ามือนั้นกลับมีพลังหยางบริสุทธิ์ ถ้าโฉมแหวงฝ่า
ทุกอุปสรรคขัดขวางมาอย่างดุดัน ชั่วจิตใจเดียวก็กระแทกเข้าสู่ชีพจรหัวใจ
ร่างเดิมของนาง

ดวงตาสองข้างของนางเบิกกว้าง พลังปราณในร่างกายเปรียบดังไอร้อน
เดือดพล่าน กำลังภายในราวกับโดนสูญหายไปว่าครึ่ง อวัยวะภายในทั้งหมด
สั่นสะเทือนราวกับจะเคลื่อนย้ายตำแหน่ง

นางพยายามเต็มกำลังด้วยปรารถนาจะรักษาวิญญานดั้งเดิมเอาไว้
ทว่าก็สลายเกินไปเสียแล้ว ร่างกายนางพลันสะท้อนเสียง วิญญานดั้งเดิม
ถูกผลักกระเด็นออกมากกว่าครึ่ง

"ถึงแม้ฝ่ามือต่ำต้อย ก็มากพอจะรับมือเจ้าได้แล้ว" ลิ่นเจิงโย่วกล่าวด้วย

รอยยิ้มหยัน

เจวีย่แข่งกับชีจื่อแห่งหนามองปีศาจตนนั้น เห็นแค่เงาดำถูกผลัก
ออกจากร่างสตรีตรงหน้า กลายเป็นหญิงชราอายุประมาณเจ็ดสิบปีที่มี
ผมขาวโพลนทั่วศีรษะและรูปร่างเล็กเตี้ยผู้หนึ่ง

"ที่แท้...ที่แท่นางก็มีหน้าตาเช่นนี้จริงๆ ด้วย"

"แก่งักเลย ดูแก่งกว่าท่านอาจารย์อีกนะ"

เจวีย่แข่งกับชีจื่อต่างตะลึงงัน พวกเขาเพิ่งสังเกตเห็นว่าร่างเดิมของ
ปีศาจทรงเล็บขาวขาดหายไป

เงาดำอับอายและขุ่นเคืองอย่างยิ่งจึงยกแขนปิดบังใบหน้าตนเอง
ก่อนหน้านั้นได้ยินว่าเหล่าองค์กรภัยกับทรงเล็บขาดวันข้างหนึ่งได้จาก
ในป่า คิดว่าต้องเป็นทรงเล็บของปีศาจตนนี้แน่ เห็นได้ชัดว่าเวลานั้น
มียอดฝีมือสูงส่งอยู่ในที่เกิดเหตุด้วย มิฉะนั้นปีศาจตนนี้จะเสียเปรียบครั้งใหญ่
ได้อย่างไร

เจวีย่แข่งกับชีจื่อไม่มีเวลามาตะลึงงัน พวกเขาเร่งปลุกพลังไม้สยบมาร
ร่างเดิมถูกผลักออกมาส่วนหนึ่งแล้ว เป็นโอกาสงามในการแย่งชิงกายเนื้อ
กลับคืนมาพอดี

ปีศาจเผ่ารึบร้อนจะหนีกลับเข้าไปในร่างอาศัย อดกลั้นต่อความเจ็บปวด
ยามเนื้อตัวแตกยับเป็นแผลแล้วเค้นกลุ่มหมอกสีดำออกจากภายใน

ไอหมอกค่อยๆ เกาะกลุ่มหนาที่บิราวกับควันไฟ พริบตาเดียว
ก็ห่อล้อมรอบกายปีศาจ ไม่เพียงเท่านั้นยังแผ่กระจายไปหาสิ่งมีชีวิตที่อยู่
ข้างหลังอย่างรวดเร็ว

"เป็นปรารถนาพิฆาต!" เจวีย่แข่งกับชีจื่อร้องตะโกนเสียงหลงออกมา
พร้อมกัน "ศิษย์พี่ระวังด้วย!"

ปราณพิฆาตจากปีศาจเผ่าที่บำเพ็ญเพียรมานานนับร้อยปีขึ้นไป เมื่อใดสัมผัสโดนพลังปราณแท่งจะได้รับคามเสียหายอย่างหนัก

ปีศาจเผ่าหมายฉวยโอกาสนี้แย่งชิงกายเนื้อของฮุยอันกั๋วกงกลับมา แต่ในตอนนี้อะปายนี้วุ่นวายโยวก็เผ่ายันต้ออีกแผ่น ซึ่งนำหน้าก้าวหนึ่งไป สักจุดเพิงจื่อ* ของฮุยอันกั๋วกงเอาไว้

รากวิญญาณของร่างอาศัยโดนปิดกั้น หากยังหาหนทางอื่นกลับเข้าไป ไม่ได้จะต้องสูญเสียกายเนื้อของหญิงงามเช่นนี้ไปแน่ ปีศาจเผ่าโมโหจนแทบอกแตกตาย หลังจากมีนงไปชั่วขณะก็หันขวับกลับไปชมชู้เสียงเหี้ยมเกรียมว่า "เจ้าเด็กอวดดี ข้าจะเอาชีวิตเจ้าเดี๋ยวนี้!"

ลั่นเจียวหัวเราะลั่นพลางกล่าว "อย่างเจ้านะหรือ" ก่อนจะพลิกกาย ตีลังกาไปด้านหลัง ลากร่างฮุยอันกั๋วกงออกไปนอกลานกว้าง

ยามนี้เจียวี๋ยกับชีจื่อขวัญกำลังใจฮึกเหิม ศิษย์ฝีมือไม่ธรรมดา อย่างที่คิดไว้จริงๆ ในเมื่อชิงกายเนื้อของร่างอาศัยกลับมาได้แล้ว ต่อจากนี้ ทุกอย่างจะจัดการง่ายขึ้นมาก

องค์กรศัตรูหน้าประตู่ขั้นที่กลุ่มหนึ่งยกเกี้ยวหลังเลิกมาพอดี ลั่นเจียวู๊ทั้งร่างฮุยอันกั๋วกงที่สลบไสลไม่ได้สติไว้ในเกี้ยวพลางเอ่ย "ปีศาจตนนี้รับมือยากนัก เร่งเคลื่อนย้ายคนเจ็บไปไว้ที่อื่นเถอะ"

ปีศาจเผ่าถลึงดวงตาเรียวเล็กสีเขียวเข้มจ้องมอง ดวงตาคู่นั้นฉายแววเคียดแค้นเจียนคลั่ง แม้ว่ากรงเล็บจะหายไปข้างหนึ่ง แต่อีกข้างที่เหลือก็ขยับยืดหดได้ดั่งใจ นางแผดเสียงคำรามประหลาดดังกึกก้องสะท้านฟ้า ไม่ปล่อยให้ลั่นเจียวู๊หันหลังกลับมาได้ทัน ก็พุ่งไปคว้าแผ่นหลังเขาอย่างดุตัน

* จุดเพิงจื่อ คือจุดฝังเข็มบริเวณต้นคอ จะอยู่บริเวณท้ายทอยทั้งสองข้าง

"ศิษย์พี่ ระวัง!"

ลินเจิงโยวใช้ลูกธนูหัวทองคำในซองหนังจนหมดเกลี้ยงแล้ว เขารับรู้ได้ถึงเสียงลมพัดวูบมาจากด้านหลังทว่ากลับไม่เบี่ยงกายหลบแต่อย่างใด แขนเสื้อคลุมสะบัดพลิ้วไหวเบาๆ ในมือก็มีดาบโค้งโผล่มาเล่มหนึ่ง

พอสัมผัสได้ว่าปีศาจตนนั้นขยับเข้ามาใกล้เขาก็เงยหน้าขึ้นแล้วเอนตัวไปด้านหลัง กางแขนทั้งสองข้าง อาศัยแรงลมยามคำคืนสิ้นไถลกลับไปทีกลางลานกว้างอย่างสบายๆ

หมอกสีดำบนร่างปีศาจสลายหายไปหมดแล้ว เผยให้เห็นโฉมหน้าที่แท้จริงของนาง

พลังฝีมือของนางไม่อ่อนด้อย บำเพ็ญเพียรจนกลายร่างเป็นมนุษย์ได้แล้ว มองครู่แรกก็ดูไม่ต่างจากหญิงชาวธรรมดา เพียงแค่บริเวณลำคอกับแขนยังหุ้มด้วยเปลือกไม้สีน้ำตาล มุมปากกับหน้าผากเต็มไปด้วยริ้วรอยเหี่ยวย่นราวกับผ่านการกัดกร่อนของกาลเวลามานานนับร้อยปี

ตอนนางกระโจนเข้าใส่ลินเจิงโยวเส้นผมสีเงินบางหรือผมแห้ริมปลิวไสวกลางสายลม เมื่อปอยผมตกลงข้างใบหูยังขยับเน้นใบหน้าชุบผอมแก้มตอบให้เด่นชัด

เจวียเซิงกับชีจื่อเอ๋ยขึ้นว่า "เสียแรงที่พวกเราอุตส่าห์เดาว่านางเป็นปีศาจดอกไม้จำพวกดอกโบตั๋นหรือดอกเสैया* ที่แท้ก็เป็นแค่ปีศาจต้นไม้คงเป็นเพราะบำเพ็ญเพียรให้มีหน้าตางดงามไม่ได้ ก็เลยต้องอาศัยรูปลักษณ์ของหญิงงามสินะ"

ลินเจิงโยวจับดาบมันส์กัดการโจมตี ในใจกลับรู้สึกได้อย่างเลื่อนรางว่ามีบางสิ่งไม่ปกติ บนท้องฟ้าเกิดปรากฏการณ์ประหลาดเหนือศีรษะเขา

* ดอกเสैया เป็นไม้ดอกตระกูลเดียวกับโบตั๋น ดอกขนาดใหญ่ทรงเหมือนถ้วย กลีบดอกมีทั้งสีม่วงอมแดง สีม่วง สีขาวอมแดง หรือสีขาวล้วน มีเกสรสีเหลือง

ยิ่งทวีความลึกล้ำดำมืดกว่าเดิมไปทุกขณะ หากมีสี่สัตรีหนึ่งบุรุษหมดสติจริง การคาดการณ์ของเขาไม่มีทางผิดพลาด

แต่ไม่รู้ว่เพราะเหตุใดกลับรู้สึกว่ามีตรงที่ใดสักแห่งไม่ถูกต้อง หางตา เหลือบเห็นเจวียแข่งกับสี่จ้อเสียสมาธิ เขาจึงเอ่ยชมขวัญว่า "พวกเจ้าไม่ตั้งใจ รักษาค่ายกลให้ดี จะรอให้ปีศาจมาแก้แค้นหรือไร"

เจวียแข่งกับสี่จ้อไม่กล้าจ้องมองอีกต่อไป ตอนท่านอาจารย์สอน เรื่องค่ายกลนี้กับพวกเขาก็นั่นย้าให้เห็นความสำคัญของ 'สามข้อห้าม' คือ 'ไม่ฟัง ไม่ถาม ไม่กลัว'

หากว่าตามคำพูดของท่านอาจารย์ พวกเขาสองคนมีดวงชะตาเป็น นักพรตน้อยชานซิง* ที่มีตราทองคำติดตัว ขอเพียงพวกเขารักษาค่ายกลอยู่จ้ังไว้ ให้ดี ต่อให้ปีศาจจะเก่งกาจสักเพียงใด ก็ไม่อาจทะลวงกรงขังออกไปได้

ยิ่งไปกว่านั้นศิษย์ที่ยังกางตาข่ายทองคำวนลัวบนท้องฟ้า เหนือลานกว้างเรียบร้อย ของวิเศษชิ้นนี้ควบคุมพลังชั่วร้ายได้ยอดเยี่ยมที่สุด นอกเสียจากว่าปีศาจจะบำเพ็ญเพียรจนกลายเป็นมารไปแล้ว มิฉะนั้น จะไม่มีทางเรียกพรรคพวกจากใจกลางตาข่ายได้เด็ดขาด

ปีศาจตนนั้นกระโดดมาได้ครึ่งทางก็หันขวับกลับไปกะทันหัน ไม่เข้าไปปะทะกับลินเจิงโยวซึ่งหน้าอีก แต่หมุนกายไปอีกทางเพื่อคว้าสี่จ้อที่อยู่ใกล้ที่สุด แทน

สี่จ้อสัมผัสได้ถึงกลิ่นเหม็นคาวสกปรกพุ่งเข้าใส่หน้า เขารู้สึกตระหนก ลนลานอย่างห้ามไม่อยู่ แต่พอคิดว่ามีศิษย์ที่โอบเจียดไปมานอกค่ายกล ก็สงบเยือกเย็นลงได้อีกครั้ง

เป็นอย่างที่คิดไว้ ปีศาจยังไม่ทันเข้าใกล้ ลินเจิงโยวก็รุกไล่โจมตีมาถึง

* ชานซิง หรือสามปรมาจารย์สูงสุดของลัทธิเต๋า เป็นผู้ปกครองสูงสุดแห่งจักรวาลทั้งหมด ถือเป็นสัญลักษณ์แห่งปัจจัยหลักที่สำคัญของชีวิต 3 อย่าง คือ ลมหายใจ หัวใจ และจิตวิญญาณ

แล้ว ยามต่อกรกับสิ่งชั่วร้ายเขาไม่สนใจกรอบกฎเกณฑ์มาแต่ไหนแต่ไร
ถึงคราวลงมือก็ฟันคอปีศาจตนนั้นทันที

ปีศาจเฒ่าเอียงศีรษะหลบแล้วกางกรงเล็บตะครุบไหลกลับ "ลีนเจียงโยว
เจ้าเลือดเย็นปานนี้ มีส่วนใดเหมือนคนลัทธิเต๋บ้าง"

"น่าขำ เค้าอยู่ในใจ มารอยู่ตรงหน้า หากยังมีมือไวไม่ตรีกับปีศาจร้าย
อย่างพวกเจ้า เช่นนี้จึงถือว่าไร้เมตตาต่อเหล่าอาณาประชาราษฎร์แล้ว"

"ทั้งที่เป็น 'ตัวหายนะ' ร้ายแรงแท้ๆ ไยต้องพูดจาสร้างภาพให้ดูสูงส่ง
เจ้าเป็นบุรุษข้าเป็นสตรีมีข้อแตกต่าง เดิมทีข้าไม่ใช่รูปลักษณ์ของเจ้าอยู่แล้ว
แต่เห็นแก่ที่เจ้าหน้าตาหล่อเหลาถึงเพียงนี้ วันนี้ข้าอยากแต่งตัวเป็น
คุณชายหนุ่มน้อยดูบ้าง ก่อนลงมือบอกกล่าวเจ้าไว้ล่วงหน้าสักคำ เจ้า
จะได้รู้ว่าตนเองตายเพราะเหตุใด"

ลีนเจียงโยวหัวเราะเสียงกังวาน "สมกับเป็นปีศาจต้นไทรเฒ่า
ตรงเชิงเขาหลี่เฉวียน พลังบะที่สั่งสมมานานนมคงใช้ไปกับการฝึกวิชา
หนังหนาหมดสิ้น ข้ามีอานม้าอยู่เยอะแยะแต่ไม่เคยเห็นอานล้ำค่าทำจาก
เปลือกต้นไม้เฒ่าอายุเป็นพันปีเลย ในเมื่อหน้าหน้าเจ้าหนาปานนี้ ถลกมาให้
ข้าทำอานม้าเล่นดูหน่อยเป็นอย่างไร"

ดวงตาปีศาจเฒ่าเปล่งประกายวูบไหว ลีนเจียงโยวจะพ่นวาจาสามหาว
เฉยๆ ก็แล้วไปเถอะ ไม่น่าเชื่อว่าจะมองทะลุเบื้องหลังของนางเร็วถึงเพียงนี้
ระหว่งที่คุยเล่นกันอยู่ลีนเจียงโยวก็ส่งคมดาบมาจ่อตรงหน้า
ประกายดาบขาวสว่างวาวเหมือนไอเย็นเยียบในดวงตาเขาไม่มีผิด

ปีศาจไม่กล้าดูแคลนกระบวนท่าเหล่านี้ กรงเล็บขนาดใหญ่หกดกลับมา
แล้วตกลงบนตำแหน่งหลักกลางค่ายกลอย่างจวนมุม

ตำแหน่งหลี่ถือเป็นหนึ่งในตำแหน่งอินกงทั้งสี่ เป็นกรงขังบันทอน

อิทธิฤทธิ์ปีศาจโดยเฉพาะ ซึ่งแตกต่างจากตำแหน่งหยางกงทั้งสี่* ที่นักพรตน้อยสองคนนั้นรักษาอยู่

ปีศาจเผ่ายืนอยู่กับที่แค่ครู่เดียวก็รู้สึกนัยน์ตาพราวเลือน ตระหนักได้ว่า หากถูกขังอยู่ในค้ายกลนี้นานเข้า พลังตะบะทั้งหมดที่สั่งสมในร่างต้อง สลายหายไปหมดแน่

นางลองคำนวณดูคร่าวๆ ก็พบว่าใกล้จะได้เวลาอันเหมาะสมจึงนั่งลง ขัดสมาธิแล้วยกแขนขึ้น ก่อนจะตัดนิ้วตนเองทั้งหนึ่งนิ้วท่ามกลางแสงสลัว ยามราตรี หยดเลือดสดากระเซ็นลงบนพื้นดินราวกับดอกเหมยสีแดงนับหมื่น บานสะพรั่ง

ปีศาจสะกดกลั่นความเจ็บปวดรวดร้าวขณะปักนิ้วที่ขาดกลางลานกว้าง ลื่นเฉไฉไต่ทะยานขึ้นสู่ท้องฟ้า เหาะโอบมาถึงเหนือศีรษะปีศาจ ทว่า ยังไม่ทันลงมือปีศาจพลันระเบิดรัศมีมืดมนรอบกายออกมา พลังคล้าย ดาบน้ำแข็งไร้รูปฟันอกเขากลางอากาศจนร่างกระเด็นออกไปไกลทันที

ลื่นเฉไฉไต่ทะนอกร่างอย่างที่สุด รับรู้ได้ว่าเลือดลมในอกปั่นป่วน ถือโอกาสพลิกตัวตลึงกาหลบหลีก กลับยังสลัดพลังแปลกประหลาดนั้นไป ไม่พ้น เขารีบบักดาบลงดินแล้วฝืนทรงตัวให้มั่นคงไว้ได้

เลือดในกายประหนึ่งมีก้อนน้ำแข็งไหลทะลักเข้าไปมหาศาล ความเย็นยะเยือกจับใจแผ่ปกคลุมไปทั่วทุกซอกซอก เขากำลังจะลุกขึ้นยืน จู่ๆ เลือดสีแดงสดก็ไหลทะลักผ่านลำคอออกมา

เจวียเซ็งกับชีจื่ออดใจไม่ไหวลื้มตาขึ้นมา "ศิษย์พี่!"

เหล่าองค์กรข้าทางนั้นกำลังคุ่มกันส่งกลุ่มคนเจ็บออกมาจากห้อง

* ตำแหน่งอินกง (หยินกง) ทั้งสี่ หมายถึงตำแหน่งขุน (ทิศตะวันตกเฉียงใต้) หลี (ทิศใต้) ชว้น (ทิศตะวันออกเฉียงใต้) และดู่ย (ทิศตะวันตก) ส่วนตำแหน่งหยางกงทั้งสี่ หมายถึงตำแหน่งเจียน (ทิศตะวันตกเฉียงเหนือ) เจิ่น (ทิศตะวันออก) ช่าน (ทิศเหนือ) และเกิ่น (ทิศตะวันออกเฉียงเหนือ)

เนื่องจากรู้ดีว่าปีศาจอยู่กลางลานกว้างจึงไม่กล้าเหลียวมองมากนัก

ถึงอวี่อู่ยังอยู่กับการดูแลเกี่ยวหลังเล็กของญาติผู้พี่ทำให้นางอยู่
รังทำยขบวน

ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงเด็กน้อยร้องตะโกน นางพลันหันหน้ากลับไปมอง
ด้วยความประหลาดใจ เมื่อเพ่งมองผ่านเงาร่างผู้คนถึงสังเกตเห็นว่า
ลิ้นเจิ้งโยวัดูกเข้าข้างหนึ่งกับพื้นพร้อมไอโพลกไม่หยุด ท่าทางคล้าย
ได้รับบาดเจ็บ

6

ถึงอ้าวรู้สึกตกตะลึง ปีศาจตนนี้ไม่ธรรมดาจริงๆ ด้วย ลิ่นเจิ้งโยวเป็นศิษย์หลานของนักพรตชิงชวีจื่อ คิดว่าเขาคงมีฝีมืออยู่บ้าง แต่นอกจากเขาจะจับปีศาจไม่ได้แล้ว ตนเองยังได้รับบาดเจ็บอีก

พอเหลียวมองไปทางลานกว้างอีกครั้งก็เห็นหญิงชราผมขาวโพลน นั่งขัดสมาธิอยู่กลางค่ายกล ไอบหมอกลอยวนเวียนโดยรอบกักขังนางไว้ หญิงชราแยกแขนขึ้นสูงพร้อมขยับริมฝีปากพิมพ์ไม่หยุด ทำท่าคล้ายกำลังท่องคาถา

กลางค่ายกลยังมีนักพรตน้อยรูปร่างอวบอ้วนนั่งอยู่สองคน ดูท่าจะเป็นศิษย์อารามชิงอินเช่นกัน

มีเพียงสุนัขอันกัวงตัวปลอมมนั้น ถึงอ้าวมองหาเท่าไรก็หาไม่เจอนางกำลังรู้สึกประหลาดใจ ทว่าเมื่อกวาดสายตามองให้ทั่วๆ ถึงสังเกตเห็นว่ามือขวาของหญิงชราหายไป

หัวใจนางเต้นโครมคราม ที่แท้หญิงชราผู้นี้ก็คือปีศาจที่ถูกนางพันกรงเล็บขาดในป่าไผ่ ก่อนหน้านี้อย่างไรรูปลักษณะของหญิงงามอย่างสุหยินอันกว้าง สุดท้ายกลับกลายเป็นเช่นนี้ไปเสียแล้ว

นี่คงเป็นโฉมหน้าที่แท้จริงของนางสินะ เถิงอวี่้อลู่บลำกระบี่หยกมรกตในกระบอกแขนเสื้ออย่างหวาดหวั่น ลิ่นเจิงโย่วตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบถึงเพียงนี้ ไม่รู้ว่าจะยังปราบปีศาจตนนี้ได้หรือไม่

ลิ่นเจิงโย่วก้มศีรษะไอโซลก ผ่านไปพักใหญ่ก็ยังลุกขึ้นมาไม่ไหว มีหน้าซ้ำชุดคลุมยาวปักดินทองยังเปรอะเปื้อนคราบโลหิต เห็นได้ชัดว่าบาดเจ็บไม่เบาเลย

เหล่าองค์กรที่มีหรือจะเคยเห็นนายน้อยของตนตกอยู่ในสถานการณ์คับขันเช่นนี้ พวกเขาชักดาบออกจากฝักพร้อมตะโกนเรียก "ซือจื่อ!"

ลิ่นเจิงโย่วเซ็ดคราบเลือดตรงมุมปาก "เจ้าพวกโง่ ยังไม่รีบไปอีก!"

ปลายนิ้วเขาผุดประกายแสงสีเงินสว่างวาว พอโบกสะบัดมือก็มียันต์พุ่งออกไปเร็วจี๋ แล้วร่วงลงบนพื้นดินก่อนกลายเป็นเปลวเพลิงลุกกลามเป็นแนวยาว

ทันใดนั้นเองเสียงเสียดสีดังสวบสากก็ลอยขึ้นมาจากใต้ดิน ปีศาจเผ่ายังไม่ทันลืมตา มุมปากกลับปรากฏรอยยิ้มจางๆ จนเกือบมองไม่เห็น

เหล่าองค์กรหยุดชะงักเฝ้าท่ากะทันหัน มิน่าเล่าซือจื่อถึงได้โมโหเกรี้ยวกราดถึงเพียงนี้ ดูจากรูปการณ์แล้วปีศาจเผ่าคงอยากให้นักฆ่าค่ายกลแทบแย่ ดังนั้นพวกเขาจึงไม่กล้าวุ่นวามอีก รีบหันหน้ากลับไปคุ้มกันทุกคน

"รีบออกไปจากที่นี่เร็วเข้า!"

เถิงอวี่้อี้อีประคองพ่านป่าไว้ รีบชิงนำหน้าเดินหนีออกไปข้างนอก

เมื่อก่อนตอนอยู่ที่เมืองหยางโจวนางเคยเห็นผู้สูงส่งของลัทธิเต๋าตั้งแท่นประกอบพิธีกรรม พอมีความรู้ผ่านหูผ่านตามาบ้าง จึงรู้ว่าคนนอกไม่อาจเข้าใกล้ตามอำเภอใจได้

กระบี่สั้นทำจากหยกมรกตเล่มนี้เป็นของที่ได้มาโดยไม่คาดคิด นางยังไม่ทันตรวจสอบที่มาที่ไปของกระบี่ให้กระจ่าง ต่อให้ตอนอยู่ในป่าไร้โชคดีใช้ฟันกรงเล็บปีศาจตนนั้นจนขาดได้ นั่นก็เป็นเพราะฉวยโอกาสตอนมันไม่ทันระวังตัวต่างหาก เวลานี้ปีศาจเผ่าระแวงระแวงเต็มที ผลิผลลามก้าวออกไปก็เท่ากับบรณาที่ตาย

องครักษ์คอยเปิดทางอยู่ข้างหน้า ชั่วขณะที่ทุกคนกำลังก้าวลงบันได จู่ๆ ก็มีเสียงสั่นสะเทือนดังมาจากใต้ดินเป็นระยะ ตอนแรกไม่น่ากลัวสักเท่าไร ทว่าเสียงนั้นดังชัดเจนมากขึ้นเรื่อยๆ รวากับมีบางสิ่งมุ่งหน้ามาจากทุกทิศทุกทาง เสียงฝีเท้าดังถี่รัวตามมาด้วยวิญญาณร้ายโผล่มานับไม่ถ้วน

ชั่วพริบตาเดียวศาลาลั่นสยาก็มีสภาพเลวร้ายดังซุนนรก

ผู้คนตื่นตกใจกันถ้วนหน้า ขาสองข้างติดแน่นอยู่บนขั้นบันได ไม่มีใครกล้าก้าวไปต่อ ทว่าก็ไม่มีใครยอมถอยกลับไปทีระเบียงทางเดินเช่นกัน

องครักษ์แต่ละคนแข็งแรงปราดเปรียวดุเสื้อดาว แต่อย่างไรก็ไม่เคยเผชิญหน้ากับสิ่งชั่วร้ายเช่นนี้มาก่อน พวกเขากุมอาวุธในมือไว้โดยไม่รู้จะต่อกรกับวิญญาณร้ายจากปรโลกเหล่านี้เช่นไร

โชคดีที่ลิ้นเชิงไยวฝังแผ่นยันต์ล้อมรอบไว้ล่วงหน้า เหล่าวิญญาณเพิงโผล่ออกมาก็โดนเผาไหม้เป็นกองขี้เถ้า

เพียงแต่ว่าวิญญาณมีจำนวนมากจนน่าตกใจ เรียกได้ว่าเสมือนเป็นเส้นทางคู่ขนานของอีกภพหนึ่ง ถึงแม้ลิ้นเชิงไยวจะลงมือรวดเร็วปานดาวตก ก็ยังมีปลาหลูดรอดตาข่ายไปไม่น้อย

เมื่อใดที่เหล่าวิญญาณผ่องล้อมออกมาได้รูปร่างหน้าตาจะเปลี่ยนแปลงไปโดยพลัน มิใช่ทำลายร่างให้เหมือนปีศาจน่าเกลียดน่ากลัว ก็ขยายร่างใหญ่พรวดพราดกว่าเดิมหลายเท่า

หนึ่งในบรรดาวิญญาณร้ายที่กลายร่างมีปีศาจไร้หัวร่างสีดำสนิทคนหนึ่ง อยู่ใกล้ระเบียบทางเดินมากที่สุด มันสัมผัสได้ว่ามีคนอยู่ด้านหลังจึงขยับร่างหมุนมาอีกทาง ก้าวเท้าโอนเอนไปมาแล้ววิ่งห้อมมาทางพวกเธออย่างบ้าคลั่ง

เจ้าปีศาจตนนี้แม้จะไร้หัว แต่รูปร่างของมันสูงใหญ่ ทุกย่างก้าวที่วิ่งตรงมาทำให้เสียงพื้นดินสั่นสะเทือนเลื่อนลั่นไปถึงแก้วหู

ไม่เคยมีผู้ใดพบเห็นภาพเช่นนี้มาก่อน ผู้ดูแลหญิงสกุลต่ง กอดเสาะระเบียบกริดร้องไหยหวนด้วยความหวาดกลัวไม่หยุด

ถึงอวี้อี๋หนีบกระบี่หยกมกรตออกมา รีบปกป้องต่อสู้ฮินเอาไว้ข้างหลัง เหล่าองค์กรชั่วดาบเตรียมฟาดฟัน แต่เจ้าปีศาจตนนั้นยังไม่ทันเข้าใกล้ ก็ถูกโซ่เส้นหนึ่งที่ลั่นเจียวเหวี่ยงออกมามัดร่างไว้ก่อน

ปีศาจร่างยักษ์ล้มลงกับพื้นเสียงดังโครม จากนั้นถูกโซ่กระซกกลับเข้าเขตค่ายกล มันกวัดแกว่งสองแขนหมายความว่าตัวลั่นเจียว ทว่ายังไม่ทันแตะต้องกระทั่งชายเสื้อคลุมลั่นเจียวก็กระซบโซ่เหล็กในมือแน่นเข้าด้วย สีน้ขาวความรู้สึก เจ้าปีศาจแหลกสลายกลายเป็นผุยผงสีดำสนิทกองอยู่ตรงปลายเท้าเขาราวกับเป็นเพียงภาพลวงตากระนั้น

ทุกคนเริ่มสงบสติอารมณ์ลงได้ ลั่นเจียวเจียดเวลาเงยหน้าขึ้นมองแววตาคมกริบดุจันกวาดมองไปทั่วก่อนจะหยุดลงบนร่างถึงอวี้อี๋

ถึงอวี้อี๋รับหนักกลับไปดูแลเกี่ยวของญาติผู้พี่ รู้สึกว่าเหตุการณ์เมื่อครู่ผิดปกติอย่างมาก หากนางมองไม่ผิดพวกปีศาจไม่สนใจไยดีพวกลั่นเจียวสามคนที่อยู่ในค่ายกลสักนิด กลับหันมาสนใจพวกนางทางนี้มากกว่า

สายตาลิ้นเชิงโยกแก่งความหมายลึกซึ้งเหมือนครุ่นคิดว่างซุกซ่อนอะไรแปลกๆ เอาไว้

อาจเป็นเพราะลินเชิงโยวได้รับบาดเจ็บใบหน้าจึงชี้ตขาวกว่าปกติเล็กน้อย ทว่าดวงตาดอกท้อ* คูนั่นทอประกายเย็นเยียบข่มขวัญ ชับแน่นให้เส้นผมสีดำดั่งน้ำหมึกเล็ดดูโดดเด่น สายตาฉายแววพิณิจิเคราะห์และฉงนสงสัยจางๆ มองสำรวจนางศิระชะจรดเท้าชั่วคราวก็หันหน้ากลับไป เผอิญปีศาจตนหนึ่งกระโจนเข้ามาตรงหน้าเขาจึงพินิจร่างมันขาดเป็นสองส่วน

ตอนนี้อะไรก็เข้าใจสถานการณ์แล้ว ปีศาจเหล่านี้แม้จะดูร้ายน่ากลัวกลับเข้าใกล้คุณชายน้อยของพวกเขาไม่ได้เลย ส่วนปีศาจอีกกลุ่มที่คิดจะหลบหนีออกไป ก็โดนลากไปกักขังเอาไว้ในค่ายกล ซื่อจื่อได้รับบาดเจ็บภายในไม่อาจตะโกนเตือนพวกตนเต็มเสียงได้ ทว่าก็เปิดเส้นทางหลบหนีให้พวกเขาตั้งแต่แรกแล้ว

"รีบไป"

ฉวยโอกาสขณะปีศาจเผ่าผู้นั้นยังมีทันขยับเขยื้อน คุ่มกันพาทุกคนลงบันไดหนีไป จะต้องพาคนเจ็บออกไปเสียก่อน ค่อยไปตามคนมาช่วยเหลือ เถิงอู้อี้อีร์ร้อนพยุ้งตู้ฮูหยินวังนี้ ระหว่างนั้นยังลอบสังเกตสถานการณ์ในลานกว้างไปด้วย

พวกปีศาจต่างโอบล้อมรอบโอบหมอกเบาบางคล้ายผ้าเนื้อโปร่งสีดำขอเพียงพวกมันตนใดโผล่ขึ้นมาเหนือพื้นดิน หมอกสีดำก็จะหลุดลอยจากว่างไปรวมกันเป็นกลุ่มก้อนทันที ก่อนจะม้วนตัวลอยขึ้นสูงแล้วไหลเข้าไปในโพรงจมูกและรูหูของปีศาจเผ่า

ปีศาจเผ่านั่งสงบนิ่งอยู่กลางค่ายกล ทุกครั้งที่สูดหมอกสีดำเข้าไป

* ดวงตาดอกท้อ เป็นคำเรียกลักษณะดวงตาเจ้าเสน่ห์ซึ่งงามได้รูปเหมือนกลีบดอกท้อ ตาโตเรียวยาว หางตาโค้งอ่อน แพนหางยาว ในทางนรีลักษณ์กล่าวว่า เป็นลักษณะดวงตาของคนเจ้าชู้

ใบหน้าก็จะสว่างจ้าขึ้นมาหนึ่งส่วน

หารอกจนปีศาจตนนี้สุดเข้าไปมากพอแล้ว ไม่รู้ว่าจะเกิดเหตุพลิกผัน
เช่นไรอีก เถิงอวี่อี้กำลังคาดเดาอยู่ในใจ

ตัวฮุยินที่อยู่ข้างกายวิ่งหนีอย่างแตกตื่นลนลาน ไม่ทันระวังสะดุด
ชายกระบี่ปรองตนเองเข้า "อวี่เอ้อร์"

"ท่านป้า" เถิงอวี่อี้รีบประคองตัวฮุยินลุกขึ้นมา นางเงยหน้ามอง
โดยไม่ตั้งใจ ก็เห็นหญิงชราผู้นั้นลื้มตาตั้งแต่เมื่อใดมิทราบได้ นัยน์ตา
อาบย้อมด้วยสีน้ำเงินเข้มมืดสลัว จ้องนางเขม็งด้วยแวตาทมิฬทั้ง

เถิงอวี่อี้หรีตาลงครุ่นคิด ในลานกว้างมีคนตั้งมากมายเช่นนี้
ปีศาจเผ่าไม่เหลียวมองผู้ใด กลับเอาแต่จ้องมองนาง แปลว่าจะต้อง
จับตาดูความเคลื่อนไหวของนางอยู่ตลอด

ปีศาจเผ่าต้องการจะแก้แค้นกระบี่นั้น หรือว่ามีความคิดอื่นซ่อนอยู่
หากปีศาจตนนี้หนีออกมาได้เกรงว่าคงมาคิดบัญชีกับนางเป็นคนแรก

เจวี่ยเซ็งกับซีจื่อเฟิงจะอายุครบเก้าขวบ จิตใจยังอ่อนเยาว์ไร้เดียงสา
อยู่มาก พอเห็นปีศาจโผล่ออกมาไม่ขาดสาย ก็ยิ่งรู้สึกอึดอัดระวนระวาย

สาเหตุที่ศิษย์พี่วางค่ายกลอยู่จ้ง ก็เพราะว่ามีคนเจ็บห้าคนสลบไสล
ไม่ได้สติ ค่ายกลนี้ทั้งสามารกกักขังปีศาจเผ่าไว้ได้ แล้วยังช่วงชิงจิตวิญญาณ
ของคนเจ็บทั้งห้าคนกลับมาได้ด้วย

แต่ในเมื่อปีศาจตนนี้ไม่สามารถเรียกวิญญาณร้ายหรือปีศาจตนอื่น
มาได้ทั้งที่นางอยู่ใต้ตาข่ายทองคำวนหลัว ก็หมายความว่าปีศาจตนนี้
จะกลายเป็นมารแล้ว

ค่ายกลอยู่จ้งไม่อาจกำราบนางได้ ไม่ช้าก็เร็วคงทำลายค่ายกลแล้ว

หนีออกไปสำเร็จ

ตอนนี้ศิษย์ที่จะต้องเสียใจแน่ที่ไม่ตรวจดูสภาพคนเจ็บอย่างละเอียด คำตอบที่ว่า 'หมดสติหาคณ' เห็นได้ชัดว่ามีข้อผิดพลาด นับตั้งแต่ตอนศิษย์ที่ตัดสินใจวางค่ายกลอยู่จ้ง ก็ถูกกำหนดแล้วว่าจะตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบ

ศิษย์ที่ศิษย์น้องทั้งสามคนโดนต้มจนเปื่อย เรื่องมาถึงขั้นนี้แล้ว คงไม่ต้องไปสืบสาวจากที่ใดว่าใครโกหก หากไม่เร่งคลี่คลายสถานการณ์ โดยด่วน ผู้ใดก็อย่าคิดหนีรอดไปได้เลย

ภายในค่ายกลมีกลิ่นเหม็นเน่าลอยตลบอบอวล เสียงกรีดร้องโหยหวน ของปีศาจร้ายดังอื้ออึงข้างหู ทั้งหมดนี้หาใช่ภาพลวงตา แต่เป็นปีศาจร้าย ภายในรัศมีรอยหลี่* หลังไหลมาที่นี่ แค่โดนสิ่งชั่วร้ายเหล่านี้โจมตี ถึงไม่ตาย ก็ต้องถูกกัดเข้าเนื้อลึกคำ

เด็กทั้งสองจิตใจกำลังวุ่นวายสับสน จู่ๆ ได้ยินเสียงอะไรบางอย่าง ลอยมากลางอากาศ เดิมทีพวกปีศาจหมายจะกัดแขนอวบๆ ของเจวียเซ็ง อยู่แล้ว กลับโดนกำแพงล่องหนดีดกระเด็นไปไกลลิบอย่างไม่คาดคิด

เจวียเซ็งกับซีจื้อรีบร้อนล้มตาคืน ก็เห็นลั่นเจิงโยนน้ำไม้สยบมาร ของตนเองปักลงไปตรงกลางระหว่างตำแหน่งคู่กับหลี่

ด้วยเหตุนี้ตำแหน่งไกว่กว่ากับฟู่กว่า** จึงเชื่อมต่อกันเป็นเส้นเดียว กลายเป็น 'บ่วงสลายปราณพิฆาต'

"ศิษย์พี่" เด็กทั้งสองรู้สึกได้ว่าจิตใจพลันหนักอึ้ง ไม่สยบมารเป็น ของวิเศษคุ้มกาย ศิษย์พี่เสียสละให้พวกเขาแล้ว มิเท่ากับว่าไว้เกราะปกป้อง

* หลี่ (ลิ) เป็นหน่วยวัดระยะทางของจีน เทียบระยะทางประมาณ 500 เมตร

** กว้า หมายถึงเส้นขีดในลักษณะต่างๆ ซึ่งใช้แทนสัญลักษณ์การทำนาย 'ไกว่กว่ากับฟู่กว่า' เป็นลักษณะกว่า สองแบบจากกว่าทั้งหมดหกสิบสี่ลักษณะ (ลิ่วสี่ชื่อกว่า) ซึ่งมักถูกนำมาใช้ในการพยากรณ์ กว้าหกสิบสี่ลักษณะ เกิดจากการนำกว่าแปดลักษณะ (ปากว่า) ที่ประกอบขึ้นจากเส้นขีดขึ้น (หยิน) หรือหยางเรียงกันสามเส้นทั้งหมด แปดแบบมาเรียงต่อกันบนล่างให้กลายเป็นกว่าหกเส้นทั้งหมดหกสิบสี่แบบ

ตนเองหรือหรือ

"ท้องฟ้าเหนือลานกว้างมีตาข่ายทองคำผ่นแล้ว พวกปีศาจอยากจะหนี ก็คงหนีออกไปไม่ได้ 'บ่วงสลายปรารถนพิฆาต' สามารถปกป้องได้สักหนึ่งกัณฐูป ตราบไคที่พวกเจ้าไม่ทะเลาะกันเอง ปีศาจเผ่าตนนั้นทั้งไม่กล้าเข้าใกล้และ ออกไปจากค่ายกลไม่ได้ หอเยวี่เต็งเก็บกระบี่นิลเก้าสวรรค์ไว้ ข้าไปไม่นาน ก็กลับมา"

หอเยวี่เต็งเก็บกระบี่นิลเก้าสวรรค์ไว้?

เจวี่ยเซิงกับชีจื่อต๊ะลิ่งจัน หลายปีมานี้พวกเขาก็อยู่ข้างกายท่านอาจารย์ ตลอดไม่เคยได้ยินชื่อกระบี่มาก่อน แต่ศิษย์ที่คำพูดคำจาเคร่งขรึมจริงจัง ไม่เหมือนปั้นแต่งเรื่องโกหกเลย

ปีศาจเผ่ากำลังอยู่กับการดูตูดปรารถนพิฆาตในค่ายกล กลับส่งเสียง แค้นหัวเราะอย่างไม่คาดคิด "ลิ่นเจิงโยว เจ้าอยากจะหนีก็หนีไปสิ โยต้อง ลำบากแต่งเรื่องโกหกมาหลอกศิษย์น้องตัวน้อยๆ ของเจ้าด้วย รีบร้อนหนี เช่นนี้ หรือว่าเจ้าก็รู้จักกลัวบ้างแล้ว"

ลิ่นเจิงโยวแหวกเปิดทางออกช่องหนึ่งแล้วกระโจนออกไปนอกค่ายกล ท่ามกลางเสียงกรีดร้องโหยหวน "ช่างเถอะ ข้าสู้เจ้าไม่ได้ จะไปหาอะไรมาช่วย สักหน่อยไม่ได้เชียวหรือ"

ปีศาจเผ่าถ่มน้ำลาย "ไม่ต้องมาเสแสร้ง! หอเยวี่เต็งอยู่ติดกับ หอจื่ออวีน ถ้าจะไปเอากระบี่นิลเก้าสวรรค์บ้างอะไรนั้นจริง ส่งปาวไฟร่ ข้างกายไปก็พอแล้ว จำเป็นต้องไปเองด้วยรี"

ลิ่นเจิงโยวเอ่ยว่า "นี่เจ้าคงไม่รู้อะไร กระบี่เล่มนั้นถูกเก็บจนฝุ่นจับ เป็นสิบปีไม่เคยมีใครหยิบมาใช้งาน ต่อให้บอกปาวไฟร่ว่าเก็บซ่อนไว้ที่ใด พวกเขาก็ไม่รู้ว่าจะเอามาอย่างไร กระบี่นิลเก้าสวรรค์เป็นสมบัติล้ำค่าของ

ลัทธิเต๋า จะเกิดเรื่องไม่คาดฝันไม่ได้เป็นอันขาด จึงต้องให้ข้าไปหยิบมาด้วยตนเองแล้ว ใช้เจ้าเป็นที่ลัทธิคมกระบี่พอดี"

ปีศาจเผมาเคยครอบครองรูปลักษณะของสุนัขอันกัวย่อมเก็บเกี่ยวความทรงจำของเจ้าของร่างเดิมมาด้วย "ได้ยินผู้คนเล่าลือกันประจำว่าเจิ้งอ๋องชื่อจื่อฮันฮั้วตั้งแต่นั้นมาไม่เคยเห็นระเบียบกฎเกณฑ์ใดๆ อยู่ในสายตา หากเจ้ารู้ว่าหอเวียงเตงเก็บกระบี่ล้ำค่า จะปล่อยให้มันถูกเก็บอยู่บนชั้นวางเฉยๆ ได้อย่างไร บอกว่ากระบี่ไหนะ 'เก็บจนฝุ่นจับเป็นสิบปี' เฮอะก็แค่อยากหาข้ออ้างแอบหนีไปเท่านั้น"

ในใจเจียเจิ้งกับชี่จื่อเต็มไปด้วยความสงสัย คำพูดของปีศาจเผมาฟังดูมีเหตุผลอย่างไม่น่าเชื่อ

ตลอดสองสามปีที่พวกเขาอยู่ในอาวามเคยได้ยินเรื่องวีรกรรมในวัยเยาว์ของศิษย์พี่ฟ้าไม่นานย ศิษย์พี่ฟ้าไม่กลัวดินไม่เกรง มักก่อเรื่องยั่วโมโหคู่สามีภรรยาเจิ้งอ๋องเป็นประจำ ในบรรดาบุตรหลานขุนนางผู้ใหญ่และชนชั้นสูงทั่วเมืองฉางอัน ก็มีศิษย์พี่นี้แหละถูกลงโทษบ่อยที่สุดแล้ว

เมื่อดูจากนิสัยดื้อรั้นถึงขีดสุดของศิษย์พี่ หากรู้ว่าสมบัติล้ำค่าของลัทธิเต๋าเก็บรักษาไว้ที่หอเวียงเตงคงหาวิธีไปหยิบมาดูละเล่นนานแล้ว

ลินเจิงโยวกล่าวด้วยสีหน้าเป็นงานเป็นการ "ของวิเศษลัทธิเต๋าจะเบิกเนตร ก็ต้องอาศัยโอกาสและโชคชะตา กระบี่นิลเก้าสวรรค์ไม่เหมือนของวิเศษชิ้นอื่น ต้องใช้เลือดเนื้อของสิ่งชั่วร้ายมาเป็นตัวประสาน ถึงแม้ข้าจะอยากรู้อยากเห็นเรื่องกระบี่เล่มนี้เพียงใด ก็ไม่กล้าบุ่มบ่ามเปิดผนึกส่งเดช คืบหน้ามาเจอสิ่งชั่วร้ายอย่างเจ้าพอดีตรงกับที่ใจข้าต้องการ ใช้เลือดจากการบำเพ็ญเพียรมานานปีของเจ้ามาหล่อเลี้ยงกระบี่ ก็ไม่เสียแรงที่กระบี่เล่มนั้นรออยู่ที่หอเวียงเตงมาเป็นสิบปีแล้ว"

ปีศาจเผ่ามีสีหน้าเย้ยหยันเต็มเปี่ยม "เหลวไหลสิ้นดี! หากมี กระป๋องแก๊สสวรรค์ที่ว่ำนั้นจริง เหตุใดถึงไม่เก็บไว้บูชาในอารามซึ่งอวีน มาเก็บอยู่ในหอเยวียเติงที่ไม่เกี่ยวข้องกับลัทธิเต๋าได้อย่างไร"

รอยยิ้มบนใบหน้าลั่นเจิงโย่วจางหายไปอย่างช้าๆ นางนึกว่าเปิดโปง คำโกหกของลั่นเจิงโย่วได้แล้วจึงส่งเสียงหัวเราะอย่างล่ำพอง

เจวียเติงกับชีจื่อมองลั่นเจิงโย่วอย่างวิตกกังวล น้ำเสียงศิษย์ที่ เริ่มแหบแห้ง ฝืนทำกัเบาหวิวเหมือนคนไม่มีแรง ถึงมองผิวเผินยังทรงตัวได้ โดยไม่สะทกสะท้าน ก็เป็นเพราะกำลังฝืนทนอยู่นั่น

แต่ว่าศิษย์ที่วางแผนรอบคอบรัดกุมมาตลอด จะปล่อยให้ปีศาจเผ่า มองเห็นพิรุณรวดเร็วปานนี้ได้อย่างไร

พวกเขาหลบสังเกตปีศาจเผ่า เดิมทีนางมีรูปลักษณะแก่ชราราวไม่ใกล้ฝั่ง เพียงช่วงเวลาสั้นๆ กลับมีเค้าลางว่าจะกลับมาเป็นหนุ่มเป็นสาวอีกครั้ง ผสมสีขาวที่แต่เดิมบางหรือหมดแหร้มเริ่มออกจนปกคลุมศีรษะ ใบหน้าผอมแห้ง แก้มตอบก็ค่อยๆ อวบอิมและมีน้ำมีนวลที่ละนิด ถ้าหากฟังแค่เสียงหัวเราะ ไล่กังวานของนางคงเข้าใจผิดนึกว่าเด็กสาวแกรุ่นอายุสิบหกปี

พอเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้าเห็นม่านเมฆฝนดำครึ้มแผ่ปกคลุม ดวงดาว คล้ายโดนอาบย้อมด้วยความมืดมิด ปรากฏการณ์บนฟ้าแปลกประหลาด โดยแท้ หากมิใช่เพราะจะเกิดภัยพิบัติครั้งใหญ่ ก็จะมีมารร้ายถือกำเนิด

หยาดเหงื่อท่าเม็ดถั่วไหลย้อยลงจากหน้าผากของเด็กชายทั้งสอง รอให้ปีศาจเผ่าตนนั้นดูปราณพิฆาตมากพอ เกรงว่าทุกคนคงเอาชีวิต ไม่รอดแน่

ประเดี๋ยวนะ เหตุใดผีเท้าของศิษย์พี่ถึงแปลกพิกล ก้าวไปทางตะวันออก สาม แล้วถอยกลับไปทางตะวันตก เอ่ยปากบอกว่าจะไปแล้ว กลับยังรื้อรออยู่

หน้าค่ายกล...

สมองอันชาญฉลาดของเจี๋ยเซิงกับซี้จื้อเกิดล้าแสงสีขาววาวผ่าน
นี่ศิษย์พี่จะ...

พวกเขาทั้งกังวลทั้งตื่นเต้น ได้แต่นั่งนิ่งไม่กล้าขยับเขยื้อน จดจ้องฝีเท้า
ของลินเจิงไยวไม่ว่างตา

ลินเจิงไยวเดินโซเซไปสองสามก้าวพลางลอบมองกลับไปอย่างแนบเนียน
เห็นเจี๋ยเซิงกับซี้จื้อพยักหน้ารับน้อยๆ เขาก็ผินทรวงตัวให้มันคง รวบรวม
ลมปราณแล้วกระโดดถอยไปข้างหลัง ก่อนจะหยุดอยู่บนชายคาเรือนที่ปัก

เขาเหยียบอยู่บนแผ่นกลมปลายกระบี่ของชายคา คล้ายมีพร้อมยกมือ
ไพล่หลังเดินไปข้างหน้า

"เสียแรงที่เจ้าบำเพ็ญเพียรมาชั่วร้อยปี มัวแต่ไปลงแรงกับรูปลักษณ์
สินะ ไม่รู้จักฝึกสมองบ้างเลยหรือ หอเยวี่เต็งเป็นสถานที่จัดงานเลี้ยง
พระราชทานให้กับเหล่าบัณฑิตจีนชื่อ ทุกปีเมื่อถึงช่วงประกาศรายชื่อ
ผู้สอบผ่านไอลพลังอันยิ่งใหญ่ของลัทธิขงจื้อ* จะทำให้ฝนฟ้าและแผ่นดิน
สะอาดสดใส

แม้กระบี่เล่มนี้จะเป็นสมบัติของลัทธิเต๋า แต่มีความดุร้ายกระหายเลือด
โดยกำเนิด หากใช้วิธีการทั่วไปของลัทธิเต๋ามาควบคุมมันจะได้ผลลัพธ์
ตรงกันข้าม ในทางกลับกันคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ที่สืบทอดมาโดยปราชญ์บัณฑิต
ลัทธิขงจื้ออาจช่วยชำระล้างกลิ่นอายดุร้ายได้ ท่านอาจารย์ของข้าก็เลยนำ
กระบี่นี้ลงเฝ้าสวรรค์มาเก็บไว้ที่หอเยวี่เต็ง เพราะว่าที่นั่นเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์
ของลัทธิขงจื้อนะสิ"

เขาพูดจามีเหตุผลหนักแน่น ดวงตาเรียวเล็กของปีศาจเฒ่า

* ขงจื้อหรือขงจื้อ (551-479 ปีก่อนคริสตกาล) เป็นนักปราชญ์ชาวแคว้นหลู่ในสมัยชุนชิวผู้สร้างลัทธิขงจื้อ
ที่เหล่าบัณฑิตเคารพนับถือ ปรัชญาของขงจื้อเน้นที่จารีตประเพณี ดนตรี และคุณธรรมตามในอดี

ฉายาประกายเรื่องรองวูบหนึ่ง ในที่สุดนางก็เริ่มนั่งไม่ติดที่แล้ว

ค่าคีนี่เป็นวันที่นางจะสำเร็จเป็นมาร ขอฟี้อย่างเวลาไปถึงยามจื่อได้เงื่อนไขทุกอย่างก็สูงงอมครบแล้ว ผู้ใดจะรู้ว่าเจ้าเด็กบ้าลั่นเชิงโย่วจู่ๆ จะมาปรากฏตัว ทำลายแผนการใหญ่ของนางครึ่งแล้วครึ่งเล่า

นางใกล้เป็นมารเต็มที่แล้ว เลือดเนื้อมนร่างเรียกได้ว่าเป็นอาหารเลิศรสเลิศค่า หากคิดเรียกฝูงปีศาจมาต่อกรลั่นเชิงโย่วจำเป็นต้องใช้ตนเองเป็นเหยื่อล่อ ดังนั้นทั้งที่รู้แก็ใจดีว่าร่างเดิมจะต้องได้รับบาดเจ็บ ก็ยังตัดนิ้วออกข้างหนึ่งอย่างเด็ดเดี่ยว

นับตั้งแต่ตอนที่นางปักนิ้วที่ขาดลงในดิน ก็ดึงดูดปีศาจร้ายที่โหดเหี้ยมจนน้ำลายหกมาฝูงใหญ่

ปีศาจเผ่าทางหนึ่งหลอกล่อให้เหล่าวิญญาณร้ายเหินยวร้างลั่นเชิงโย่วเอาไว้ อีกทางหนึ่งก็ใช้ประโยชน์จากลั่นเชิงโย่วควบคุมวิญญาณ ระหว่างที่ทั้งสองฝ่ายต่อสู้กันอย่างดุเดือดจนไม่อาจปลื้มตัวนางก็จะนั่งเฉยๆ เก็บกำไรอย่างเผ่าประมง* ดูดปรานพิฆาตของปีศาจร้ายพวกนั้นให้สาแก่ใจ

ยิ่งนางดูดปรานพิฆาตมากเท่าใด พลังก็เพิ่มพูนเร็วมากเท่านั้น ไม่จำเป็นต้องรอให้ถึงยามจื่อ ปรานพิฆาตมากมายมหาศาลที่ปล้นชิงมาเหล่านี้ก็เพียงพอให้นางกลายเป็นมารได้ก่อนเวลาที่คาดหมายแล้ว

ตอนนี้ขาดปรานพิฆาตอีกไม่มาก จะออกจากค่ายกลไปในช่วงหน้าส่วหน้าขววนไม่ได้เด็ดขาด ทว่าลั่นเชิงโย่วเลห์เหลี่ยมแพรวพราว ดูไม่เหมือนคนลัทธิเต๋าสักนิด สมมติว่าเขาโกหกก็แล้วไปเถอะ แต่หากเป็นเรื่องจริงขึ้นมา รอให้เขานำกระบี่นิลเก้าสวรรค์กลับมาที่นี่ เผลอๆ อาจจะกอบกู้สถานการณ์กลับมาได้

* เก็บกำไรอย่างเผ่าประมง มีที่มาจากสำนวน 'เผ่าประมงได้กำไร' หมายถึงยามผู้อื่นทะเลาะกันจนเกิดความสูญเสียทั้งสองฝ่าย แล้วปล่อยให้สามเป็นฝ่ายได้ประโยชน์ไป

จะออกจากค่ายกลไปขัดขวางเขาดีหรือไม่ นางยังคงตัดสินใจไม่ได้ ภายใต้อสงจันทร์สการสีเงินยวง เด็กหนุ่มสวมชุดสีม่วงยืนอยู่บนกระเบื้อง มุงหลังคาเคลือบสีเขียวอมน้ำเงิน แขนเสื้อคลุมปลิวไสว ลมยามกระโจน ออกไปนอกเขตเรือน

เจวี่ยเซิงกับชีจื่อจับตาดูสีหน้าปีศาจเผ่าเจียบๆ เนื่องจากคาดเดา ท่าทีของนางไม่ถูก จึงไม่กล้าแม้แต่จะหายใจแรง

ไม่รู้ว่เวลาล่วงเลยไปนานเพียงใด ปีศาจเผ่าพลันแค้นหัวเราะออกมา "ข้าขอเตือน เจ้าอย่าเล่นลูกไม้สกปรกให้มากนัก ไม่ต้องคุยโวถึงกระบี่เส้าเครื่อง เล่มหนึ่ง ต่อให้เชิญท่านอาจารย์ของเจ้ามาก็ทำอันใดเข้าไม่ได้ พวกเรา มาเดิมพันกันดีกว่า 'บ่วงสลายปรารถนพิฆาต' ที่เจ้าสร้างไว้นั้นสุดท้าย จะขวางข้าได้สักกี่น้ำ ก่อนเจ้ากลับมาข้าจะกินศิษย์น้องเจ้าสองคนลงท้อง ไปหมดได้หรือไม่"

หนังสือระเจวี่ยเซิงกับชีจื่อกระตุกตัวๆ นอกจากปีศาจตนนี้จะไม่ยอม ตกหลุมพรางแล้ว ยังพลิกกลับมาใช้พวกตนไปบังคับข่มขู่ศิษย์พี่อีก

เสียงหัวเราะของลินเจียวดังลอยมาแต่ไกล "คนทางขวานั้นชื่อชีจื่อ ปกติชอบอาบน้ำ ร่างกายสะอาดสะอ้านสักหน่อย หากเจ้าไม่รังเกียจ ลองกินเขาดูก่อนสิ"

ปีศาจเผ่าตะลึงงัน

นักพรตน้อยทั้งสองคนยกมือปิดปากร้องไห้กระซิกๆ

ตอนนี้ทุกคนเร่งฝีเท้าวิ่งหนีมาถึงหน้าประตูเรือนแล้ว ผู้สูญหนีนายูมาก แล้วจึงวิ่งได้ช้าที่สุด เกิงอวี่จึงอยู่รั้งท้ายไปด้วย พอได้ยินคำพูดเหล่านั้นของ ลินเจียวเกิงอวี่ก็พันทันจนชวนเซ

ลินเจียวกำลังวางอุบายลงให้ลับสนชัดๆ หากมีกระบี่นิลเก้าสวรรค์

อยู่จริง มีหรือจะยื้อยุดกับปีศาจเผ่าตนนั้นมานานถึงเพียงนี้ น่าเสียดายที่ไม่ว่าลั่นเจิงไยวจะเอ่ยวาจาช่วยยื้อยุดเช่นไรปีศาจเผ่าก็ไม่ยอมออกจากค่ายกลเสียที่

นางหันหน้ากลับไปมองลานกว้าง เหล่าปีศาจถูกตาข่ายสีทองข้างบนกักขังไว้ พวกมันพุ่งชนค่ายกลอย่างสะเปะสะปะราวกับแมลงวันไร้หัว ส่วนต้นไม้ใบหญ้าที่ถูกลั่นเจิงไยวเผาทิ้งไปก็มีเฝ้าลางว่าจะฟื้นคืนชีพ เพียงสายลมไทยแผ่วพัดผ่านระลอกหนึ่ง กิ่งก้านใบแห้งเกรียมก็กลับมามีสีสดใสสะอาด

ปีศาจเผ่าหนึ่งสงบนิ่งอยู่กลางทะเลดอกไม้มหาภสึบานสะพรั่ง ร่างกายยังสูงใหญ่กว่าเดิมเล็กน้อยด้วย

ถึงอวี่อู้รู้สึกหวาดหวั่นพรั่นพรึง ไม่เคยเห็นเหตุการณ์แปลกพิลึกพิลั่นเช่นนี้มาก่อน หากยังไม่คิดแผนการรับมือให้ได้จะต้องเกิดหายนะครั้งใหญ่แน่นอน

นางนึกแผนการหนึ่งขึ้นมาได้จึงกระซิบบอกตู่ฮุนยินว่า "ท่านป้า รอสักครู่จะเจ้าคะ"

จากนั้นนางส่งเสียงตะโกนออกไปว่า "เจิงอ๋องชื่อจื่อ ข้ามีของวิเศษคุ้มครองขึ้นหนึ่งชื่อกระบี่หยกมรกต ก่อนหน้านี้นอนอยู่ในป่าไผ่ถูกปีศาจเผ่าลอบจู่โจม ข้าใช้กระบี่เล่มนี้ตัดกรงเล็บขาของปีศาจเผ่า หากชื่อจื่อไม่รังเกียจ ลองนำไปใช้ดู"

นางจงใจกล่าวประโยคนี้ให้ปีศาจเผ่าได้ยิน กระบี่เล่มนี้แปลกพิสดารยิ่ง ไม่แน่ว่าจะยอมให้ลั่นเจิงไยวเรียกใช้ ส่วนลั่นเจิงไยวก็นิ่งผยองถือดีไว้ว่าจะยอมให้ของวิเศษจากผู้อื่น แต่ขอเพียงเอ่ยถึงกรงเล็บขาที่ถูกตัดขาดไปจะต้องตั้งใจดำปีศาจเผ่าอย่างจ้องแน่น

เถิงอวี่อั้งฟังกล่าวจบไป ก็สัมผัสได้ถึงสายตาเย็นเยียบเปี่ยมแรงอาฆาต
 คู่หนึ่งจ้องมองมา นางคลี่ยิ้มบางๆ แล้วกล่าวต่อ "ถึงปีศาจตนนี้จะกำเริบ
 เลิບสาน แต่พอเจอกระบี่เล่มนี้เข้าไปก็หมดท่าแล้ว เนื้อหนังและทะเยเป็น
 โคลนตมเขียวละ ตัดจับเข้าทีหนึ่งก็ร่วงเป็นก้อน ตัดจับอีกทีก็ร่วงเป็นก้อน..."

นางแย้มรอยยิ้มหวานหยด จงใจพูดเนิบนาบเพื่อชักกว่าปกติหลายเท่า
 เพลิงโทสะในดวงตาปีศาจเผ่าลูกโซนออกมาประหนึ่งพร้อมเผาเสื้อผ้าเถิงอวี่อั้ง
 ให้เป็นธุว

เสียงกระทบกระบี่เบียดบนแนวกำแพงดั่งขึ้นท่ามกลางความมืดยามราตรี
 ลิ่นเจิงโยวมีไหวพริบปฏิภาณเป็นเลิศอย่างที่คิดไว้ เขาเอ่ยตอบด้วยน้ำเสียง
 สนอกสนใจทันที

"มีของดีเช่นนี้ด้วยหรือนี่ หากคุณหนูสะดวกใจ ส่งมาให้ข้าดูสักหน่อย
 ได้หรือไม่"

เถิงอวี่อั้งห่อฝักกระบี่ให้เรียบร้อยแล้วเขวี้ยงขึ้นไปบนคานหลังคา
 ลิ่นเจิงโยวเอามือช้อนรับไว้ได้ ที่แท้ก็เป็นกระบี่สั้นขนาดประมาณสามซุน
 สีเขียวสดเปล่งประกายแวววาวได้แสงจันทร์ กระบี่คมกริบบางเฉียบดูไปไม่
 ยามสัมผัสลึบไถ้รู้สึกเหมือนน้ำแข็งและเย็นเยียบดั่งเนื้อหยก

เขาเคยเห็นสมบัติล้ำค่าหายากมานับไม่ถ้วน แต่เพิ่งเคยเห็นกระบี่
 ทำจากหยกมรกตเป็นครั้งแรก รู้สึกประหลาดใจว่ามันประาะบางถึงเพียงนี้
 ไม่น่าเชื่อว่าข้ามผ่านกาลเวลามายาวนานโดยไม่บุบสลาย

ทว่าเขายังไม่ทันเพ่งพินิจให้ละเอียด รัศมีตัวกระบี่ก็ไม่สว่างเจิดจ้า
 ดังเดิมอีก คล้ายถูกปกคลุมด้วยหมอกสีเทาจางๆ และหม่นหมองไร้ประกายไป
 ที่ละนิด

เขาใช้แขนเสื้อคลุมบังสายตาปีศาจเผ่าเอาไว้อย่างแนบเนียน

น่าเสียดายจริง นี่เป็นถึงของวิเศษชิ้นหนึ่งที่รักดีต่อผู้เป็นนายเท่านั้น เมื่ออยู่ห่างจากผู้เป็นนายก็ไม่ต่างอะไรกับเครื่องประดับหยกมรกตทั่วไป นอกจากจะทำร้ายปีศาจเผ่าไม่ได้แล้ว ยังจะทำให้ตัวกระเป๋เสียหายโดยเปล่าประโยชน์ด้วย

เขามองเด็กสาวสวมหมวกม่านแพรยืนอยู่ในลานกว้าง เรือนร่างงามสะอาดสะอ้านสงบนิ่งกลางแสงสลัว ไม่เห็นแววความตระหนกกลนลาน เขาเคยพบหน้าถึงเข้าผู้เป็นแม่ทัพเลื่องชื่อพิทักษ์ชายแดนปกป้องบ้านเมืองมาหลายครั้ง กระเป๋ียกมรกตเป็นของชิ้นเลิศถึงเพียงนี้ คาดว่าถึงเข้าคงมอบให้บุตรสาวพกไว้ป้องกันตัว

แต่คุณหนูผู้นี้ทำทางไม่เหมือนคนรู้รยุทธ์ ต่อให้มอบกระเป๋าคืนให้อาศัยฝีมือของนาง ก็เลิกคิดที่จะเข้าใกล้ปีศาจเผ่านั้นไปได้เลย

เขาเปลี่ยนความคิดในชั่วพริบตา ยิ้มแย้มพลาถพยกหน้ารับ "เป็นกระเป๋ดี กระเป๋ดี หอเยี่ยเต็งอยู่ไกลเกินไป คุณหนูทำเช่นนั้นเหมือนส่งถ่านกลางหิมะ* ข้าเคยจับปีศาจมามากมาย แต่ไม่เคยกินเนื้อปีศาจมาก่อนรอบประเดี๋ย ข้าจะแลเนื้อมันเป็นชิ้นบางๆ เอามากินเป็นกับแกล้มสุราได้พอดี"

ระหว่างสนทนาก็ถือโอกาสชี้นิ้วเรียกกองครัวภัตตธรรมาประตุมาสองสามคน "พวกเจ้าไปเรือนข้างหน้าเอาน้ำจิ้มเปรี้ยวมาสักหน่อย แล้วก็หิ้วสุราขงเหลาสุณมาสักหลายกาด้วย"

การวางมาดเช่นนี้เหมือนคนจะจับปีศาจที่ได้กัน กลับเหมือนกำลังจะนั่งดื่มสุรากินอาหารในสวนของวังอ่องมากกว่า แม้องครักษ์จะรู้สึกไม่สบายใจเพียงใด ก็ไม่กล้าฝ่าฝืนคำสั่งนายน้อยของตน พวกเขาจึงมอง

* ส่งถ่านกลางหิมะ หมายถึงหยิบยื่นความช่วยเหลือให้ผู้ที่กำลังตกที่นั่งลำบากได้พ้นการฉิบ

ปีศาจเผ่าอย่างหวาดระแวงพลงค่อยๆ ขยับถอยหลัง สุดท้ายก็เก็บอาวุธคู่กายแล้วรีบร้อนไปเตรียมการตามคำสั่ง

ถึงอวี้อี้เอ่ยขอร้องว่า "ตอนที่จื่อลงมืออย่าลืมเก็บกรงเล็บซ้ายของมันไว้ให้ข้าด้วยนะเจ้าคะ"

ลื่นเชิงโย่วเซิดปลายคางขึ้นเล็กน้อย "เจ้าก็อยากเอามันไปแก้ลมสุราสิ"

ถึงอวี้อี้ส่ายหน้าปฏิเสธ "ก่อนหน้านี้ข้าได้กรงเล็บขวามันมาแล้ว
อยากจะรวบรวมให้ครบคู่ มันทั้งหนังหยาบเนื้อหนา คงเคี้ยวยากเย็นยิ่ง
ข้าตั้งใจจะนำไปดองในไหสักกระยะหนึ่ง รอให้เนื้อนุ่มหนังกรอบเสียก่อน
ค่อยเอามาจิ้มกินกับน้ำเชื่อมผิวส้ม"

พวกเขาสองคนขานรับกันเป็นลูกคู่ น้ำเสียงยามสนทนาเหมือนอยู่กัน
เพียงลำพัง ทำราวกับเห็นปีศาจเผ่าเป็นกับแก้ลมสุราจริงๆ

ตอนนี้ไม่ใช่แค่ปีศาจเผ่าตนันที่โกรธจัดจนควั่นอกหนู แม้กระทั่ง
ผู้สว่หนึ่กับองครักษ์ที่รั้งอยู่คุ้มกันก็ต่างตกตะลึงจนอ้าปากค้าง

7

ลินเจิงโยวเอ่ยต่อคำด้วยน้ำเสียงเกียจคร้าน "คุณหนูถึงพูดจา มีเหตุผล ปี่ศาจตนนี้ตัวไม่ใช่เล็กๆ กินมือเดียวคงไม่หมดเป็นแน่ เอากลับไป ค่อยๆ ดองน้ำส้มก็ดี วันนี้กินแซน พรุ่งนี้กินหัว หากกินผู้เดียวยังไม่พอใจ ก็ชวนมิตรสหายมากินด้วยกันก็ได้ไม่มีปัญหา"

ปี่ศาจเผ่าพังแล้วไฟโทสะในใจแผดเผาร้อนรุ่ม ขยับร่างลุกขึ้น คล้ายจะออกจากค่ายกล ทุกคนเห็นเต็มสองตา หัวใจก็เต้นโครมคราม เหมือนจะกระดอนมาถึงคอหอย ผู้ใดจะรู้ว่าปี่ศาจเผ่าแค่ขยับเขยื้อนครูหนึ่ง ก็สะกดกลิ่นโทสะไว้ได้

ถึงอวี้อี้อลอบปาดเหงื่ออยู่ตลอดเวลา พยายามล่อหลอกถึงเพียงนี้ แล้ว ไม่คาดคิดว่าปี่ศาจเผ่าก็ยังไม่ตกหลุมพราง เหลือเวลาอีกไม่มาก แล้ว หากรอต่อไปคนที่อยู่ในลานกว้างทั้งหมดคงไม่มีผู้ใดรอดไปได้แม้แต่ ผู้เดียว

ลื่นเชิงโยวกลับรักษาความหนักแน่นดูเขาไฟซาน* หมุนด้ามกระบี่เล่นอย่างเชื่องช้า "ขวยโอกาสที่ปีศาจเผ่าตนนี้ไม่กล้าขยับ ข้าจะทดสอบสักนิด ดูซิว่ากระบี่หยกมรกตยอดเยี่ยม หรือว่ากระบี่นิลเก้าสวรรค์ร้ายกาจกว่า"

เขาหัวเราะเย้ยหยัน ก่อนกางสองแขนออกเล็กน้อย โนมร่างไปข้างหน้า แล้วกระโดดลงจากคานหลังคาเรือน กวัดแกว่งกระบี่กลางอากาศ จากนั้นซี่ปลายคมกริบตรงไปยังกลางหน้าผากของปีศาจเผ่า

ปีศาจเผ่ารู้ซึ่งดีว่ากระบี่หยกมรกตร้ายกาจเพียงใด ผืนด้านรับเท่ากับตายสถานเดียว ฉะนั้นจึงแหงนหน้ามองฟ้าพร้อมเอนตัวไปข้างหลัง พยายามพุ่งทะยานขึ้นไปในอากาศ

ยามนี้ถือว่าเผชิญหน้ากับดาวพิฆาตสองดวงเข้าแล้ว เพิ่งจะทำลื่นเชิงโยวบาดเจ็บ ก็มีคุณหนูถึงโผล่มาอีกคน หากเปลี่ยนเป็นคุณหนูถึงจุโถมแทงเข้ามาคงจัดการง่ายกว่า ไม่ต้องรอให้อีกฝ่ายเข้าใกล้ตนเอง นางก็ฉีกกระซางอีกฝ่ายเป็นชิ้นๆ แต่ใกล้ได้เลย แต่กระบี่เล่มนั้นดันตอกอยู่ในมือลื่นเชิงโยว

"ชื่อจื่อใกล้จะถึงวัยเข้าพิธีสวมหมวก** แล้ว เหตุใดเหมือนเด็กหนุ่มไม่เคยเจอหญิงงาม บอกว่าอยากลิ้มรสเนื้อหนังข้าจนน้ำลายสอต่อหน้าธารกำนัล ไม่กลัวใครจะหัวเราะเยาะหรือ"

นางกล่าวด้วยรอยยิ้มหวานประจบ เจตนาเหาะเหินวนรอบค้ายกลลื่นเชิงโยวต้องการบีบให้นางออกจากค้ายกล แต่นางจะเป็นฝ่ายล่อเขาเข้ามาเอง

ลื่นเชิงโยวกลับหยุดชะงักการเคลื่อนไหวไปทันใด ส่งยิ้มเจ้าเล่ห์

* เขาไฟซาน เป็นหนึ่งในห้าขุนเขาสำคัญของจีน ตั้งอยู่ในมณฑลซานตง เป็นขุนเขาที่ยิ่งใหญ่และงดงาม ชาวจีนนิยมใช้เปรียบเปรยถึงบุคคลหรือสิ่งที่สูงส่ง หนักแน่นมั่นคง

** สวมหมวก คือพิธีแสดงความเป็นผู้ใหญ่ของชายที่อายุครบยี่สิบปีในสมัยโบราณ

พลางกระโดดกลับไปข้างหลัง

"ช่างเถอะ เจ้าคงทำร้ายผู้คนมามากเกินไปแล้วหน้าตาถึงได้ซีริ้วซีเหร่ปานนี้ มีคำพูดประโยคหนึ่งเคยได้ยินหรือไม่ 'รูปลักษณะดีชั่ว จิตใจหนุนนำ' ต่อให้เป็นในหมู่มนุษย์ หน้าตาอย่างเจ้าก็ซีริ้วซีเหร่มากจริงๆ ไม่ต้องพูดถึงเรื่องจะกินเนื้อเจ้าเลย ให้มองนานเสียหน่อยก็ยังรังเกียจจะแยะแล้ว"

ปีศาจเผ่าหน้าเปลี่ยนสีไปชัดเจน นางบำเพ็ญเพียรมานับร้อยๆ ปี จนแล้วจนรอดก็ยังไม่อาจบำเพ็ญเพียรให้มีรูปโฉมงดงามได้ หากมิใช่เพราะหลายเดือนก่อนเริ่มเข้ายึดครองร่างหญิงงาม ทุกวันนี้ก็คงยังมีใบหน้าเหี่ยวเฉา น่าเกลียด

นางจกฉวยร่างสตรีมาสืบกว่าคนแล้วแต่ก็ไม่ตรงกับที่ใจปรารถนาสักคนเดียว กระทั่งมาพบฮุนอินกัวกงเข้าถึงได้รู้ว่าโฉมงามเลิศล้ำเป็นเช่นไร

นางเป็นยอดหญิงงามมาสองสามเดือน เกือบลืมนั่นใบหน้าแท้จริงของตนเองไปแล้ว วาจาที่ขอลิ้นเจียวเป็นดังใบมีดคมกริบแทงทะลุหัวใจนางอย่างรวดเร็ว

แวตตานางโหดเหี้ยมดุจลูกธนูอาบยาพิษ ริมฝีปากเริ่มกระตุก "รันทาที่ตาย!"

ลิ้นเจียวรีบราดน้ำมันบนกองไฟ "คุณหนูเถิด เจ้าจะกินมันจริงหรือไม่กลัวว่าไอพิษของมันจะทำลายรูปโฉม?"

"นั่นสินะ" เถิงอวี้เปลี่ยนความคิด "ไม่อย่างนั้นก็เอาไปเลี้ยงวัวเลี้ยงม้าเถอะ"

ปีศาจเผ่าดวงตาแดงกำ ระวังอารมณ์ไม่อยู่อีกต่อไป สองขา

* รูปลักษณะดีชั่ว จิตใจหนุนนำ หมายถึงลักษณะของคนเกิดจากจิตใจหนุนส่งแสดงออกมา หรือกิริยาทางกาย และวาจาเกิดจากความรู้สึกนึกคิดในจิตใจ

ออกแรงถีบพุ่งขึ้นจากพื้นดินอย่างฉับพลัน

"เจ้าเด็กอวดดี! ขอหาเรื่องใส่ตัวฉันนัก คึนนี้จะให้เจ้าลิ้มรสชาติของการอยู่มีผู้ตาย"

ลื่นเจิงโย้วหยุดนิ่งไปชั่วอึดใจ ยิ้มบางๆ เตรียมหันหลังถอยหนี ไม่คาดคิดว่าจะกระเทือนตำแหน่งที่บาดเจ็บ ร่างกายจึงซีเซแล้วล้มลงกับพื้น

เจวียแข่งกับชี้ออกตะลึงพรึงเพริด "ศิษย์พี่!"

เหล่าองค์กรศกใจหน้าถอดสีแล้ววิ่งกรูเข้าไปหา

ปีศาจเผ่าความเคียดแค้นชิงชังท่วมท้น จะยอมพลาดโอกาสดีงามเช่นนี้ได้อย่างไร ไม่จำเป็นต้องออกไปนอกค่ายกล นางยื่นมือไปหมายจะฉีกร่างลื่นเจิงโย้วเป็นสองส่วน

ลื่นเจิงโย้วบาดเจ็บสาหัสตามคาด เขาก็มืดระโงะโงะไม่หยุด ปีศาจเผ่าเสยะยิ้มชั่วร้าย ขณะกำลังจะออกแรงลงมือ ไหนเลยจะรู้ว่าพลลื่นเจิงโย้วหัวเราะแผ่วเบาแล้วจู่ๆ จะพลิกมือกลับมาคว้ากรงเล็บนางไว้ ฉวยโอกาสที่ปีศาจเผ่าไม่ทันเก็บกรงเล็บกลับ กระชากร่างนางเฝื่อนทะยานขึ้นฟ้า

กระบวนท่านี้มาอย่างกะทันหันเกินไป ปีศาจเผ่ารำร้องในใจว่าแย่แล้ว ขาดปรานพิฆาตอีกเพียงไม่กี่เสี้ยวสุดท้ายกลับหลงกลลื่นเจิงโย้วเสียได้ โชคดีที่ค่ายกลอยู่ใต้ฝ่าเท้า หนีกลับเข้าไปยังทันการณ์

เนื่องจากรีบหาทางเอาตัวรอด นางจึงปลดปล่อยหมอกสีดำดังลูกไฟออกมา

ลื่นเจิงโย้วจึงโยนร่างนางทิ้งไปแล้วกระโจนหลบไปด้านหลัง แต่ยังตะโกนสั่งการว่า "เปลี่ยนค่ายกล!"

นักพรตน้อยสองคนที่มัวร้องไห้กระซิกๆ กลับกระโดดตัวลอย เลิกชายเสื้อคลุมนักพรตวิ่งในลานกว้างร้องไห้อูจเหินบิน หลังวิ่งตัดกลับกันไปมา หัวอึดใจก็เปลี่ยนรูปแบบค่ายกลไปแล้ว

ปีศาจเผ่ารู้ลึกถึงกลางสังหรณ์ไม่ดีจึงทอคาถาเสียงดังด้วยความร้อนรน เถาวัลย์ใต้ฝ่าเท้าได้ยินเสียงเรียกขาน ก็พุ่งพรวดขึ้นสูงหลายซอกมาพันสองเท้าของนางไว้ ขณะที่นางจะสั่งให้พวกมันลากตนเองกลับเข้าค่ายกล คิดไม่ถึงว่าพริบตาเดียวจะมีรัศมีสีทองสองสายแผ่ออกมาจากด้านหลังของนักพรตน้อย รัศมีเจดเจ้านั้นเข้าเกี่ยวพันกันก่อนจะลอยวนเวียนขึ้นไปด้านบน พอสัมผัสกับตาข่ายทองคำบนหลังบนท้องฟ้า รัศมีสีทองสองสายรวมกันเป็นหนึ่งเดียว ปีศาจเผ่ารับรู้เพียงว่ามีพลังมหาศาลจู่โจมมาจากใต้ฝ่าเท้า นางยังไม่ทันกระโดดกลับเข้าไปใจกลางค่ายกล ก็โดนดีดกระเด็นออกไปไกลแล้ว

ปีศาจเผ่าร้องห่มบนชายคาเรือนอย่างลนลาน กว่าที่จะชะลอความเร็วลงได้ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย พอนางเงยหน้าขึ้นอย่างลำบาก ก็เห็นลั่นเจิงโย่วยืนมองด้วยสีหน้ายิ้มคล้ายไม่ยิ้มอยู่บนยอดไม้ห่างออกไปไม่ไกล

"เจ้าขวางข้าไม่ให้ดูประจักษ์พิฆาตได้ แต่จะขวางไม่ให้ข้ากลายเป็นมารได้หรือ"

ปีศาจเผ่ากัดฟันกรอดด้วยความเคียดแค้น ลั่นเจิงโย่วพยายามหลอกล่อนางออกจากค่ายกลทุกวิถีทาง นักพรตน้อยรับผิดชอบปิดตายทางหนีของนาง ช่างน่าชิงชังนัก นางโดนลั่นเจิงโย่วหลอกจนหัวหมุนไปหมด ไม่รู้ว่าพวกเขาสามคนลอบส่งข่าวกันได้จู่โจมนางตั้งแต่เมื่อไร

ลั่นเจิงโย่วไม่ต่อปากต่อคำกับปีศาจเผ่าอีก เขาโยนกระบี่หยกมรกตให้องครักษ์ที่รออยู่ข้างล่างโดยตรง

"คืนให้คุณหนูเถิง" จากนั้นกระโดดลงจากยอดไม้ "ลงมือ เปลี่ยนเป็น

ค่ายกลเทพเสวียนเทียน"

นักพรตน้อยชานรับเสียงกังวาน "ขอรับ"

ถึงอวี่อี่รับกระบี่หยกมรกตคืนมา ก่อนหันกลับไปปูลงมือตู่ฮยอินวังหนี
ต่อ หลอกปีศาจเผ่าออกมาได้สำเร็จแล้ว หลังจากนั้นคงจัดการทุกอย่าง
ได้ง่ายขึ้น

ปีศาจเผ่ามองเห็นชัฏภายใต้แสงจันทร์ ตรงคอเสื้อแบบกลมสีขาว
ดั่งหิมะของลินเจียวมีแต่รอยเลือดเป็นต่างดวง เดิมที่เขาได้รับบาดเจ็บภายใน
อยู่แล้ว เมื่อครูยังเค้นกำลังภายในทั้งหมดเพื่อกระชากนางออกมา ยามนี้
เรียวแรงเสื่อมถอยเต็มที คงฝันหนีไปได้ไม่นานหรอก

พอปีศาจเผ่าเห็นว่าถึงอวี่อี่จะวังหนี ก็เปลี่ยนความคิดในชั่วอึดใจ
นางทั้งลินเจียวไ้วแล้วเปลี่ยนไปไล่ล่าถึงอวี่อี่

ถึงอวี่อี่วังหนีว่องไวทีเดียว ไม่ก็อึดใจก็วิ่งมาถึงหน้าประตู

ปีศาจเผ่าวิ่งเร็วรี่เลียบแนวกระเบื้องชายคา คืบนี้นางไล่ตามมาถึง
หอจื่อวินนอกจากเพื่อแก้แค้นบาดแผลจากกระบี่นั้น ยังเป็นเพราะ
อวี่วะตันทั้งห้าของฮยอินอันกั้วกงสูญเสียลมปราณไปมาก แทนที่จะ
สิ้นเปลืองพลังของตนเองต่อชีวิตให้ร่างกายที่อ่อนแอ ไม่สู้ไปหารูปลักษณ์
ของหญิงงามที่สดใหม่เสียดีกว่า

คุณหนูแซ่ถึงผู้นี้ผิวขาวเนียนงามผุดผาด แม้ว่าเรือนร่าง
จะอวบอิมไม่เท่าฮยอินอันกั้วกงแต่มีกิริยานวยนาดเช่นเด็กสาวเพิ่มขึ้นมา
นางตกตะลึงกับรูปโฉมถึงอวี่อี่อย่างยิ่งจึงเกิดความคิดเช่นนี้มาแต่แรก

แต่เรื่องน่าประหลาดใจก็คือทั้งที่รู้ว่ำนางกำลังไล่ล่าถึงอวี่อี่ สามคน
ข้างหลังกลับไม่ขัดขวางนาง

ได้ยินนักพรตน้อยเอ่ยว่า "ศิษย์พี่ จะใช้ค่ายกลนี้จริงหรือขอรับ"

"ค่ายกลก็ตั้งเสร็จแล้ว ยังจะพล่ามอะไรอีก"

"แต่ข้าเพิ่งนึกขึ้นมาได้ ท่านอาจารย์เคยกล่าวไว้ ค่ายกลเทพเสวียนเทียน จะต้องใช้ร่างกายของหนุ่มพรหมจรรย์มาควบคุมค่ายกล...ไม่อย่างนั้น นอกจากจะเชื่อมโยงถึงสวรรค์ไม่ได้แล้ว ยังส่งผลเสียถึงคนตั้งค่ายกลด้วย"

"..."

นักพรตน้อยอีกคนยังเอ่ยอย่างกังวลว่า "ค่ายกลนี้ถึงจะร้ายกาจเพียงใด แต่หากศิษย์พี่ไม่ใช่...ก็อย่าฝันเลย ไม่ใช่เรื่องใหญ่ฉันใด ใช้ค่ายกลอื่นจับ ปีศาจเผ่าก่อน รอไว้คุมตัวมันกลับอารามชิงอวิ้นค่อยตั้งค่ายกลสะกดปีศาจ ก็ได้"

ปีศาจต้นไม้ลอบหัวเราะในใจ

สมกับเป็นเด็กน้อยที่จิตใจยังอ่อนเยาว์ อยู่ต่อหน้าคุณชายเจ้าสำราญ อย่างลั่นเจิงโย่วยังถามคำถามโง่เขลาอย่างนี้ออกมาได้

ดูหาค่ายกลนี้คงจะตั้งไม่ได้แล้วกระมัง หึ?

นางยิ่งวางใจมากขึ้นไปอีก

ทุกคนหนีเตลิดไปคนละทิศละทาง เถิงอวิ้อ์เคลื่อนไหวคล่องแคล่ว ปราดเปรียว วิ่งออกไปนอกเรือนที่ปักแห่งนี้ก่อนใคร ปีศาจเผ่ารู้สึกตื่นเต้น ยินดีอย่างน่าประหลาด ไล่ตามอย่างไม่ลดละไปตลอดทาง

เถิงอวิ้อ์ตื่นตระหนกอย่างยิ่ง วิ่งหนีไปพลงตะโกนด่าทอผ่านกำแพงว่า "นางปีศาจ! เจ้าโกล้งถึงที่ตายแล้วยังคิดทำร้ายผู้อื่นอีก เจ้าลองดูสิว่า คนข้างหลังเจ้าเป็นผู้ใด"

ปีศาจเผ่าตอบสวนกลับทันที "เจ้ายังหวังว่าลั่นเจิงโย่วจะมาช่วยอีกรี เขาโดนข้าทำร้ายบาดเจ็บสาหัส ป่านนี้ยังเอาตนเองไม่รอดเลย"

เถิงอวิ้อ์หัวเราะเย้ยหยัน "ข้าไม่คาดหวังให้ใครมาช่วยทั้งนั้น แต่หาก

เจ้าไม่กลัวถูกข้าตัดทรงเล็บซ้ายขาดตามไปอีกข้าง ก็ลองเข้ามาได้เลย"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3NyDJY1>